

Αναρχία

Αρ. φύλλου 9. Δρχ 100. 14 Ιούνη 1988

Ταχ. Θυρ. 26050 10022 ΑΘΗΝΑ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

Ο αγώνας εναντια
στην ηρωική είναι
αγώνας εναντια
στο κράτος

Αλληλεγγύη στους 4 συντρόφους

Στις 9 και στις 13 Μάη παραπέμφθηκαν στον Ανακριτή με νέες κατηγορίες η Βαγγελιώ Βογιατζή, ο Χριστόφορος Μαρνίνος, και ο Κλέαρχος Σμυρναίος με βάση τα ανευρεθέντα από τον Οκτώβρη σε σπίτι του Μιχάλη Πρέκα αντικείμενα χαρτιά, όπλα, γραφομηχανές κλπ) στην οδό Ανάφης στην Κυψέλη. Με σύμφωνη απόφαση του ανακριτή Φούκα και του εισαγγελέα Ανδρουλιδάκη προφυλακίστηκαν και για τις νέες κατηγορίες. Πρακτικά αυτό σημαίνει την παράταση του 18μηνου σε 25 μήνες, αφού αρχίζει από το Μάη η καινούργια προφυλάκιση τους.

Αλλάστε αυτός φαίνεται ναυαίο σκοπός των αρχών, η παράταση της προφυλάκισής τους.

Και οι τρεις αρνήθηκαν τις κατηγορίες με απολογητικά υπομνήματα. «Ήδη η Βαγγελιώ Βογιατζή, που έχει μαζί της και τον μικρό 'Αρη στη φυλακή, έχει καταθέσει αίτηση αποφυλάκισης της από τα μέσα Μάη, ενώ όπως δήλωσε η ίδια θα καταθέσει μήνυση για τη δολοφονία του Μιχάλη Πρέκα εκπροσωπώντας το γιό τους 'Αρη μιας και η ίδια επειδή δεν ήταν παντρεμένη μαζί του δεν δικαιούται να μηνύσει τους δολοφόνους του.

Εν τω μεταξύ στο πόρισμα της Ασφάλειας για τη δολοφονία του Μιχάλη Πρέκα ισχυρίζονται ότι δεν κατέστη δυνατό να εντοπιστεί το όπλο του δολοφόνου του (!!!)

Με επιστολή του στα «ΕΑ» ο αδελφός του Αρτέμις Πρέκας μαζί με το πιστοποιητικό θανάτου, του Μιχάλη Πρέκα που έστειλε, επισημαίνει ορισμένα ερωτηματικά: — «Σύμφωνα με τα δημοσιεύματα των εφημερίδων, το θανατηφόρο τραύμα προήλθε από σφαίρα που έπληξε τον αδελφό μου στο δεξιά του ώμου και κατέληξε διαγώνια αριστερά στη μέση του. 'Αρα η σφαίρα ούχνησε από ψηλά, αλλά κάποια ταράτσα πολυκατοικίας. Πως μπόρεσε ο υποτιθέμενος εκτελεστής να περάσει τον κλοιό των αστυνομικών και να δραπετίσει ανενόχλητος σε θέση δολής;

— Ο Μ. Πρέκας ίσως να μη σκοτώθηκε στο σημείο της συμπλοκής. Αλλά από εκείνο το σημείο μέχρι το νοσοκομείο όπου και πέθανε τον συνόδευαν αστυνομικοί. (Στο πιστοποιητικό θανάτου αναφέρεται ως «τόπος θανάτου» το νοσοκομείο της Αγίας Όλγας).

— Επειδή από τα δημοσιεύματα των εφημερίδων προκύπτει ότι ο αδελφός μου ήταν χρήσιμος για την Ασφάλεια, πως γίνεται να σκεφτούν να φέρουν στο σημείο της συμπλοκής την τηλεόραση και όχι ένα ασθενοφόρο; Ούτε οι όταν, έπειτα από αρκετή ώρα, ο αδελφός μου έπεφτε βαριά τραυματισμένος;».

— Και αυτόν το μήνα συνεχίστηκε η προσπάθεια πληροφόρησης για την υπόθεση των συντρόφων. Ειδικότερα λόγω και της προαγωγής των 3 (τριών) στον ανακριτή δεκάδες σύντροφοι βρέθηκαν κοντά τους στα δικαστήρια και άρθρα δημοσιεύθηκαν στις εφημερίδες για υποστήριξη της αίτησης αποφυλάκισης της Βαγγελιώς Βογιατζή.

Στο Αγρίνιο βγήκε ψήφισμα α-

γιατί πιθανόν να πήραν μέρος στη συμπλοκή κι άλλοι, εκτός από τους ΕΚΑΜίτες (!!!) ή να σκοτώθηκε σε άλλο σημείο μακριά από τον τόπο της συμπλοκής (!!!) ή να μην παραδόθηκε στην εγκληματολογική υπηρεσία το όπλο με το οποίο χτυπήθηκε θανάσιμα ή τέλος να οβηίστηκαν επίτηδες τα μικροίχνη από τη θανατηφόρα σφαίρα. Και στις τέσσερις περιπτώσεις γίνεται φανερό η προσπάθειά τους να καλύψουν τους ενόχους. Αυτό γίνεται και πιο φανερό από το γεγονός ότι το όπλο ενός μπάτσου που πιθανώς είναι αυτός που τον χτύπησε από ψηλά και που αναφέρεται στην δικογραφία δεν φαίνεται από πουθενά να έχει εξεταστεί. 'Αλλωστε η ιατροδικαστική έκθεση του Χ. Σταμούλη αναφέρει ως αίτια του θανάτου την «κατασχετη εσωτερική και εξωτερική αιμορραγία απότοκου πέντε διαμερών και ενός τυφλού τραύματος δια βλημάτων πυροβόλων όπλων». Δηλαδή όλοι όσοι τον πυροβόλησαν ευθύνονται για την δολοφονία και πριν απ' όλα αυτοί που δώσαν την εντολή της εν ψυχρώ εκτέλεσής του όπως ο διοικητής της 'Αμεσης Δράσης Βλαχάκης, που μπροστά σε αυτόπτες μάρτυρες πολίτες διάταξε να πυροβολήσουν στο φασχό.

Ο αδελφός του Μιχάλη Πρέκα, Αρτέμις με επιστολή του στις εφημερίδες, έβαλε ορισμένα ερωτηματικά (από Νέα, 27 Μάη 88):

— Ο αδελφός μου Μιχάλης Πρέκας μαζί με το πιστοποιητικό θανάτου, του Μιχάλη Πρέκα που έστειλε, επισημαίνει ορισμένα ερωτηματικά: — «Σύμφωνα με τα δημοσιεύματα των εφημερίδων, το θανατηφόρο τραύμα προήλθε από σφαίρα που έπληξε τον αδελφό μου στο δεξιά του ώμου και κατέληξε διαγώνια αριστερά στη μέση του. 'Αρα η σφαίρα ούχνησε από ψηλά, αλλά κάποια ταράτσα πολυκατοικίας. Πως μπόρεσε ο υποτιθέμενος εκτελεστής να περάσει τον κλοιό των αστυνομικών και να δραπετίσει ανενόχλητος σε θέση δολής;

— Ο Μ. Πρέκας ίσως να μη σκοτώθηκε στο σημείο της συμπλοκής. Αλλά από εκείνο το σημείο μέχρι το νοσοκομείο όπου και πέθανε τον συνόδευαν αστυνομικοί. (Στο πιστοποιητικό θανάτου αναφέρεται ως «τόπος θανάτου» το νοσοκομείο της Αγίας Όλγας).

— Επειδή από τα δημοσιεύματα των εφημερίδων προκύπτει ότι ο αδελφός μου ήταν χρήσιμος για την Ασφάλεια, πως γίνεται να σκεφτούν να φέρουν στο σημείο της συμπλοκής την τηλεόραση και όχι ένα ασθενοφόρο; Ούτε οι όταν, έπειτα από αρκετή ώρα, ο αδελφός μου έπεφτε βαριά τραυματισμένος;».

— Και αυτόν το μήνα συνεχίστηκε η προσπάθεια πληροφόρησης για την υπόθεση των συντρόφων. Ειδικότερα λόγω και της προαγωγής των 3 (τριών) στον ανακριτή δεκάδες σύντροφοι βρέθηκαν κοντά τους στα δικαστήρια και άρθρα δημοσιεύθηκαν στις εφημερίδες για υποστήριξη της αίτησης αποφυλάκισης της Βαγγελιώς Βογιατζή.

Στο Αγρίνιο βγήκε ψήφισμα α-

πρό το Δημοτικό Συμβούλιο της πόλης με το οποίο ζητείται η επίσπευση της διαδικασίας αποφυλάκισης του Μάκη Μπουκουβάλα εν όψει και της νέας αίτησης αποφυλάκισης που κατέθεσε.

Στο χωριό του Χριστόφορου Μαρνίνου μαζεύτηκαν αρκετές υπογραφές για υποστήριξη της αίτησης αποφυλάκισης της Βαγγελιώς Βογιατζή.

Τέλος και στην Πάτρα έγινε εκδήλωση αλληλεγγύης.

Λευτεριά στους επαναστάτες αναρχικούς — Σμυρναίος, Μπουκουβάλας, Μαρνίνος, Βογιατζή, το κράτος φυλακίζει σκευωρεί — κάτω η νέα σκευωρία οι τρομοκράτες είναι στα υπουργεία — τιμή τιμή, στον Πρέκα, στον Καλτζέα και στον Τσουτσουβή — έλεγχος, καταστολή και τρομοκρατία, εχθρός μας θάνατο πάντοτε η αστυνομία — κάτω το κράτος και η τρομοκρατία, αντίσταση απ' όλη την κοινωνία — Το κράτος είναι ο μόνος τρομοκράτης — Αυτή η κοινωνία προωθεί, τη ρουφιανιά, το γλύψιμο και την υποταγή — Μπάτσος γουρουνιά δολοφόνος — βία στη βία της εξουσίας — έλεγχος απόλυτος και καταστολή, αυτή είναι του κράτους η επιλογή — κάτω η κρατική τρομοκρατία — το κράτος τους αναρχικούς αποκαλεί αλήτες, αλήτες είναι τα ΜΑΤ και οι ασφάλτες — θάνατος στ' αφεντικά δεξιά και αριστερά — όταν το κράτος σκοτώσει τα παιδιά σας, τότε θα βγει απ' τα κλουβιά σας — ο αγώνας είναι πάντα αντικοινοκρατικός — κεφάλαιο και κράτος είναι θάνατος, κάτω η κοινωνία του θανάτου.

Να σημειώσουμε τέλος, ότι προηγήθηκε και συνεχίζεται δουλειά αντιπληροφόρησης, με αφίσες, προκηρύξεις, παρεμβάσεις σε σχολεία κ.τ.λ.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΟ ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Της Ευαγγελίας Βογιατζή του Γεωργίου και της Θάλας, ιδιωτικός υπάλληλος, κατοίκου Αθηνών, Παπανικολάου 7, προσωρινά κρατούμενης στην δικαστική φυλακή Γυναικών Κορυδαλλού.

ΠΡΟΣ

Τον ανακριτή του 9ου τακτικού τμήματος Αθηνών.

Απολογούμενη για τις κατηγορίες της κατάρτισης και χρήσης πλαστών εγγράφων — με σκοπό το όφελος — κατά συρροή, και συγκεκριμένα των υπ' αριθ. 1579106 και 273310 ερασιτεχνικών αδειών οδηγού αυτοκινήτου, θέτω στην κρίση σας τα ακόλουθα:

Αρνούμαι τις κατηγορίες

1. Τα έντυπα τα οποία κατηγορούμαι ότι πλαστογράφησα, βρέθηκαν στην οδό Ανάφης 23-25 στην Κυψέλη, όπως προκύπτει από την σχετική έκθεση ερεύνης που υπάρχει στην δικογραφία.

— Όμως από κανένα στοιχείο της δικογραφίας (μαρτυρική κατάθεση — δακτυλοσκοπική έρευνα κλπ) δεν προκύπτει ότι εγώ έχω μεταβεί οποτεδήποτε σ' αυτό.

Από την ίδια έκθεση ερεύνης που υπάρχει στην δικογραφία, προκύπτει ότι στο σπίτι της οδού Ανάφης 23, βρέθηκαν δεκάδες άδειες οδηγού διαφόρων προσώπων, ταυτότητες κλπ.

2. Η σε βάρος μου κατηγορία, επικαλείται για τη στήριξη της την από 4-11-87 με αριθμό 3022/17/65-γ, γραφολογική εξέταση του Αστυνομικού Β Ιωάννη ΣΚΛΑΒΟΥ και του υπαστυνόμου Α Ιωάννη ΔΟΞΗ.

Σ' ότι αφορά την υπ' αριθ. 1579106 άδεια, η γραφολογική αυτή εξέταση, καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η γραφή στην άδεια αυτή «πρέπει να χαράχτηκε από την Βογιατζή Ευαγγελία». Αυτή η διατύπωση, δεν είναι βεβαιωτικό συμπέρασμα αλλά κρίση πιθανολόγησης.

Σ' ότι αφορά την 273310 άδεια, η κρίση της ίδιας γραφολογικής εξέτασης είναι ότι «ασφαλές συμπέρασμα δεν είναι δυνατόν να εξαχθεί».

Αυτά τα δεδομένα ενισχύουν τον ισχυρισμό μου ότι δεν κατήρτησα εγώ τις παραπάνω πλαστές άδειες οδηγού. Θα ήθελα σ' αυτό το σημείο να επισημάνω ότι η γραφολογική εξέταση, που αποτελεί τη βάση της εναντίον μου κατηγορίας, όχι μόνο δεν αποτελεί ασφαλές αποδεικτικό μέσο, αλλά και αποδείχτηκε υπεύθυνη για πλείστες δικαστικές πλάνες. Υπευθυμίζω μόνον την κοροφαία τέτοια δικαστική πλάνη στην υπόθεση «ΝΤΡΕΥΦΟΥΣ», όπου θεμέλιο της αρχικής καταδίκης του θεωρήθηκε η γραφολογική εξέταση, που έγινε μάλιστα από τον θεωρούμενο ως πύτηνη της γραφολογίας Bertillon.

Η γραφολογική μέθοδος που ακολουθήθηκε στην υπόθεση που κατηγορούμαι είναι η απλή συγκριτική μέθοδος, η οποία είναι και η πλέον αντιεπιστημονική και εσφαλμένη και έχει ήδη διεθνώς εγκαταλειφθεί (βλ. ΑΛΕΞΙΑΔΗ — ΑΝΑΚΡΙΤΙΚΗ σελ. 169 επ. — εκδόσεις Σάκουλα 1986). Για τους λόγους και για την πλήρη διαλεύκανση της υπόθεσης ζητώ να διαταχθεί πραγματογνωμοσύνη κατ' άρθρο 183 Κ.Π.Δ. επί των εγγράφων που κατηγορούμαι ότι πλαστογράφησα.

Η σε βάρος μου κατηγορία διαμορφώθηκε στο προανακριτικό στάδιο της διαδικασίας από τις δικαστικές αρχές. Στη σελίδα 40 του από 1-12-87 διαβιβαστικού εγγράφου της Αστυνομίας με τρόπο διαφανή ως προς τις προθέσεις, τις επιδιώξεις και τη βασιμότητα απαριθμούνται οι λόγοι «ενοχής μου».

Ισχυρίζονται οι δικαστικές αρχές σ' αυτό το διαβιβαστικό αποκάλυπτα ως στοιχείο ενοχής μου, το ότι «συνέχριζα να διατηρώ σχέσεις μαζί του» δηλ με τον Μιχάλη Πρέκα. Μετά το επεισόδιο της 9-3-87. Η διατύπωση είναι ενδεικτική της προσπάθειας των δικαστικών αρχών να εισάγουν την νομική αυθαρεσία της «συλλογικής ευθύνης» δηλ. διατηρούσα προσωπικές σχέσεις μαζί του, άρα είμαι ένοχη, φέρω την ευθύνη και των πράξεών του.

Το ίδιο διαβιβαστικό, ισχυρίζεται με τρόπο βεβαιωτικό και τελεσιδικίο ότι «κατήρτησα» τα πλαστά για τα οποία κατηγορούμαι, ενώ οι γραφολογικές εκθέσεις που παρακάτω επικαλούνται, καθόλου δεν συνηγορούν σε τέτοια βεβαιωτικά και τελεσιδικία συμπεράσματα.

Είναι ευχερώς διακριτή απ' αυτά η προσπάθεια των δικαστικών αρχών να προκαταλάβουν την δικαστική κρίση, να δημιουργήσουν την εντύπωση ενοχής, εκεί που υπάρχουν μόνο διαπροσωπικές σχέσεις, που τις συνδέει μάλιστα και η γέννηση ενός παιδιού. Ο διαβλητός χαρακτήρας της αστυνομικής προανάκρισης και των συναφών γι' αυτήν πράξεων και εκθέσεων προκύπτει ανάγλυφα, από το γεγονός, ότι ενώ όλων των καλών που βρέθηκαν στο σημείο συμπλοκής όπου εκτελέστηκε ο Μιχάλης Πρέκας, προσδιορίστηκε η ταυτότητα του όπλου από το οποίο βλήθηκαν. Όμως για την σφαίρα που επέφερε το θανατηφόρο τραύμα στον Μιχάλη Πρέκα, οι πραγματογνώμονες της αστυνομίας δηλώνουν «αδυναμία» να προσδιορίσουν το όπλο από το οποίο βλήθηκε. Η «αδυναμία» αυτή υπογραμμίζει ότι λειτούργησε στη συγκεκριμένη περίπτωση το σύνδρομο «προστασίας, των συναδέλφων των αστυνομικών που πυροβόλησαν. Ενώ λοιπόν οι αστυνομικοί πραγματογνώμονες εμφανίζονται «γενεναόδωροι» στις κρίσεις πιθανολόγησης ενοχής μου, παρουσιάζονται φαιδωλοί, μέχρις αποκρύψεως στοιχείων, σ' ότι αφορά την ανάδειξη στοιχείων ευθύνης και ενοχής των αστυνομικών που πήραν μέρος στη εκτέλεση του Μ. Πρέκα.

Λάβετε υπ' όψιν ότι ο προσδιορισμός της ταυτότητας ενός όπλου από την εξέταση του κάλυκα, είναι απίεως πιο ευχερής πραγματογνωμοσύνη, από την γραφολογική πραγματογνωμοσύνη.

Είναι αυτοί οι λόγοι που επιβάλλουν την διενέργεια αξιόπιστης γραφολογικής πραγματογνωμοσύνης των εγγράφων που αποτελούν τη βάση της εναντίον μου κατηγορίας, από τους αστυνομικούς γραφολόγους.

— Στις 6 Ιούνη απορρίφθηκε η αίτηση αποφυλάκισης της Βαγγελιώς Βογιατζή με το αιτιολογικό ότι είναι «πομπή φυγής»!

— Στις 7 Ιούνη έγινε εκδήλωση συμπαράστασης στο λόφο του Στρέφη, όπου συμμετείχαν γύρω στα 300 άτομα.

«Μετά από 8 μήνες προφυλάκισης μου, θεωρώ αναγκαίο να δοθεί στα γεγονότα η πραγματική τους διάσταση:

Στην Καλογρέζα το βράδυ της 1ης του Οκτωβρίου, σταθήκαμε αλληλεγγύη στον κυνηγημένο απ' τις δικαστικές αρχές Μ. Πρέκα.

Απ' την πρώτη στιγμή, η Ασφάλεια θέλησε να παρουσιάσει τα γεγονότα της Καλογρέζας ΟΧΙ σαν αυτό που ήταν αλλά σαν σύγκρουση των «ένοπλων οργανώσεων» με της ΕΛ.ΑΣ.

Έτσι μια απλή ποινική παραβατικότητα — η απόπειρα κλοπής μιας μοτοράδας, που σ' οποιαδήποτε άλλη περίπτωση θα ήταν ένα ασήμαντο γεγονός στο αστυνομικό δελτίο, ΔΙΟΓΚΩΘΗΚΕ σε «τρομοκρατική δράση».

Σε ότι αφορά εμένα και τον Μαρνίνο — όπως προκύπτει και απ' την δικογραφία — καμία συμμετοχή δεν έχουμε στην συμπλοκή της Καλογρέζας. Συγκεκριμένα — όπως θα θυμάστε συνεληφθήκαμε 4 ώρες, πριν οι αστυνομικοί κυκλώσουν το σπίτι στο οποίο είχε καταφύγει ο Μιχ. Πρέκας.

Ταυτόχρονα η σκευωρία σε βάρος του γνωστού για την κοινωνική του δράση Μάκη Μπουκουβάλα και της Βαγγελ. Βογιατζή για την προσωπική της σχέση με τον Μ. Πρέκα — συνθέτουν το «αντιτρομοκρατικό» χτύπημα της ΕΛ.ΑΣ...

Τέλος πιστεύω, ότι οι δυνάμεις της κοινωνικής αντίστασης θα ανατρέψουν αυτήν την σκευωρία, θα απαντήσει στην διεθνοποίηση της καταστολής και θα αντιμετωπίσουν τα σχέδια των μικρομεσαίων διαχειριστών των ΕΠΙΛΟΓΩΝ ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΗΣ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ και του ΚΡΑΤΟΥΣ.

ΚΛΕΑΡΧΟΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΣ

9/5/1988

**ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ
ΛΕΥΤΕΡΙΑ
ΣΤΟΥΣ
ΣΜΥΡΝΑΙΟ, ΜΑΡΙΝΟ,
ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ, ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

Σ' αυτό το θέμα τι απαντάμε:

- «Πιάστε τους τρομοκράτες»
- «Πολλούς νέους νόμους»
- «Ίσως αποστάσεις από κράτος και τρομοκράτες»

Εμείς απαντάμε:

**ΟΧΙ στη νέα σκευωρία
Κράτος και κεφάλαιο οι μόνοι τρομοκράτες
Εκδήλωση συμπαράστασης στους «4»
Συζήτηση για την Κρατική Καταστολή**

Παράρτημα Πέμπτη 19 Μάη στις 6:00 μ.μ.

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ 4 ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΑ

— Εκδήλωση αλληλεγγύης στους 4 φυλακισμένους αναρχικούς αγωνιστές έγινε στην Πάτρα στις 19-5 στο Παράρτημα του Πανεπιστημίου. Κατά την διάρκεια της συζήτησης έγιναν τοποθετήσεις από την Αναρχική ομάδα Πάτρας, την ομάδα Α/συνέχεια, την ΟΣΕ και από άλλους ομιλητές πάνω στο ζήτημα των τεσσάρων αλλά και συνολικά πάνω στο ζήτημα της κρατικής καταστολής. Στην εκδήλωση συμμετείχαν περίπου 150 άτομα και στο τέλος έγινε προβολή της ταινίας «η χαμένη τιμή της Κατερίνας Μιλούμη».

**Έρευνες
στο
Αγρίνιο**

Μετά την έκρηξη στις 25 Μάη στο δικαστικό μέγαρο του Αγρινίου έγιναν έρευνες σε σπίτια συντρόφων και η Ένωση Αναρχικών αναφέρει σε ανακοίνωση — καταγγελία της:

**ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ —
ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ
ΤΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ
ΑΓΡΙΝΙΟΥ**

Πριν λίγο καιρό λέγαμε: «να μην γίνουμε μάρτυρες της κρατικής κτηνωδίας». Σήμερα, μπορούμε να λέμε με βεβαιότητα, πως η καθημερινότητα δείχνει την πραγματικότητα του παραπάνω.

Λίγες μέρες πριν την κατάθεση αίτησης αποφυλάκισης του συντρόφου μας Γεράσιμου Μπουκουβάλα, γίνεται επίθεση με δυο πυροβόλα στην κατοικία του.

συν. σελ. 3

— Στις 27 Μάη δόθηκε συνέντευξη τύπου από την Γυναικεία Πρωτοβουλία Δικαιωμάτων και την Επιτροπή για τους 4, όπου μίλησαν η Αναστασία Χριστοδουλοπούλου, μέλος του Δ.Σ του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών, η Βάσω Καρανιδίου, δικηγόρος από τη Γυναικεία Πρωτοβουλία, ο πανεπιστημιακός παιδοψυχολόγος Γιάννης Παπαμιχαήλ, που μίλησε για τις επιπτώσεις της φυλάκισης πάνω στον μικρό 'Αρη, που ήδη με πρόσφατη γνωμάτευση

του γιατρού Δημήτρη Αναγνωστόπουλου, παρουσιάζει έντονα στρές και ανησυχία που επιδεινώνονται συνεχώς, ενώ ήδη οι γραφειοκρατικές διαδικασίες εμπόδιζαν την άμεση παροχή βοήθειας του όταν μάγκωσε το χέρι του στην πόρτα του κελιού και όταν λόγω της υγρασίας της φυλακής αρρωσταίνει συχνά με ψηλούς πυρετούς και άκροαστικά, κινδυνεύοντας να πάθει χρόνια βρογχίτιδα.

— Στις 25 Μάη καταδικάστηκε ο επικελευστής του Λιμενικού Νίκος Βαβουράκης, πούχε δώσει τα όπλα στο Μιχάλη Πρέκα σε 12 χρόνια φυλάκιση και 8ετή στέρηση των πολιτικών του δικαιωμάτων!

Συλλήψεις στη Θεσ/νίκη

Δύο σύντροφοι, ο Πέτρος Παπαϊωάννου και ο Γρηγόρης Τσιλιμαντός συνελήφθησαν στις 15 Μάη γιατί συμμετείχαν σε συμβολική ενέργεια συμπαράστασης στους 4 αναρχικούς φυλακισμένους. Τη σύλληψή τους ακολούθησαν έρευνες με το πρόσχημα «την ανεύρεση όπλων».

Στο αυτόφωρο που οδηγήθηκαν υπερασπίστηκαν την ενέργειά τους (παρεμπόδιση της λειτουργίας Τραπεζών και καταστημάτων της πόλης βάζοντας κόλλα στις κλειδαριές) λέγοντας ότι ήθελαν να δημοσιοποιήσουν το γεγονός της συνεχιζόμενης πολύμηνης προφυλάκισης των 4 συντρόφων. Το δικαστήριο αναβλήθηκε και αφέθηκαν ελεύθεροι. Σε βάρος τους εκκρεμούν και μηνύσεις για αποζημιώσεις εκατοντάδων χιλιάδων.

Την σύλληψή τους και τις έρευνες κατήγγειλε η «Πρωτοβουλία Αναρχικών ενάντια στην Κρατική καταστολή». Δημοσιεύουμε και δική τους σχετική καταγγελία.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Καταγγέλλουμε την μεθόδευση της Ασφάλειας κατά την διάρκεια της σύλληψής μας (15-5) μετά από απλή συμβολική ενέργεια συμπαράστασης στους αναρχικούς της υπόθεσης «Καλογρέζα». Το γεγονός ότι θελήσαμε να ευαισθητοποιηθεί η κοινωνία ενάντια στις σκευωρίες κατά των συντρόφων, και το γεγονός ότι είμαστε αναρχικοί, αποτέλεσε την ικανή και αναγκαία συνθήκη για να εκδοθεί ένταλμα έρευνας στα σπίτια μας με τον χαρακτηρισμό «πιθανώς να υπάρχουν όπλα». Φυσικά η Ασφάλεια όχι μόνο δεν μας εξήγησε τους λόγους και το σκεπτικό που την οδήγησαν σ' ένα τέτοιο συμπέρασμα, αλλά επιπλέον εφόρμωσε την τακτική «δεν έχεις δικαίωμα να ρωτάς αλλά μόνο να σπαντάς». Έτσι ψάχναν για «όπλα» ανάμεσα σε σελίδες βιβλίων, εφημερίδων, σε προσωπικά γράμματα δίνοντάς μας την εντύπωση πως τα «όπλα» που ήθελαν είχαν μέγεθος καρφίτσας. Μετά από μια ώρα εξαντλητικής έρευνας διαπίστωσαν πως «ουδέν ανευρέθηκε και ουδέν κατεσχέθηκε».

Το γεγονός αυτό μας αποκαλύπτει τα νέα τρομοκρατικά σχέδια των δικατορικών αρχών που αποβλέπουν στην γενική τρομοκράτηση όσων θέλουν να αντισταθούν στις επιλογές του κράτους, και στην ειδική τρομοκράτηση αυτών που θέλουν να συμπαράσταθούν στους φυλακισμένους κοινωνικούς αγωνιστές, κάνοντας την αναγωγή αναρχικός = όπλα = «τρομοκράτης».

Μια τέτοια αναγωγή καταστρατηγεί το αναφαίρετο δικαίωμα της αλληλεγγύης και αφήνει ανοιχτή την απειλή για την ποινικοποίηση της. Η τακτική είναι πια γνωστή: χτες «ακουμπούσαν τους τρομοκράτες», σήμερα «ακουμπούν τους αναρχικούς» αύριο θα «ακουμπούν ολόκληρη την κοινωνία». Αν στην προοπτική αυτή δεν αντισταθούμε τότε μας περιμένουν εξελίξεις πιο τραγικές και πιο τρομακτικές απ' αυτές του παρελθόντος.

Μπροστά σ' αυτή την απειλή 3 πράγματα μπορούμε να προτείνουμε: **ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ - ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ - ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ** ενάντια στην καταστολή και στον έλεγχο του κράτους.

ΟΙ 4 ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΔΕΝ ΘΑ ΜΕΙΝΟΥΝ ΟΥΤΕ ΜΟΝΟΙ ΟΥΤΕ ΑΝΥΠΕΡΑΣΤΙΣΤΟΙ

Π.Π., Γ.Τ.

● Η δίκη έγινε στις 2 Ιούνη, και ο μεν πρώτος καταδικάστηκε σε 12 μήνες (κατηγορούμεν εκτός από φθορές και για οπλοφορία) ο δε άλλος σε 9 μήνες!

από σελ. 2

ναμίτες στα Δικαστήρια του Αγρινίου.

Η Ασφάλεια, αμέσως μετά, μιλάει για «ύπουλους» στο χώρο των Αναρχικών και κάνει έρευνες σε σπίτια δύο συντρόφων μας. Στις χαφιέδικες φασιστοφυλάδες «Δημοκρατικό λόγο» και «Αυριανή», διοχετεύει «πληροφορίες» ότι, «ίσως» να είναι υπεύθυνη, η «ομάδα Πρέκα» (ποιά είναι αυτή, μπορούν να μας πουν;) την έκρηξη στα Δικαστήρια. Κατά την Ασφάλεια πάντα, σύμφωνα με τις πληροφορίες των παραπάνω εφημερίδων, αυτή η ενέργεια έγινε, (πάντα υποθετικά), σε αντίποινα για την απόρριψη αίτησης αποφυλάκισης του συντρόφου μας Γεράσιμου.

Όλα αυτά, τη στιγμή που αύριο μεθαύριο, κατατίθεται κι άλλη αίτηση αποφυλάκισης, συνοδευόμενη, από ψήφισμα του Δημοτικού Συμβουλίου της πόλης μας, που ζητά την επίτευξη της δίκης του και την αποφυλάκισή του.

Είναι ολοφάνερο, τι ήθελε να πετύχει αυτή η βρώμικη ενέργεια στα Δικαστήρια του Αγρινίου. Η κρατική ασφάλεια υπό τις υποδείξεις των πατρώνων της (γιατί μόνο CIA μυρίζουν αυτές οι μεθοδεύσεις), προσπαθεί να μεθοδεύσει την εξόντωση ενός κοινωνικού χώρου, που αντιστέκεται στην κρατική κτηνωδία, και να δημιουργήσει μια εικόνα, που να δικαιολογεί την κράτηση των τεσσάρων Κοινωνικών Αγωνιστών και ιδιαίτερα του Γεράσιμου Μπουκουβάλα, βλέποντας ότι, τουλάχιστον η κοινωνία των Αγρινιωτών, δεν εννοεί να δεχτεί το αίτημα της φυλάκισής του, θεωρώντας τον (επίσημα και το Δημοτικό Συμβούλιο της πόλης), έντιμο πολίτη και δικό του μόνο για τις αρχές του.

Καταγγέλλουμε τις βρώμικες και ύπουλες διοχετευμένες υπονομιές της ασφάλειας, που στόχο έχει να δημιουργήσει άσχημη εικόνα, δύο μέρες πριν την κατάθεση αίτησης αποφυλάκισης του Γερ. Μπουκουβάλα.

Αυτή η μεθόδευση, αποδεικνύει το μέγεθος της σκευωρίας κατά των συντρόφων μας και τις μεθόδους, με τις οποίες προσπαθούν οι αρχές να τη «δέσουν», στα μάτια του κόσμου, υπό την καθοδήγηση του αρχιβασανιστή Σουλιάτη.

Καταγγέλλουμε την ασφάλεια και την πολιτική της καθοδήγησης, που διαβλημένη από μεθόδους ξένων μυστικών υπηρεσιών, προσπαθεί να εξοντώσει κάθε μορφή αντίστασης και ανθρώπινης αξιοπρέπειας, προετοιμάζοντας το έδαφος, στον ολέθριο για τον άνθρωπο ολοκληρωτισμό της κοινωνίας.

Δηλώνουμε, πως παρα την ολομέτωπη επίθεση των κρατικών μηχανισμών, θα συνεχίσουμε τον Αγώνα ενάντια στην βαρβαρότητα του κράτους.

Η ανατροπή της σκευωρίας ενάντια στους τέσσερις κρατούμενους αναρχικούς, είναι αγώνας ενάντια στο κρατικό σχέδιο εκμηδένισης κάθε κοινωνικής Αντίστασης.

ΕΝΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΑΓΡΙΝΙΟΥ
Αγρίνιο 26 Μάη 1988

Βαρια καταδικη αντηρρησία

Πέντε χρόνια δικάστηκε από το Στρατιωτικό δικαστήριο Καβάλας ο Θανάσης Μακρής, ο δεύτερος μετά τον Μιχ. Μαραγκάκη, που κλείνεται στις φυλάκες, ενώ συνεχίζονται συζητήσεις-εκδηλώσεις συμπαράστασης σ' όλη την Ελλάδα.

— Άλλος ένας αντηρρησίας συνείδησης, από την Θεσσαλονίκη τονίζει σε επιστολή του όπου αρνείται ολικά τη στράτευση:

ΔΗΛΩΣΗ ΑΡΝΗΣΗΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ ΤΟΥ ΜΠΑΜΠΗ ΜΠΙΚΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, 7 ΜΑΡΤΗ 1988

Σήμερα, 7 Μάρτη 1988,

καλούμενος να παρουσιαστώ

για κατάταξη στον ελληνικό στρατό,

το **ΑΡΝΟΥΜΑΙ** δημόσια, συνειδητά και υπεύθυνα.

ΑΡΝΟΥΜΑΙ να υπηρετήσω ένα στρατό που λειτουργεί ως κρατικός κατασταλτικός μηχανισμός και ως θεσμός κοινωνικοποίησης του ατόμου στο σύστημα των κυρίαρχων αξιών της σημερινής κοινωνίας, αποτελώντας έναν από τους κύριους εξουσιαστικούς θεσμούς της...

Διαπαιδαγωγεί τους νέους στον αυταρχισμό, στην ιεραρχία, στη βία, στον παραλογισμό, στο γλύψιμο, στο σεξισμό, στις εξουσιαστικές σχέσεις...

Συμβάλλει στην ιδεολογική, ψυχολογική και σωματική εξόντωση μέχρι την ολοκλήρωση της υποταγής της προσωπικότητας...

ΑΡΝΟΥΜΑΙ να συμβάλλω στην άμυνα μιας κοινωνίας στην οποία κυριαρχεί η μεγαλύτερη βία, η εκμετάλλευση και ο ταξικός διαχωρισμός της...

Μιας κοινωνίας στην οποία η ανώτερη αξία είναι το χρήμα, καθημερινή πραγματικότητα ο καταναλωτισμός, γεγονός η αριθμοποίηση του πολίτη...

Μιας κοινωνίας στην οποία το ψέμα, η απάτη, οι κομπίνες είναι καθημερινό φαινόμενο...

Μιας κοινωνίας στην οποία επιβάλλονται οι εξοπλισμοί, οι εχθρότητες των λαών και τα милитарιστικά ιδεώδη...

ΑΡΝΟΥΜΑΙ την άμυνα εκείνης της κοινωνίας που η ιδέα ισοπεδώνει η περιθωριοποιεί τις όποιες ιδιαιτερότητες των μελών της και δεν αφήνει την ελεύθερη οικοδόμηση προσωπικών υψίστων ζωής και αυτοδιαχειριζομένων κοινοτήτων δράσης (και έτσι υπερασπισής των)...

ΔΕΝ ΔΕΧΟΜΑΙ το ενιαίο και τη συνοχή της κοινωνίας στην οποία κυριαρχεί η ποινικοποίηση της κάθε αντίστασης στην καθημερινότητα της κρατικής εξουσίας και του κοινωνικού φασισμού και ρατσισμού. Σ' αυτήν την κοινωνία όπου ίδιος είναι ο σωφρονισμός: στο στρατό, στο σχολείο, στην οικογένεια, στα αναμορφωτήρια, στις φυλακές. Ίδιος και καθημερινός ο θάνατος μέσα στις σημερινές νεκρές πόλεις...

ΑΜΦΙΣΒΗΤΟ το σύνολο των εγκαθιδρυμένων κοινωνικών σχέσεων κυριαρχίας, των κοινωνικο-οικονομικών όρων συντήρησης και αναπαραγωγής του συστήματος, και **ΑΠΟΡΡΙΠΤΩ** συνολικά το προβαλλόμενο μοντέλο ζωής...

ΑΡΝΟΥΜΑΙ κάθε μορφής θητεία, γιατί ως επιβαλλόμενη είναι ασυμβίβαστη με την ελευθερία και αυτοδιαχείριση της ζωής και δεν μπορεί να δεχθεί την όποια κρατική ή άλλη μορφή παρέμβαση...

Αυτή μου η στάση είναι μια πράξη **ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΝΥΠΑΚΟΗΣ** ενάντια στη σιγή νεκροταφείου, που σπάει με κραυγές όπως οι αυτοκτονίες, τα ψυχιατρεία, οι εξόριστοι ανυπότακτοι, η φυγή του λιποτάκτη, του τρελλόχαρτου, των πολιτικών αντηρρησιών και του φυλακισμένου και καταδικασμένου σε 2 χρόνια και 2 μήνες Μιχάλη Μαραγκάκη, καθώς και των αιτημάτων των φαντάρων για ελευθερίες, καλύτερες συνθήκες και μείωση του χρόνου θητείας..., που κάθε άλλο παρά θρίαμβος των «πατριωτικών» ιδεωδών μπορεί να θεωρηθεί...

Μια προσωπική, και γι' αυτό πολιτική, στάση για να μπορέσει να γίνει η ουτοπία πραγματικότητα...

για μια ζωή στα μέτρα της καρδιάς μας...

Σ.Σ.: Γεννήθηκα στη Θεσσαλονίκη το 1959 — Είμαι 28,5 χρόνων. Η αναβολή, που είχα λόγω σπουδών, έληξε 31 Δεκεμβρίου 1987.

Απαγόρευση Συναυλίας

Στις 7 Μάη, η Αστυνομία απαγόρευσε τη συναυλία αλληλεγγύης στους ανήλικους φυλακισμένους πουχε οργανωθεί από νεολαίους του Ρήγα Φεραίου έξω από τις Φυλακές Κορυδαλλού. Δυναμίες των ΜΑΤ απώθησαν βίαια τους νεολαίους, που πραγματοποιήσαν την συναυλία στην πλατεία Ελευθερίας Αιολογία για την απαγόρευση υπήρξε η «πιθανότητα διασάλευσης της Τάξης στις φυλακές».

Έτσι μετά τις απαγορεύσεις συγκεντρώσεων των αναρχικών ήρθε και η σειρά νεολαίας κοινοβουλευτικού κόμματος, που βέβαια όταν γίνονταν εκδηλώσεις για την αντιμετώπιση της καταστολής και των απαγορεύσεων α-

πό τους αναρχικούς αδιαφόρησαν. Να που ήρθε και η σειρά τους όταν για δικούς τους, εκλογικούς βασικά λόγους, θέλησαν να ασχοληθούν με ένα χώρο κοινωνικά εξεγερμένων ανθρώπων.

Την προηγούμενη είχε γίνει εκδήλωση με μηχανές και μαυρες κόκκινες σημαίες στις φυλακές από την Επιτροπή Αλληλεγγύης και Πληροφόρησης, που λειτουργούσε βετικά στους φυλακισμένους και εξαγρύλωνε τους ΜΑΤδες που στη διαδρομή της πορείας, η οποία κράτησε γύρω στις δύο ώρες, χτύπησαν άγρια έναν από τους διαδηλωτές, που ξεκίνησε από την υπόλοιπη πορεία στο σταθμό Πελοποννήσου και εγκαταλείφθηκε από τα ΜΑΤ.

ρίμενε στην παρακάτω γωνία. Η ασφάλισσα τρομοκρατημένη άρχισε να παριστάνει την ανήδνη όταν την κύκλωσαν πέντε εξή γυναίκες και άρχισαν να την βρίζουν. Έφυγε γρήγορα — γνήγορα να βρει τον σακατεμένο συνοδό της.

Η «καυριανή» την μεθεπομένη έγραφε για τους δύο αστυνομικούς εν υπηρεσία, και ζητούσε να γίνει έρευνα σε βάρος τους για εμπορία ναρκωτικών.

Ο άνετος ασφαλίτης, είχε πάρει μέρος στη σύλληψη του Μάκη Μπουκουβάλα, μέρα-μεσημέρι στην καφετέρια Τσάφ. Πίστευε ότι κανείς δεν θα τον αναγνώριζε οχτώ μήνες μετά να κάνει τον θαμώνα. Ας πρόσχε κι ας μάθει ότι το επάγγελμα που διάλεξε έχει κι αυτά τα τυχερά κι όχι μόνο αράλικι, ρουφιανιά, γκόμμενα, φραπέ και μάλιστα μ' όλα τα έξοδα πληρωμένα κι ο μισός να πέφτει.

— Κυκλοφόρησε στην Κυψέλη

ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑ

ΜΑΙΟΣ '88

ΕΙΣΤΕ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ ΤΟ ΕΝΤΥΠΟ.

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Με τη βοήθεια της...

Ο αγώνας εναντία στην ηρωίνη είναι αγώνας εναντία στο κράτος

Οσες συνεντεύξεις και αν δώσει ο στρατηγός Δροσογιάννης δεν θα μπορέσει να αλλάξει την εικόνα γι αυτούς που είδαν και την αίσθησή γι' αυτούς που αντιλαμβάνονται ότι για άλλη μια φορά οι δυνάμεις της τάξης αν όχι καλύπτουν τουλάχιστον αντιδρούν βίαια σε κάθε οργανωμένη αντίσταση στο κύκλωμα της ηρωίνης.

Καταλαβαίνουμε πολύ καλά το δίλημά τους:

«Ή θα φανεί ότι προστατεύουμε το κύκλωμα της ηρωίνης και με δεδομένο ότι δεν ήμαστε και τόσο καθαροί στο ζήτημα αυτό ή θα σηκώσουν κεφάλι πάλι οι αναρχικοί στο χώρο των Εξαρχείων σ' ένα θέμα που την ευαισθησία του κόσμου έδειξε και η τελευταία βομβιστική επίθεση του ΕΛΛΑ».

Όπως καταλαβαίνουμε πολύ καλά και την απόφαση τους. «Πάση θυσία να μην γίνει το δεύτερο». Η συνεχιζόμενη παρουσία των ΜΑΤ

ακόμα και με με εκτοξευτήρες δακρυγόνων το στήσιμο των πανών και των αφισών αυτό μαρτυρούν.

Η διείσδυση της εξάρτησης στους χώρους της νεολαίας είναι αποτέλεσμα σχεδιασμών που ξεφεύγουν απ' την νοημοσύνη του κάθε στρατηγού και του κάθε μπάτσου ακόμα κι εκείνων που βλέπουν στα ναρκωτικά ένα μέσο για την αδέσμευση του μισθού τους. Το κύκλωμα είναι διεθνές και οι στόχοι στρατηγικοί. Απ' την άλλη οι λόγοι εξάρτησης του κάθε νέου κυρίως, πολύ απλοί. Το αδιέξοδο της καθημερινής τους ζωής. (Δεν είναι καθόλου εύκολο για παράδειγμα να απαντήσει κανείς στο αν σέβεται λιγότερο τον εαυτό του αυτός που κρατάει την σύριγγα απ' αυτόν που κουνάει πλαστικές σημαίες κάτω απ' τα μπαλκόνια των πολιτικών αρχηγών). Για τους αναρχικούς και όλους αυτούς που συνειδητά αρνούνται αυτή την κοινωνική

πραγματικότητα, η μεθόδευσή της εξάρτησης είναι κάτι που γίνεται πολύ κοντά τους με αποτέλεσμα τον περιορισμό του ζωτικού τους χώρου, την περιστολή και καταστολή ενός κινήματος.

Η δημοσίευση με αφορμή τα τελευταία γεγονότα ενός άρθρου γραμμένου ένα σχεδόν χρόνο πριν από αυτά και ένα χρόνο μετά την προηγούμενη απόπειρα να διωχθεί το κύκλωμα της ηρωίνης απ' τα Εξαρχεία δηλαδή σε μια που δεν κουνιόταν φύλο για το πρόβλημα αυτό δείχνει και την μελλοντική ανακύκλωση του προβλήματος αυτού τουλάχιστον στον χώρο των Εξαρχείων και την πολυπλοκότητα του γενικότερα. Το κύκλωμα της ηρωίνης τελικά σαν μέθοδος κανονικού ελέγχου θα πρέπει να αντιμετωπιστεί ποιο ολοκληρωμένα.

«Πιστεύω ακράδαντα ότι η παρουσία πεζών περιπόλων αστυνομικών οργάνων στις προβληματικές, από την άποψη της εγκληματικότητας, περιοχές της πρωτεύουσας, αποτελεί μια αναντικατάστατη δύναμη αποτροπής». Δροσογιάννης

Τα παραπάνω αποτελούν την δημόσια άποψη του κομμουνιστοφάγου στρατηγού σχετικά με την παρουσία περιπόλων στα Εξαρχεία. Από την άποψη της ουσίας της καταστολής βέβαια ο Δροσογιάννης ή απλά δηλώνει την πλήρη άγνοιά του για τις σύγχρονες μεθόδους αστυνόμευσης σε συνθήκες μεγαλούπολης, ή απλά δηλώνει την κουτοπονηριά του θέλοντας να δουλεύει σε δύο επίπεδα: (α) αυτό των δημοσίων σχέσεων της αστυνομίας, το να καθυστερεί τους μικροαστούς μαγαζάτορες. (β) αυτό της αθέατης καταστολής μέσα από διάβρωση των κοινωνικών χώρων αντίστασης με την δοκιμασμένη στρατηγική της πρέζας.

Βέβαια, υπάρχει το ενδεχόμενο να αποδίδουμε στον στρατηγό ποσοστά ευφύιας που δεν διαθέτει. Στην περίπτωση αυτή ισχύει η κλασική κατάσταση ουσιαστικού ελέγχου της καταστολής από τα ανώτερα κλιμάκια των καθαρά εκτελεστικών μηχανισμών καταστολής. Πράγματι είναι διεθνώς καταχωρωμένη η μεγάλη πρωτοβουλία κινήσεων ορισμένων μηχανισμών καταστολής. Αυτό οφείλεται στην ίδια την φύση της δουλειάς τους στην αναγκαιότητα γρήγορης, θρόμικης, έκνομης συμπεριφοράς. Η Δίωξη είναι σαφώς ένας τέτοιος μηχανισμός, μαζί με την υπηρεσία αντικατασκοπείας και αντιτρομοκρατικής δίωξης, που είναι σε θέση να «δουλέψει», να «τουμπάρει», να φέρει προ «τετελεσμένων» ακόμα και πολύ ικανούς υπουργούς με μεγάλη κατάρτιση. Είναι απόλυτα βέβαιο ότι τα ανώτερα κλιμάκια της Δίωξης ναρκωτικών γελάνε και κοροϊδεύουν πολλά από τα λεγόμενα του Δροσογιάννη. Αυτή είναι η πρώτη διαπίστωση για την κατάσταση στα Εξαρχεία. Η περιπόλος των ανήσυχων και αγχωμένων μπάτσων που βιαστικά κάνουν τον γύρο της πλατείας δεν αποτελούν περισσότερη καταστολή από την ίδια την ύπαρξη της αστυνομίας και του κράτους.

Σε μια εποχή όπου αυτό που φαίνεται, περνιέται και για αληθινό, σε μια εποχή που στιγματίζεται από τον αλλοτριωμένο και άκριτο τρόπο σκέψης, αυτό που φαίνεται, δηλαδή η στολή, θα θεωρηθεί από την ευσεβή συνωμοταξία των καθώς πρέπει, που όταν δεν σκέφτονται πώς να κάνουν την κομπιά για να τα πιάσουν είναι νομοταγείς, σάν αποτροπή της εγκληματικότητας. Αλλού όμως βρίσκεται η απειλή που αντιμετωπίζουμε στην συγκεκριμένη καμπί, όχι πάντως στους ένοπλους. Πρόκειται για μια γρήγορη ανανέωση του ανθρώπινου δυναμικού των Εξαρχείων σε συνδυασμό με την επανεμφάνιση του κυκλώματος της πρέζας, δειλά-δειλά, στην περιφέρεια εν αναμονή εξελίξεων και «έμμεσων εντολών-πιέσεων».

Η εικόνα των Εξαρχείων είναι πράγματι ειδυλλιακή: Οι συνεννοήσεις του προεξοκλύματος έξω από τον όμιλο των χορτοφάγων, η περιπόλος την βόλτα της, η Δίωξη που και που να ρωτήσει αν όλα πάνε καλά και αν έσκασε μύτη κανένας «ανεξέλεγκτος», και μέσα σε γενικό κλίμα κατανόησης το δόγμα Δροσογιάννη λειτουργεί ομαλά.

Το ανησυχητικό για μας είναι η ελαστικότητα και η διάβρωση των αισθητηρίων, και η χαμηλή δυνατότητα αντίληψης του χώρου, που χαρακτηρίζει τους όλο και περισσότερους νέους ανθρώπους που αρχίζουν να συχνάζουν στην πλατεία. Αυτοί, ναι μεν δεν είναι υποχρεωμένοι να γνωρίζουν πρόσωπα και καταστάσεις, ούτε να γνωρίζουν το κυρίαρχο κίνητρο της προσωπικής εμπόρευσής κάποιων λασπολόγων και καλοθελητών, αλλά, που αυτή ακριβώς η άγνοια τους καθιστά εύκολα θύματα επιτήδειων χειραγωγών, που επιδέξια μπορούν να εκμεταλλευτούν την ιδιόμορφη λειτουργία του Οιδιπόδειου συμπλέγματος των νέων αναρχικών στρέφοντάς τους ενάντια σε κάποιους που τους ταρμπελώνουν «αναρχομπαμπάδες», «αυταρχικούς», «σταλινικούς». Επειδή η συνεχιζόμενη διαδίκτυα προλεταριοποίησης της νεολαίας σε όλα τα επίπεδα, θα συνεχίσει να γεμίζει το χώρο των Εξαρχείων, αλλά και άλλους αντίστοιχους στην Ελλάδα, είναι επιτακτικό ζήτημα να οριοθετήσουμε την αντίληψή μας, την στάση μας, την πρότασή μας, τις ιδέες μας. Η σύγχυση ιδεών και αντιλήψεων ωφελεί μόνο τους εχθρούς μας και θρέφει μόνο τους παρανοϊκούς ιδεολόγους του «γουςτάρω» και της περιθωριοποίησης.

Ένας πολύ σημαντικός τομέας δράσης, εκεί όπου και η απλή επαφή και μόνο θέλει κότσια, είναι αυτός του προεξοκλύματος. Η εναντίωση στο κύκλωμα σχέσεων και τις αντιλήψεις της πρέζας, σφυρηλατεί την διάθεση για εξέγερση, επαναστατική πρακτική και θεωρία, πλάθει ανθρώπους αγωνιστές και στην επιδίωξη και στη ζωή. Τα χρόνια που έρχονται θα αποδείξουν περίτρανα την σημασία απάντησης στην Στρατηγική καταστολής του Κράτους που λέγεται προεξοκκύκλωμα.

Όταν οι βουλευτές του ΠΑΣΟΚ καταγγέλουν στη βουλή ότι οι «μπάτσοι πουλάνε ναρκωτικά» λένε ψέμματα. Το θέμα δεν είναι οι αγροφύλακες, οι πρώην ΤΕΑτζήδες, τα δεντρίλια και οι γραφικοί χωροφύλακες του Έδρου, που ποζάρουν με τα αυτόματα προτεταμένα προς χάρη της τηλεόρασης, ακοίμητοι φρουροί, που μόλις φύγει το συνεργείο της τηλεόρασης θα επιστρέ-

ψουν στο λαθρεμπόριο ή στην κατάσχεση ηρωίνης για μεταπώληση. Το θέμα δεν είναι καν αυτά τα θύματα που λύνουν και δένουν αμάξια, πιάζουν ήδη καρφωμένους «ανεξέλεγκτους» εμπόρους και στέλνουν την πρέζα στο κρατικό μονοπώλιο διακίνησης, πιστεύοντας ότι επιτελούν έργο εθνοσωτήριο.

Το θέμα είναι ολόκληρη η δομή της δίωξης, οι σχέσεις της με το οργανωμένο έγκλημα και η στρατηγική διέγερσης κοινωνικών χώρων που αντιτίθενται στην παγκόσμια αναδιάρθρωση του Κεφαλαίου. Όταν λέμε Δίωξη εννοούμε μια «Αγορανομική», στην ουσία, υπηρεσία που συνεργάζεται με το οργανωμένο έγκλημα, που χτυπά τους ανεξέλεγκτους και αυτούς που χαλάει την πιάτσα, που χρησιμοποιούνται οι ίδιοι, που αφήνουν 3 φορτία και πιάζουν το ένα για να δείχνουν έργο, που εξοντώνουν χρήστες που δεν πειθαρχούν και δεν γίνονται χαφιέδες, που σπρώχνουν έμμεσα την πιάτσα εκεί όπου εντοπίζουν κινητικότητα, δέυνση συγκρούσεων αλλά, πάνω απ' όλα, εκεί όπου διαπιστώνουν αναρχική δράση και αντιεξουσιαστική κοινωνική κριτική. Ο αναρχικός χώρος στην εξέλιξη του παρουσιάζει το θλιβερό πρόνομο να σέρνει από πίσω του, σε κάθε μετακίνησή του το προεξοκκύκλωμα, που πάντα διεισδύει αποκτώντας προσβάσεις στις εσωτερικές αδυναμίες, τις αντιφάσεις, τις ιδεολογικοποιήσεις ελευθεριακού και φιλελεύθερου τύπου.

Όταν μια ομάδα αναρχικών συντρόφων επιτέθηκε στο κύκλωμα της πρέζας και της τσογλανιάς στα Εξαρχεία, δεν το έκανε επειδή είχε ιδεολογικοποιήσει κάποιες αντιλήψεις περί βίας, ούτε επειδή διακατέχονταν από σταλινισμό, όπως κατηγορήθηκαν από κάποια ελεεινά απομεινάρια της αποσύνθεσης του χώρου των αναρχικών-αντιεξουσιαστών - αυτόνομων της περιόδου 80-84. Οι άνθρωποι αυτοί συνεπικουρούμενοι από διβλιοσκώληκες και διάφορους παρανοϊκούς, που στο όνομα της εκτόνωσης και της ιδεολογίας του «γουςτάρω» συγχωρούν και ανέχονται κάθε τσογλανιά, έχουν μετατραπεί σε ιδεολογικούς εκπροσώπους της αποχαύνωσης και της ελαστικής συνείδησης των περιθωρίων.

Οι σύντροφοι το έκαναν σε μια προσπάθεια επιδίωξης και διατήρησης μιας αναρχικής οντότητας που παρέπαιε και σαν μια οριοθέτηση των αναρχικών του παρόντος και του μέλλοντος. Πρέπει να καταλάβουμε όλοι ότι η κρατική καταστολή έχει πολλούς όσους στο μανίκι. Ένας προληπτικός μηχανισμός καταστολής είναι το προεξοκκύκλωμα. Η καταστολή για να λειτουργήσει χρειάζεται ιδεολογική νομιμοποίηση. Αυτή η ιδεολογική νομιμοποίηση χρειάζεται εικόνες και δημιουργία στερεοτύπων που μέσα από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης θα περαστούν στη σκέψη των ανθρώπων και θα εγκλωβίσουν την αντίληψη της πραγματικότητας αντιστρέφοντάς την. Η δίωξη στέλνει την πρέζα στα Εξαρχεία, αμέσως μετά το Χημείο, παράλληλα τα μέσα εγκαταστάσεων πληροφορίας πλάθουν την εικόνα του αναρχικού προεξοκλύματος, του εξαθλιωμένου τσογλανού που θιάζει μικρά παιδιά, των προζονιών που κάνουν πεζοδρόμιο. Ταυτόχρονα η πέμπτη φάλαγγα των πρασινοφρουρών μικροαστών μαγαζατόρων ξερνούν οχetőς μυθευμάτων για όργια βίας και ακολασίας. Είναι προφανές ότι επίκειται χτύπημα γιατί

το συνοθύλευμα της πρέζας που τρέχει πάνω κάτω στις γωνίες, που βρίσκονται, παίζουν μπαμπούτι κυριαρχούν σαν εικόνα και προετοιμάζουν την κάθαρση που θα πάρει την μορφή των ΜΕΑ-ΜΑΤ και της ωμής βίας που θα σαρώσει ότι δεν εκμηδένισε η πρέζα. Η αναρχία μετατρέπεται σε εικόνα χάους, άρα δικαιολογείται το Κράτος Λεβιάθαν.

Τι κάνουν λοιπόν οι συγκεκριμένοι αναρχικοί του κέντρου, αλλά και γενικά ο υποτιθέμενος αναρχικός χώρος;

Η πρέζα είναι συγκεκριμένη μορφή Κεφαλαίου που μάλιστα από άποψη δύναμης απαιτεί κυρίαρχη φράξια του Παγκοσμιοποιημένου συστήματος διευρυμένης αναπαραγωγής. Οι αναρχικοί αντιδρούν στα σχέδια της εξουσίας με το ποσοστό βίας που πηγάζει από τη διαλλαχτική σχέση αντεπαναστατικής και επαναστατικής βίας και που απαιτούν οι συνθήκες. Έτσι λοιπόν έκαναν.

Το αποτέλεσμα ήταν η βραχύκύκλωση των κατασταλτικών σχεδίων της περιόδου εκείνης, που εστιάζονταν σε εκκαθάριση των αναρχικών και επενδύσεις χωροταξικής αξιοποίησης του χώρου. Έκπληκτη η «κοινή γνώμη» ξαφνικά μαθαίνει ότι η εικόνα του αναρχικού δεν ισχύει: οι αναρχικοί επιτέθηκαν βίαια στο προεξοκκύκλωμα και τα ΜΑΤ, εν ριπή οφθαλμού, επιτέθηκαν στους αναρχικούς. Η ιδεολογική νομιμοποίηση καιαρει και ο Λεβιάθαν μένει εκτεθειμένος.

Ποιον ήρθαν να υποστηρίξουν τα ΜΑΤ; Αυτό το ερώτημα μέτρησης, καταγράφηκε στη συλλογική συνείδηση, ακόμη το θυμούνται. Το δικό μας το λάθος και αδυναμία, έστω, ήταν ότι δεν δώσαμε συνέχεια.

Η σημερινή κατάσταση του χώρου των Εξαρχείων καθορίζεται από τις εξής ιδιομορφίες.

α) Το κύκλωμα ξανακάνει την επανεμφάνισή του με όλο το γνωστό επιτελείο, δειλά-δειλά, στην περιφέρεια, εν αναμονή εξελίξεων και εντολών. Προεξοκκύκλωμα σημαίνει μια πυραμίδα χρήσης, διακίνησης εμπόριου με όλα τα γνωρίσματα της Ελληνικής υπανάπτυξης: όλοι τα κάνουν όλα. Άρα η στάση μας είναι η αυστηρή οριοθέτηση απέναντι σ' όλο το κύκλωμα ενώ παράλληλα επιδιώκουμε μια δύσκολη και καθαρή επαφή με εκείνα τα πρόζονια ή πρώην προζόνια που μπορούν να διατηρούν μια διαύγεια συνείδησης και δεν υποκύπτουν σε πιέσεις της δίωξης για χαφιεδισμό.

β) Στο βαθμό που ο χώρος των αναρχικών δεν καλύπτει με συλλογική στάση απέναντι στο προεξοκκύκλωμα, τα διάφορα επιτίδρασης και στάσης, όταν μάλιστα μέλη του κυκλώματος αυτού κινούνται με τρόπο απειλητικό εκμεταλλευόμενοι καταστάσεις όχλου.

γ) Τα νέα άτομα του χώρου δεν πρέπει να συμμετέχουν σε χαρακτηρισμούς, αποκηρύξεις και λασπολογίες ενάντια σε ανθρώπους και καταστάσεις που δεν γνωρίζουν. Η αναρχική παρουσία στην Ελλάδα δεν αρχίζει όποτε κάποιος νέος εμφανίζεται αποκηρύσσοντας κάθε παρελθόν. Υπάρχει συγκεκριμένο παρελθόν και καλά θα κάνουν να το μάθουν.

δ) Η ηρωίνη είναι κρατική στρατηγική καταστολής Διεθνώς

ΚΙΝΗΜΑ ΑΦΟΜΟΙΩΣΗΣ 'Η ΚΙΝΗΜΑ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΚΑΙ Η ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ ΕΠΙΘΕΤΙΚΟΥ ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ ΤΩΡΑ

ΚΙΝΗΜΑ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

Το τέλος ΟΛΩΝ των ιδεολογιών σήμανε ταυτόχρονα και το τέλος της κοινωνίας που τις γέννησε: ΤΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ.

Η ραγδαία τεχνολογική εξέλιξη αλλοιώνει-μεταλλάσσει τις προϋπάρχουσες κοινωνικές δομές-εξουγχρονίζονται οι θεσμοί, δημιουργούνται νέες αξίες, σημασίες, καινούργιοι τρόποι οργανώνονται, για να δημιουργήσουν το ΣΥΣΤΗΜΑ-ΒΑΣΗ σαν κατάλληλο υπόστρωμα να υποδεχτεί αυτό που έρχεται και που πολλοί για να αποφύγουν τα δύσκολα την ονόμασαν: κοινωνία του 2000.

Όμως ενώ η νέα πραγματικότητα γίνεται αντιληπτή δια γυμνού οφθαλμού, η ΚΟΙΝΩΝΙΑ συνολικά υποβαθμίζει τη λειτουργία της μέσα από αλληπάλλινες κρίσεις προσδιορισμού, μένοντας στο περιθώριο της νέας πραγματικότητας, που η ΕΞΟΥΣΙΑ επιβάλλει και που είναι η μόνη η οποία εναρμονίζεται με αυτή την πραγματικότητα. Αυτός είναι ένας από τους λόγους που τα «εργατικά» ή «φοιτητικά» ή «αγροτικά» αιτήματα αφορούν την προηγούμενη κοινωνία και αφομοιώνονται σήμερα στο λεπτό. Το μόνο σ' αυτή τη φάση που μπορούμε να διαπιστώσουμε είναι η απουσία κοινωνικού ΛΟΓΟΥ.

Παράλληλα οι γνωστοί δεινόσαυροι της μαρξιστικής ιδεολογίας φοβισμένοι και δειλοί να ερευνήσουν την διαμόρφωση της νέας κοινωνικής πραγματικότητας — όσοι απ' αυτούς δεν κατόρθωσαν να διαχειριστούν υπηρετώντας τό ΚΡΑΤΟΣ—ΕΚΕΙ από το πολιτικό και πολιτισμικό περιθώριο: Αφού ομολογήσουν με μετριοφροσύνη τον «ρεφορμισμό» τους, θα «σηκώσουν» ως επαγγελματικό καθήκον τα βάρη της πτώσης του «κινήματος» ανυπομονώντας να έρθει η στιγμή να ξανασηκώσουν τα λάβαρα της επανάστασης της εργατικής τάξης αναλαμβάνοντας την ΗΓΕΣΙΑ.

Για την ώρα όμως και για μερικούς αιώνες πρέπει να είναι σίγουροι ότι η ΑΡΙΣΤΕΡΑ, η ΑΚΡΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ, οι ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ, οι ΤΡΟΤΣΚΙΣΤΕΣ, οι ΣΤΑΛΙΝΙΚΟΙ, θά-ναι καρφωμένοι στο πάσαλο της στασιμότητας και ούτε οι προσευχές όλων των παπάδων τους δεν θα μπορούν πλέον να τους λύσουν.

Για τους αναρχικούς τα πράγματα δεν είναι καλύτερα. Όσοι απ' αυτούς δεν έχουν εισαχθεί στα Μουσεία ΦΥΣΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ είναι αναγκασμένοι να επιλέξουν εν τέλει αν είναι διατεθειμένοι να εισβάλλουν στην νέα πραγματικότητα. Βέβαια οι αναρχικοί χωρίς μνήμη, ιστορία, εκφράζονται σαν νεολαϊστικό κίνημα, κάτω από προποθέσεις που δυσκολεύουν τα πράγματα. Ο αγώνας ενάντια στο κράτος δεν θά-ναι από δω και πέρα αμφισβήτηση εκ του ασφαλούς, ούτε ευκαιρία για εκτόνωση.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ

Είναι γνωστό ότι ο ΣΙΣΥΦΟΣ ήταν τιμωρημένος και έκανε αυτή τη δουλειά. Ο αγώνας όμως της κοινωνίας ενάντια στη κυριαρχία δεν πηγάζει από την θεϊκή τιμωρία γι' αυτό η επαναστατική διαδικασία δεν θα έπρεπε να μοιάζει με το μύθο του σισύφου.

Η προσπάθειά μας στο άρθρο είναι ακριβώς να καταδείξει ότι το επαναστατικό κίνημα εάν δεν επαναπροσδιορίσει στόχους, επιλογές, σύγχρονη κοινωνική πραγματικότητα, κινδυνεύει όχι σε αφανισμό (αυτό έχει ξανασυνμβεί) αλλά σε διεκπεραιωτική κοινωνικών προβλημάτων που διαφεύγουν από την εξουσία λόγω της γοργής εξελικτικής πορείας της.

ΤΩΡΑ

Λοιπόν που η κυριαρχία αλλάζει χαρακτηριστικά, ας τα εντοπίσουμε, για να μπορέσουμε να ξεφύγουμε από τα εθισμένα.

Η ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΣΗΜΕΡΑ

Το πρώτο και ουσιαστικό χαρακτηριστικό της σύγχρονης πραγματικότητας είναι ο εναρμονισμός ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ-ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ.

Η εμφάνιση της σύγχρονης ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ έρχεται να προσδιορίσει και τη κοινωνία σε όλους τους θε-σμούς της.

Η κλασική παραγωγική διαδικασία ανατρέπεται και τη θέση παίρνει μια τεχνολογία που περιθωριοποιεί τις ως τώρα παραγωγικές σχέσεις της βιομηχανίας. Το γεγονός αυτό αλλάζει και το χαρακτήρα της κυριαρχίας. Ο αστός επιχειρηματίας της βιομηχανικής κοινωνίας περιθωριοποιείται και τη θέση του παίρνει ο τεχνοκράτης αστός. Γι' αυτό εξάλλου και ο όγκος των κεφαλαίων επενδύεται στην τεχνολογία. Αυτός που κατέχει την τεχνολογία κατέχει την κυριαρχία. Εδώ βρίσκεται όλη η ουσία της κοινωνίας που έρχεται. Όλοι οι θε-σμοί εναρμονίζονται με την καινούργια πραγματικότητα. Η εκπαίδευση για παράδειγμα χαρακτηρίζεται από την προσπάθεια να αναπαράγει ανθρώπους για τη ρο-

μποτική, πληροφορική και τυποποιημένη λογική και πειθαρχημένη γνώση, προετοιμάζοντας τον άνθρωπο της μεταβιομηχανικής κοινωνίας.

Η κυριαρχία με το χαρακτήρα της σύγχρονης τεχνολογίας μετατρέπεται σε απόλυτη δημιουργώντας μια οργουελική κοινωνία.

Αυτό σημαίνει αλλαγή των σχέσεων κυριαρχίας και κατ' επέκταση αλλαγή της νοοτροπίας της αντίστα-σης.

ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ ΑΙΤΗΜΑ, ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΟΡΑΜΑ ΕΙΝΑΙ ΑΦΟΜΟΙΩΣΙΜΟ ΚΑΙ ΡΕΑΛΙΣΤΙΚΟ ΣΤΟ ΒΑΘΜΟ ΠΟΥ ΠΗΓΑΖΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ.

Εκείνο που η κυριαρχία μέσα από τη σύγχρονη τεχνολογία απαιτεί δεν είναι η ιδιοκτησία των Μέσων παραγωγής, δεν είναι το κράτος, δεν είναι η καταστολή. Αυτό που απαιτεί είναι ο ΕΛΕΓΧΟΣ.

Η καταστολή —η εξουσία— το κράτος από δω και πέρα θα συμπεκνώνεται στην έννοια «ΕΛΕΓΧΟΣ».

Η οργουελική εκδοχή της κυριαρχίας βασίζεται στον ΕΛΕΓΧΟ. Αυτή η έννοια όταν αποκτήσει κοινωνική σχέση τότε η κυριαρχία θά-ναι ΚΑΘΟΛΙΚΗ. Μάλιστα μπορούμε να πούμε ότι ο ΕΛΕΓΧΟΣ μπορεί να λει-τουργήσει ως κοινωνική σχέση (να γίνει κοινωνικά αποδεκτός) γιατί δεν θίγει κανένα ατομικό δικαίωμα. Τουναντίον ο ΕΛΕΓΧΟΣ επιβάλλεται μέσα από την διείσδυση των ατομικών δικαιωμάτων. Καμμία κοινωνική τάξη στην προκειμένη περίπτωση δεν θέτει ζήτημα στο βαθμό που η δοσμένη ταξική διαστρωμάτωση δημιουργήθηκε σ' άλλη κοινωνική βάση (βιομηχανική κοινωνία). Έτσι λοιπόν η αντίσταση στον ΕΛΕΓΧΟ απαιτεί συνειδητή πολύ μεγαλύτερη απ' ότι απαιτούσε η αντίσταση στη καταπίεση των αστών, απαιτεί συνείδηση πολύ περισσότερη απ' ότι απαιτούσε ο κομμουνισμός, η αυτοδιεύθυνση των μέσων παραγωγής.

Όλα αυτά τα οράματα, ή οι απαιτήσεις των εργα-ζομένων είχαν και ωφελμιστικό χαρακτήρα, ενώ η αντίσταση στον ΕΛΕΓΧΟ είναι θέμα συνειδητής επιλο-γής που δεν θα επιφέρει κερπήματα.

Ένα επαναστατικό κίνημα αν δεν θέσει επιτακτικά λοιπόν το ζήτημα ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ—ΕΛΕΓΧΟΣ—ΚΥ-ΡΙΑΡΧΙΑ το μόνο που έχει να κάνει είναι να αποκλει-στεί μ' όλους αυτούς που η αυριανή κυριαρχία θα πετά-ξει κατά την εφιαλτική της πορεία.

Να γιατί ο αγώνας ενάντια στον ΕΚΑΜ είναι αγώ-νας ζωής ή θανάτου, που αν δεν αντιμετωπιστεί με αυτό το πνεύμα θά-ναι το πρώτο θεσμοθέτημα της από-λυτης εξουσίας. Ας μην υποβαθμίζουμε τον αγώνα ενάν-τια στον ΕΚΑΜ σε αγώνα για τα ατομικά δικαιώματα. (γιατί η αστική τάξη τα σέβεται με το παραπάνω). Είναι αγώνας ενάντια στην ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ στην ΤΕΧΝΟΛΟ-ΓΙΑ στην απόλυτη εξουσία. Είναι αγώνας για τη κατα-στροφή του κράτους πριν επιβληθεί με τα καινούργια όπλα του:

Την τεχνολογία, τον έλεγχο. Τότε κάθε σκέ-ψη για αντίσταση θά-ναι μάταιη, και μόνο ό-σοι διαθέτουν προσαρμοστικότητα θα κα-τορθώσουν να δουν τα συρματοπλέγματα και τις κάμερες που θα χωρίζουν τους κυρίαρχους από τους κυριαρχούμενους.

ΚΙΝΗΜΑ ΑΦΟΜΟΙΩΣΗΣ

Με τη λογική που πιά πάνω προσπαθήσαμε να δο-μήσουμε και την οπτική που θα πρέπει να δούμε τη νέα πραγματικότητα γίνεται αντιληπτό ότι ο αγώ-νας αντίστασης πρέπει να ξεπεράσει τα ζητήματα που έβαζαν —βασικά οι αναρχικοί— την περασμένη δεκα-ετία και που αναμείναν κάποιον σήμερα ασκόπως (κα-ταστολή —φυλακές— ναρκωτικά κ.λπ.). Εξάλλου έτσι θά-ναι πάντα. Άλλοι θα τραγουδάνε αντάρτικα, θά-ναι με το ΜΑΟ, το ΣΤΑΛΙΝ και άλλοι θα βλέπουν την νέα πραγματικότητα.

Το θετικό ξεπέρασμα σημαίνει μια απόφαση συνολι-κή, για να μπορεί να καταστρέψει, να παρεμποδίσει κάθε νέο βήμα της εξουσίας προς την κυριαρχία.

Βλέπουμε όμως σήμερα διάφορα φαινόμενα που θέ-λουν να προσδιορίσουν δειλά-δειλά ένα κίνημα που ωστόσο όμως δεν μπορεί καν να λειτουργήσει κοινωνι-κά γιατί εκτός του ότι παρουσάζεται σαν διεκπεραιω-τής προβλημάτων, τα ζητήματα που μπαίνουν αφο-μοιώνονται αμέσως.

Σήμερα για παράδειγμα τα στοιχεία που προσδιορί-ζουν αυτό που λέμε κίνημα αφομοίωσης είναι τα ακό-λουθα, και βασίζονται όχι σε καμιά ανάλυση της πραγματικότητας αλλά στη βαριεστημένη λογική: ΟΤΙ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΚΑΝΟΥΜΕ.

1ον:ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΠΑΛΗΣ ΓΙΑ ΤΑ ΑΤΟΜΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

Στο ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΗΣ ΠΟΣΟΤΗΤΑΣ μερικοί «επα-ναστάτες» αγωνίζονται για την διεύρυνση των α-τομικών δικαιωμάτων, της αναδιανομής του προϊό-

ντος. Το ΒΑΣΙΛΕΙΟ όμως προτίμησε να ρίξει τα κά-στρα του βγάζοντας από το στέμμα του την επιγραφή «δεν υπάρχει γη χωρίς αφέντη». Βάζοντας την επιγρα-φή «η τεχνολογία δεν έχει αφέντη». Αλλά πάλι, οι μερι-κοί (του επιμέρους) «επαναστάτες» εξακολουθούν να παλεύουν για τα ατομικά δικαιώματα, για την αναδι-ανομή του προϊόντος και το μόνο που κατάφεραν, οι πιά ακραίοι από αυτούς σ' όλα αυτά τα χρόνια ήταν να προσθέσουν τη δική τους εκδοχή στην κυριαρχία αν-θρώπου από άνθρωπο (κόκκινο κράτος ολοκληρωτι-κό).

Η εμφάνιση του καπιταλιστικού κράτους ήταν προί-ον μιας διαδικασίας που η τρίτη τάξη ανέλαβε σχεδόν εργολαβικά. Ο καπιταλισμός δεν μπορούσε να θεμε-λιωθεί χωρίς την έρευνα και την επιστήμη. Δεν μπορού-σε να κυριαρχήσει στη δεισιδαιμονία και στο φεουδα-ρικό σκότος αν δεν απελευθέρωνε τους ανθρώπους από τις προλήψεις και την θεοκρατία.

Η αστική τάξη απαιτούσε μία κοινωνία ελεύθερων ανθρώπων με φυσικά δικαιώματα γιατί ο εμπορικός δεν θα μπορούσε να υπάρξει ως δουλπαρόικος.

Οι μεγάλες «αστικές» επαναστάσεις έγιναν αφού προηγουμένως η τρίτη τάξη για αρκετούς αιώνες αγω-νιζότανταν μανιασμένοι να πείσει τον δουλπαρόικο ότι η ανθρώπινη φύση δεν είναι θεόστακτη αλλά φυσικά ελεύθερη. Ότι ο άνθρωπος έχει ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ Α-ΤΟΜΙΚΑ. Ότι ο θεός και ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ είναι τα εμπό-δια της πνευματικής του και οικονομικής του ανάπτυ-ξης.

Πράγματι όταν καρατομούνταν το κεφάλι του Λου-δοβίκου έσπαζαν οι πάγοι της σκλαβιάς, της δουλπα-ροικίας, ανέτειλε ο ήλιος των ΑΤΟΜΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩ-ΜΑΤΩΝ και οι καμινάδες των εργοστασίων.

Μέχρι σήμερα η αστική τάξη δεν ξέφυγε ποτέ από τον όρκο της, από τη φύση της. ΟΧΙ ΜΟΝΟ διαφύλα-τε τα ατομικά δικαιώματα αλλά τα διέδινε.

Η αντίσταση της κοινωνίας στη καπιταλιστική κυρι-αρχία αφομοιώνονταν στο λεπτό, αν αυτή εκφραζό-ταν ΠΟΣΟΤΙΚΑ. Βέβαια στο βασίλειο της ΠΟΣΟ-ΤΗΤΑΣ κάθε ποσοτική απαίτηση είναι μέσα στο κά-στρο του.

Έτσι λοιπόν μαρξιστές αλλά και μερικοί αναρχικοί προσπάθησαν να σηκώσουν επανάσταση με αιτήματα: ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ — ΑΝΑΔΙΑΝΟΜΗ ΤΟΥ ΠΡΟ-ΙΟΝΤΟΣ — ΑΤΟΜΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ. Βέβαια οι επαναστάσεις βοήθησαν στο να καλυτερεύσουν οι συνθήκες εργασίας —από την αναδιανομή να περά-σουμε στον καταναλωτισμό— από τα ατομικά δικαίω-ματα στη θεσμοθέτησή τους, κι ο συνδικαλισμός να μετατραπεί σε βασική δομή του κράτους κ.λπ.

— στέρηση ή αφθονία δικαιωμάτων;

Δύο έννοιες, δύο κοινωνικές σχέσεις που είναι όψεις ενός ίδιου νομίσματος: του καπιταλιστικού συστήμα-τος. Η συσσώρευση κεφαλαίου, το κέρδος είναι τα ση-μεία εκείνα από τα οποία εξαρτάται εν πολλοίς η στάση αυτών που διαχειρίζονται το καπιταλιστικό σύστημα.

Ενδίδουν στα οικονομικά αιτήματα των εργαζομέ-νων όταν τα κέρδη τους τους αφήνουν τα περιθώρια. Αυτή η απλή κίνηση ήταν που ανέπτυξε τον συνδικα-λισμό καθώς δημιουργούσε στους εργαζόμενους την ψευδαίσθηση μιάς επιμέρους νίκης.

Αυτό είναι έκδηλο μέχρι το 1950. Όταν το κεφάλαιο «είχε» δίνει, και χρήματα και δικαιώματα.

Μετά το 1980 θεσμοθετεί πλέον τα δικαιώματα, συν-δικαλιστικά κ.λπ. και οργανώνει (προγραμματισμός) την οικονομία. Δεν αφήνει πλέον τίποτα στους «άλ-λους». Θεσμοθετεί δικαιώματα πριν εκδηλωθούν ως «επικίνδυνες» απαιτήσεις. Σήμερα έχει δημιουργηθεί το πλαίσιο υπακοής στους κυρίαρχους κοινωνικούς κανό-νες με τέτοια ελαστικότητα, που όποιος παρεκκλίνει, να κινδυνεύει να στιγματισθεί ως τρελλός. Έχουν αλλά-ξει όλα. Οι ρόλοι και τα πρότυπα των μηχανισμών κ.λπ. που υπεραμύνονται, πλέον, αυτοί για τα δικαίω-ματα της κοινωνίας ενάντια στους εχθρούς της κοι-νίας.

2ον: ΚΙΝΗΜΑ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑ- ΣΗΣ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ

Επί «καπιταλισμού» είχε τεθεί —από τους αναρχι-κούς-αυτόνομους και ένα χώρο αμφισβήτησης της εξουσίας των κομμάτων— το πρόβλημα των φυλακι-σμένων. Η αυθόρμητη προσέγγιση στην αρχή του προβλήματος: φυλακές, γρήγορα έπρεπε να μεταβλη-θεί σε λόγο, σε συγκεκριμένη απαίτηση λόγω της α-σφυκτικής ανάγκης μιας επιτυχίας ανέλπιστης. Η ξαφ-νική διόγκωση του κινήματος για τις φυλακές δημι-ουργούσε ψευδαισθήσεις κάποιων κατακτητών. Οι ε-σωτερικές αντιφάσεις αυτού του κινήματος δεν ήταν δυνατόν να ξεπεραστούν θετικά (μέσα από το διάλογο) και η πορεία του διαγράφηκε σε ένα «σοβαρό» αίτημα —καλύτερη ζωή των συνηκόντων στις φυλακές— και σε ένα αίτημα που δεν πίστευε, ωστόσο χαρακτήριζε το κίνημα—για μία κοινωνία χωρίς φυλακές.

Το πρώτο σύνθημα εντάχθηκε στο εκσυγχρονιστικό πρόγραμμα του ΠΑΣΟΚ, το δεύτερο σε λίγα χρόνια δεν θα αποτελέι ουτοπία στο βαθμό που σε πολλές χώρες βρίσκεται σε πειραματικό στάδιο (φυλακή κατ' οίκον).

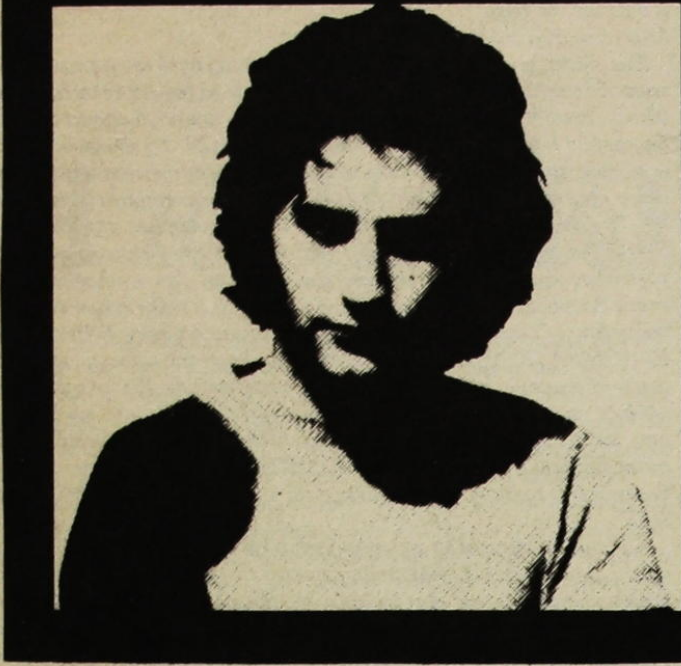
Οι αναρχικοί-αυτόνομοι αποσύρθηκαν γρήγορα και ενστικτώδως από το πρόβλημα φυλακές, διαισθανό-μενοι ότι παίζουν στο πλαίσιο της φιλοσοφίας της κυ-ριαρχίας. Δεν νομίζουμε επίσης ότι το πρόβλημα τίθε-ται από την άποψη των ατομικών δικαιωμάτων, στο βαθμό που τα δικαιώματα των φυλακισμένων διευρύ-νονται και θα διευρύνονται.

Πού είναι λοιπόν το πρόβλημα;

3ον: ΑΝΤΙΠΡΗΞΙΕΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ

Το ζήτημα των αντιπρήξιών ήταν ήδη πριν εμφανι-στεί ως πρόβλημα, λυμένο αίνιγμα για την εξου-σία. Αυτό συμβαίνει γιατί δεν τίθεται το πρόβλημα του

15 ΜΑΗ 85

ΤΙΜΗ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΣΤΟ ΧΡΗΣΤΟ ΤΣΟΥΤΣΟΥΒΗ

«Δεν είμ' εγώ, η γενιά η δική μου, που θα έπρεπε να μιλήσει σήμερα για τον Χρήστο Τσουτσουβή, για τη γενιά τη δική σας.

Η γενιά μου, λέει πως προσπαθεί, μα στην ουσία δεν θέλει να καταλάβει τη δική σας. Κι όταν προσπαθεί, έχει στο νου της πως θα σας επηρεάσει στις επιλογές σας. Να σας καθοδηγήσει.

Έχετε δίκιο που δεν μας δεχάσατε. Που δεν θέλετε ν' ακούσετε ούτε και τα λίγα σωστά που καταρωόμαστε μερικές φορές ν' αρθρώσουμε.

Μην περιμένετε σήμερα, λοιπόν, δικαίωσή σας από μέρος μας. Εξ άλλου, είμαι βέβαιος, πως ούτε την περιμένετε ούτε τη ζητάτε.

Η περίπτωση, του Χρήστου Τσουτσουβή, δεν είναι για παροδοσιακά μνημόσυνα, όπου ηχούν παιάνες και σάλπιγγες, όπου οι ρήτορες ξετυλίζουν πινδαρικούς διθύραμβους. Όλοι ξέρουμε πως όλα αυτά είναι για αριστοκράτες της πολιτικής. Ο Χρήστος ήταν ένας απλός μαχητής, όπως ήταν κι ένας απλός, σκεπτόμενος και όχι μόνο άνθρωπος.

Αυτό σημαίνει πως σήμερα — περισσότερο από άλλοτε — χρειάζεται να σκύψουμε με σεβαστότητα κι ευθύνη στον άνθρωπο, στο μαχητή και στις επιλογές του.

Η πρώτη παρατήρηση, ως προς αυτό το τελευταίο, είναι ότι ο Τσουτσουβής έκανε την ίδια επιλογή που έκανε η γενιά μου στον καιρό της. Βέβαια, μέσα σε άλλες συνθήκες, με άλλους άμεσους, αλλά με τους ίδιους στρατηγικούς, μακρόχρονα, στόχους. Και με βάση την ίδια — σε μεγάλο βαθμό — ιδεολογία.

Αυτό το γεγονός πρέπει να το συγκρατήσουμε όλες οι ηλικίες. Πρέπει ν' αποτελέσει αντικείμενο σκέψης για εκείνα που συνέβησαν τότε. Για όσα συμβαίνουν και θα συμβούν σήμερα. Είναι σημαντικό για τους νέους να ξέρουν τι έγινε παλιότερα, πως και γιατί έγινε ανεξάρτητα, όμως, για το πως το βλέπουν αυτό οι παλιοί. Οι επιλογές, αν έχουν τούτο ή εκείνο το αποτέλεσμα, δεν ευθύνονται οι ίδιες, όποιες κι αν είναι.

Το αποτέλεσμα — πέρα από τ' άλλα στοιχεία — είναι συνάρτηση της συνέπειας και της δράσης που διαθέτουν αυτές οι κοινωνικές ομάδες και τα άτομα που τις προωθούν.

Μπορεί κανείς να συμφωνεί ή να μην συμφωνεί με τις ιδεολογικο-πολιτικές επιλογές και τη δράση για την πραγμάτωσή τους που έκανε ο Χρ. Τσουτσουβής. Δικαίωμα τούτο.

Όμως, κανείς δεν θα του αμφισβητήσει τη **σταθερότητα** και τη **συνέπεια** που έδειξε: με όλες τις επιπτώσεις που είχαν αυτές στη συνολική ζωή του. Αυτό είναι ένα από τα ουσιαστικά στοιχεία που πρέπει να εκτιμηθεί στην αξία του.

Κι αξίζει περισσότερο, όταν οι επιλογές αυτές είχαν φέρει σε αντίθεση με φίλους, συντρόφους, συναγωνιστές του στο αντιδικτατορικό αγώνα. Όταν τον οδήγησαν να δρα σχεδόν στη μοναξιά. Σ' ένα κλίμα γενικής αδιαφορίας, ασυνέπειας, προσαρμογής. Ακόμα κι εχθρικό.

Όταν το μεγάλο μέρος της «επαναστατικής Αριστεράς» έτρεχε για να γίνει σύμβουλος υπουργείων και Υπηρεσιών. Όταν αγωνιζόταν να ενταχθεί στο πολιτικό παιχνίδι με τους όρους που ήθελε η κυρίαρχη ιδεολογία των ηγετικών ομάδων όχι μόνο της αστικής τάξης.

Δεν θα υμνήσουμε τον Τσουτσουβή — Άνθρωπο. Δεν χρειάζεται. Δεν θα ειπώμε ότι ήταν ωραίος σαν «Άγγελος με δυό φτερούγες ανοιχτές» τού ποιητή. Ότι έκρυβε μέσα του θησαυρούς από αισθήματα και συναισθήματα. Αυτά είναι κοινά εγκώμια που λέγονται, κυρίως, κατά σύμβαση. Είναι έννοιες, απλές λέξεις που λένε πολλά.

Η συνολική μνήμη, η συνολική εικόνα του που μπορούμε να έχουμε δεν πρέπει να προβάλλεται σαν θεάμα, όποιου τύπου, τέχνης και τεχνικής. Δεν μας επιτρέπει να τον κάνουμε ήρωα. Ήρωες δεν υπάρχουν. Κατασκευάζονται. Όχι, όμως, κι από μας.

Η τιμή στον Τσουτσουβή δεν είναι θέμα αφίσσας, επιγραφής στους τοίχους. Δεν είναι σύνθημα.

Αν τον τιμάς υποχρεώνεσαι να σκύψεις στα προβλήματα του κινήματος σ' αυτή τη συγκεκριμένη περίοδο που ζει και να δωθείς ανυστερόβουλα, σταθερά, με συνέπεια και μυαλό στην υλοποίηση, στον αγώνα υλοποίησης των επιλογών σου.

Μόνο έτσι τιμάμε τη μνήμη του.

(Το κείμενο του Γ. Γαλανόπουλου).

Μ' αυτό το σύνθημα τέλειωσε το πολιτικό μνημόσυνο που οργανώθηκε στις 19 Μάη στο «αίθριο» του Πολυτεχνείου και όπου βρέθηκαν διακόσια περίπου άτομα, για τα 3 χρόνια από το θάνατό του. Την εκδήλωση οργανώσαν οι «φίλοι του χρ. Τσουτσουβή» που κόλλησαν και σχετική αφίσσα, η οποία δημιούργησε με την εμφανισή της ανησυχία στην Ασφάλεια, και κινητοποίησε δεκάδες ασφαλές για να δουν ποιοι τις κολλούσαν. Στην εκδήλωση διαβάστηκε ένα κείμενο του Γιάννη Γαλανόπουλου (δημοσιεύεται εδώ) και δυό ακόμα κείμενα όπου τονίστηκαν τα εξής.

«Δεν ήξερα ότι είχα τόσο κοντά μου ένα πολύ καλό φίλο. Κρίμα που δεν τον γνωρίζω. Τώρα ξέρω ότι δεν είμαι μόνος» με αυτά τα λόγια ένα νεαρό άτομο απευθύνθηκε με γράμμα στους γονείς του Χρήστου πριν 3 χρόνια και έτσι ήταν. Όσοι έτυχε να τον γνωρίσουν ξέρανε ότι είχαν να κάνουν με έναν καλό φίλο, με έναν καλό σύντροφο.

Έναν άνθρωπο που ζυμώθηκε από νωρίς μέσα στην καθημερινότητα. Που η στάση του η κατανόησή του τι συμβαίνει γύρω του δεν στήριχτηκε στο κλέψιμο κάποιων ιδεών από τα βιβλία, αλλά βασικά από την εμπειρία του μέσα από την καθημερινή δραστηριότητα του.

Έζησε μικρό παιδί την αθλιότητα του χωριού και τη μιζέρια του χωραφιού. Είδε τον κομματάρχη (με τη βοήθεια του χωροφύλακα) να κυνηγάει τον κάθε διαφορετικό σκεπτόμενο και τον έμπυρο — μεσάζοντα (με τη βοήθεια του δικαστή και του κλητήρα) να κλέβει τον ιδρώτα του γεωργού. Ένιωσε πως οι γερμανοτσολιάδες (που σκοτώσαν στην κατοχή και τον αδερφό του πατέρα του) έλυναν και έδεναν. Βίωσε το δόσκαλο και τον καθηγητή, που θέλανε με το ζόρι να τον πείσουν «... πως πνίξαμε τους κίτρινους στο αίμα για να μάθουν τη θα πει ελευθερία...» και κάτω από τη σκιά της ΕΣΑ και μέσα στο πατριωτισμό των χουντικών έπρεπε να δώσει πλέον την απάντησή στο ερώτημα του: Πως θα ζήσω χωρίς να μου κλέβουν τον αέρα που αναπνέω; Στα εργοστάσια και στα γιαπιά της Γερμανίας και της Σουηδίας κατανόησε και βίωσε πως η στέρηση της λευτεριάς και η καταπίεση δεν είναι χαρακτηριστικά μιας υπανάπτυκτης οικονομικά και καθυστερημένης οργανωτικά χώρας, αλλά πως είναι ΤΑ χαρακτηριστικά της «οργανωμένης κοινωνίας» του κράτους.

Κάπως έτσι σμίξαμε σ' εκείνα τα χρόνια με αιχμή τον αντιδικτατορικό αγώνα. Και μέσα από τη σύνθλιψη των εκκολαπτόμενων ηγετών και αντιστασιακών και την αγωνιώδη προσπάθεια επικράτησης των γνώσεων πατριωτών ή των συνεπών εργοστασιών προσάπτησε να προσδιορίσει τον εαυτό του και να καθορίσει τον αγώνα του.

Με την αντικατάσταση του χουντικού στην εξάσκηση της πολιτικής

«Μαζευόμαστε εδώ σήμερα για να τιμήσουμε τη μνήμη του αγωνιστή Χρήστου Τσουτσουβή.

Είναι φυσικά φανερό πως αυτή μας η πρωτοβουλία δεν έχει τίποτα κοινό με τις νυσταλέες και ρουτινιάρικες «τελετές» όσων δεν έχουν να παρουσιάσουν παρά χαμένους χθεσινούς αγώνες και προδομένες επαναστάσεις...

Ο Χρήστος Τσουτσουβής άλλωστε δεν προσφέρεται για κάτι τέτοιο.

Και δεν είναι βέβαια ο σχετικά πρόσφατος θάνατός του που δεν συνηγορεί σε κάτι τέτοιο, αλλά, κυρίως, αυτή η ίδια η δυναμική και η ποιότητα της στρατεύσής του στον αγώνα των αδυνάτων αυτής της κοινωνίας.

Μνήμη λοιπόν του Χρήστου Τσουτσουβή σημαίνει ΡΗΤΗ ΚΑΙ ΑΝΥΠΟΧΩΡΗΤΗ επιβεβαίωση του γεγονότος ότι κάθε προσπάθεια «κοινωνικής ειρήνευσης» — σ' αυτή την κοινωνία — είναι εκ των

«ΕΚΕΙΝΟ ΟΜΩΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΘΑ ΜΠΟΡΕΣΕΤΕ ΠΟΤΕ ΝΑ ΕΞΟΛΟΘΡΕΥΣΕΤΕ ΕΙΝΑΙ Ο ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ. ΟΙ ΡΙΖΕΣ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΒΑΘΕΙΕΣ. ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΜΙΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΠΟΥ ΣΩΡΙΑΖΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΩΜΑ. ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΒΙΑΙΗ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΗ ΤΑΞΗ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΥΕΙ ΤΙΣ ΒΛΕΨΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΣΟΤΗΤΑΣ ΠΟΥ ΣΥΝΤΡΙΒΟΥΝ ΤΗΝ ΥΠΑΡΧΟΥΣΑ ΕΞΟΥΣΙΑ. ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ ΟΛΟΓΥΡΑ ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑ ΠΟΥ ΚΑΝΕΙ ΑΔΥΝΑΤΟ ΝΑ ΤΟΝ ΣΥΛΛΑΒΕΤΕ»

E. APNY-1894

εξουσίας από τις κομματικές ηγετικές ομάδες ενεργοποιείται για την κατοχύρωση και προώθηση του εργοστασιακού σωματίου σε αντιπαράθεση με τις κεντριστικές αντιλαϊκές καθοδηγήσεις των συνδικαλιστικών εργατοπατέρων.

Παράλληλα προσπαθεί να γίνει αποτελεσματική και να διευρυνθεί η κοινωνική αντίσταση όπου είναι δυνατό. Έχει άμεση γνώση της φασιστικοποίησης της Γερμανίας και της προσπάθειας των Γερμανών σοσιαλδημοκρατών να εξάγουν, και να επιβάλλουν το κράτος — μοντέλο των λευκών κελλιών.

Στην Ελλάδα η ευφορία της «απαλλαγής» από τη χούντα εξανεμίστηκε σύντομα. Η προσπάθεια όλων των κοινοβουλευτικών ηγετικών ομάδων για έλεγχο του κοινωνικού συνόλου και η χειραγώγηση του κινήματος γίνεται ολοφάνερη.

Η κρατική καταστολή και τρομοκρατία θα προσαρμοστεί στα πλαίσια της διεθνούς κρατικής τρομοκρατίας.

Αυτό θα τον οδηγήσει στην απόφαση να αντισταθεί, να αρνηθεί την υποταγή του, να διεκδικήσει το δικαίωμα στη ζωή.

Θα παλέψει για τον άνθρωπο, για το άτομο. Και τον τρόπο που θα παλέψει θα τον καθορίσει ο ίδιος. Δεν θα ζητήσει από κανέναν πιστοποιητικό αντιστασιακό. Και δεν θα καθορίσει σε κανέναν τον τρόπο της πάλης του.

Αυτός ήταν ο Χρήστος. Ένας σύντροφος. Ένας απλός αγωνιστής. Και οι αγωνιστές δεν έχουν ιδιαίτερα χαρακτηριστικά ή χαρίσματα. Ήταν ένας από μας.

Η δολοφονία του στον Γκότζη δεν σηματοδοτεί τίποτε καινούργιο. Παρά μόνο πως η κοινωνική σύγκρουση είναι δοσμένη, είναι διαρκής.

Πως την σύγκρουση δεν την επέλεξε αυτός

Πως ο αγώνας συνεχίζεται».

προτέρων καταδικασμένη...

... Και δεν ανήκει φυσικά σε μας ο στενόκαρδος ρόλος του «συνδικαλιστικού» απολογισμού της ζωής και της δράσης του Χρήστου. Σ' άλλα χωράφια έσπερνε εκείνος...

Στα χωράφια της ριζικής ανατροπής αυτού του κοινωνικο-πολιτικού συστήματος που σήμερα πια μη μπορώντας να παρακολουθήσει τις ζωντανές διαδικασίες της ζωής έχει από καιρό αποφασίσει την συνειδητή παραγωγή του θανάτου!!

Ο θάνατος του Χ.Τ. λοιπόν είναι μια απέραντη κατάφαση ζωής. Όπως ζωή είναι και η πίστη για μια άλλη κοινωνία, για την επανάσταση. Σε μια κοινωνία που θριαμβεύει ο ρεαλισμός, το βόλεμα, η παραίτηση, η ατομικοποίηση, η ΜΝΗΜΗ του Χ.Τ. σημαίνει την ανανέωση της ελπίδας και της ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑΣ για την ανατροπή αυτής της κοινωνίας».

από σελ. 6

στρατού, αλλά της στάσης απέναντι στο στρατό. Ο στρατός θεωρείται δεδομένος.

Για τη στάση απέναντι στο στρατό υπήρχε μια κοινωνική απάντηση που έκφραζε και δομήθηκε από τη νεολαία των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων που το επαγγελματικό τους μέλλον έτσι κι αλλιώς ήταν εφιαλτικό.

ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ Ή ΥΠΟΤΑΓΗ

Ο αγώνας ενάντια στην εξουσία γίνεται και πρέπει να γίνεται παντού και πάντα. Όπου η εξουσία εκδηλώνει το απαίσιο και βάρβαρο προσώπιό της. Κανένα θέμα κανένα πρόβλημα δεν είναι έξω από την «ατζέντα» του επαναστά-

Ξαφνικά —όχι εντελώς— εμφανίζεται κάποια κίνηση νεολαίων που θέλουν να θερμοθετήσουν την άρνηση στρατεύσης για λόγους συνείδησης. Ο αγώνας και η πάλη των αντιρρησιών προσέκρουσε στην καθυστερημένη επίφαση του ελληνικού κράτους (Τούρκικη απειλή) αλλά θα πρέπει να προσθέσουμε ότι το αίτημα αυτό έβρισκε την κατανόηση των ανθρώπων του κράτους, και να σημειώσουμε ότι έχει θεσμοθετηθεί προ πολλού στην ΕΟΚ.

Όσοι πίστεψαν πάλι ότι μπορεί να δημιουργηθεί ένα κίνημα δικαιωμάτων κατακτήσεων κ.λπ. διαψεύστηκαν αμέσως με την επίσκεψη στον Μαργακάλη.

Εκείνο όμως που αποτελεί την ειδοποιό διαφορά μιας ανατρεπτικής δράσης και μιάς δράσης «για τα μάτια του κόσμου» είναι πρώτα απ' όλα το περιεχόμενο της παρέμβασης, πως, γιατί παρεμβαίνουμε, με ποιούς σκοπούς και προθέσεις. Το περιεχόμενο προσδιορίζεται από την ανεξαρτησία και αυτονομία της λογικής μας.

Κατά δεύτερο λόγο ο τρόπος παρέμβασης. Σήμερα που η εξουσία προβάλλει μία κυριαρχία προς το απόλυτο οι τρόποι παρέμβασης δεν μπορεί να είναι οι εθισμένοι. Εδώ χρειάζεται η φαντασία και η τόλμη που στο σημερινό «ρεαλισμό», αυτοί που τον απαρνούνται είναι σε θέση να τον ανατρέψουν.

Τέλος για μας δεν υπάρχει περίπτωση να κάνουμε βήμα πίσω ούτε για λόγους «τακτικής», ούτε για λόγους ψυχικών αναστολών.

Σ' αυτή την πορεία αντίστασης χωράνε όλοι όσοι επιλέγουν την εφιαλτική καταστροφή της εφιαλτικής κυριαρχίας

που έρχεται.

Για τους άλλους γιαυτούς που έχουν επιλέξει και το «σκύλο χορτάτο και το ταψί γιομάτο» ας τα ξεχάσουν αυτά που ήξεραν μέχρι τώρα.

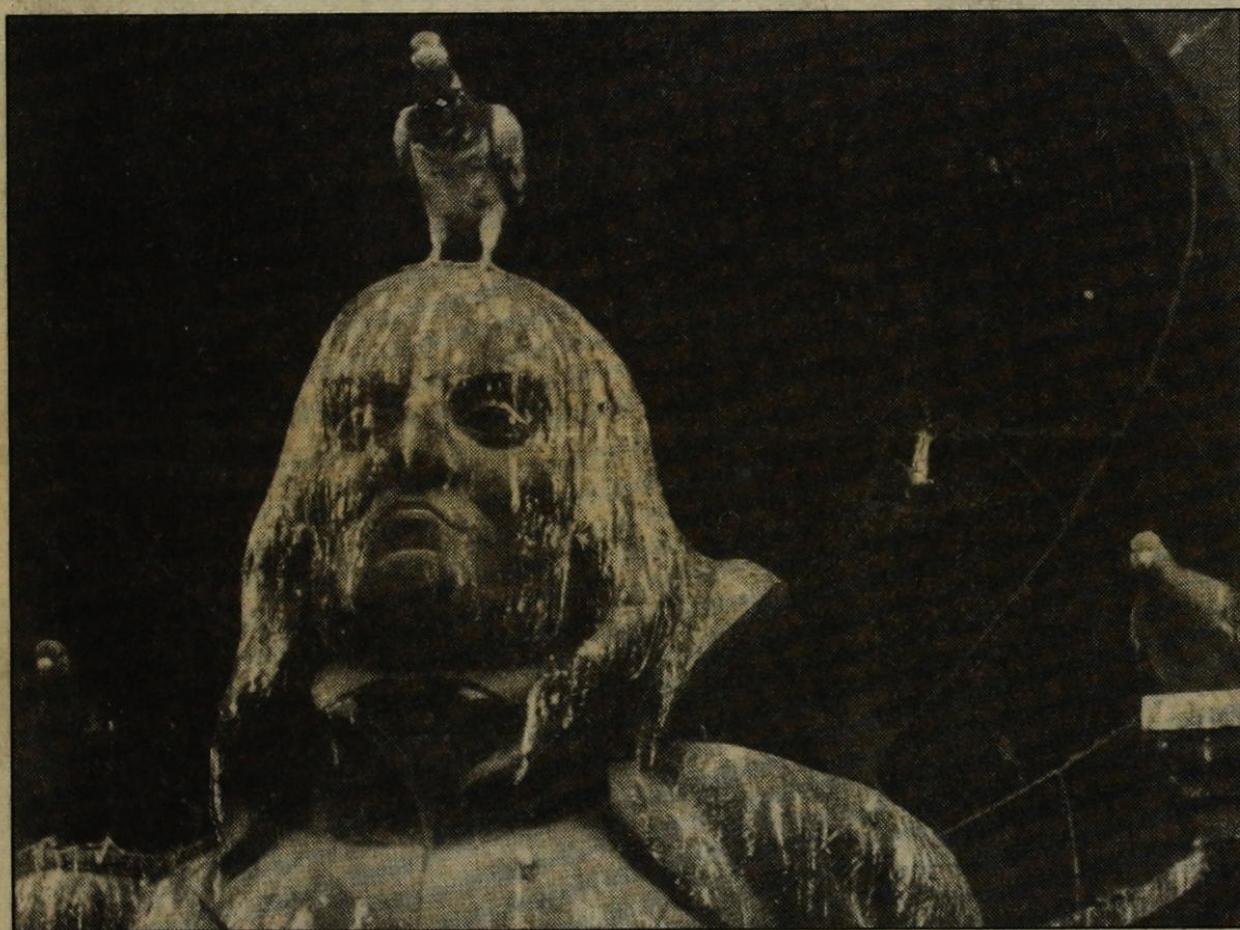

ΟΤΙ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΑΦΟΙΜΟΙΩΘΕΙ ΖΩΝΤΑΝΟ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΑΦΟΙΜΟΙΩΘΕΙ ΝΕΚΡΟ

‘Η
ΥΠΑΡΧΕΙ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ «ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗΣ»
ΤΩΝ ΘΥΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ
ΠΟΛΕΜΟΥ (ΚΑΛΤΕΖΑΣ — ΤΣΟΥΤΣΟΥΒΗΣ —
ΠΡΕΚΑΣ), ΑΠ’ ΤΟΥΣ ΦΟΡΕΙΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ,
«ΕΝ ΕΥΘΕΤΩ ΧΡΟΝΩ» (ΟΔΟΣ ΚΟΥΜΗΣ-
ΚΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΥ):

Η ΑΠΟΤΡΟΠΗ ΜΙΑΣ ΤΕΤΟΙΑΣ
ΣΚΥΛΕΥΣΗΣ ΕΠΙΦΟΡΤΙΖΕΙ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ
ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ ΜΕ ΤΗΝ «ΕΠ’ ΑΟΡΙΣΤΩ
ΧΡΟΝΩ» ΖΩΝΤΑΝΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ

«Πίσω απ’ τα τείχη.

Μέσα στο άγχος πόλεως πολιορκημένης.

Στα σπίτια, οι οικοδέσποινες και οι υπηρέτριες, μετά την περιουλογή, τροφοδοτούσαν με μεγάλη φειδώ τις φωτιές με τα έσχατα ξύλα των αποθηκών, προσθέτοντας εις αυτά, παλαιά ράφια, κουπά, διάφορα σκουπίδια, ακόμη και πλαίσια ΖΩΓΡΑΦΙΚΩΝ ΠΙΝΑΚΩΝ. Τα εδωδιμοπώλεια, οι αγορές, τα αρτοποιεία, ήσαν κατάκλιστα και αντικατεστάθησαν από ολίγα κρατικά πρατήρια, που τα φρουρούσαν αποσπάσματα με πολυβόλα. Τα ελάχιστα τρόφιμα εχρηγοούντο στον πεινασμένο πληθυσμό δια δελτίων και σε πολύ μικρές ποσότητες. Πλήν ολίγων στρατιωτικών αυτοκινήτων και ακόμη ολιγωτέρων τροχιοδρόμων, δεν κυκλοφορούσαν στους δρόμους, παρά ελάχιστα λεωφορεία, ολίγοι πεζοί ισχυροί και ένας ποδηλάτης. Ο άνθρωπος αυτός ήτο μεσήλιξ και φορούσε ΕΝΔΥΜΑΤΑ ΚΑΝΟΝΙΚΑ ΠΟΛΙΤΟΥ. Τελείως άγνωστος προ της πολιορκίας, κατέστη πασίγνωστος, αφού συνεπληρώθει ο πρώτος μην. Καίτοι η όψις του εφθίβιζε τους κατοίκους, καίτοι δεν έγινε ούτε προς στιγμήν καν δημοφιλής, κατόρθωσε, εν τούτοις, να γίνει ΑΓΙΑΡΑΪΤΗΣ, όχι μόνο στα μάτια του λαού, μα και στην ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΤΩΝ ΑΡΧΩΝ, και όλοι του θεωρούσαν, τρόπον πινά, ως εμψυχή της ΑΠΕΓΝΩΣΜΕΝΗΣ ΑΜΥΝΑΣ.

Καθισμένος στην σέλα του, περιήρχετο την πόλιν, ποδηλατών νυχθημερόν, με απaráμιλλη ψυχραιμία, και κατά τις σφοδρότερες στιγμές του βομβαρδισμού. Κανείς δεν εγνώριζε από που ήρχετο κανείς δέν εγνώριζε ποιος ήτο. Κανείς δεν ήμπορούσε να καυχήθαι ότι είχε εισδύσει, έστω και σε μια πτυχή του μυστηρίου, που τον περιέβαλε και τον ακολουθούσε παντού. Μόνον αυτός έμοιαζε να γνωρίζει τα πάντα εισδύνει με απόλυτη άνεση σε όλες τις συνοικίες (όπως διεισδύει το χέρι ενός βιαστικού ανθρώπου που θέλει να πληρώσει, ή το χέρι επιτηδείου λωποδύτου, στην τσέπη του πορτοφολιού), ετρόμαζε τους κατοίκους.

Ωστόσο εμφυσούσε συνάμα νέας δυνάμεις στις ψυχές των, και πίστη στον καθένα, για την αγαθή έκβαση του πολέμου. Όχι με λόγια, μα έτσι, με το άμενόν και ατάραχο ύφος του, με την σταθερή περιστροφή της αναπτύξεως του ΠΟΔΗΛΑΤΟΥ του, με την σθεναρά σιωπή του, κατά τις απειράριθμες διελεύσεις του. Καμμία επίδειξη εύκολης δεξιότητις, κανένα ΤΣΑΛΙΜΙ ΑΚΡΟΑΤΟΥ ‘Η ΔΗΜΕΓΕΡΤΟΥ, δεν συνετελούσε στην δημιουργία της βαθιάς εντυπώσεως που ενεποίει στους κατοίκους, κάθε φορά που τους αντίκρυζε. Κάποτε, κατά τις πρώτες ημέρες της εμφανίσεώς του, τότε που ήρχιζε να υποθώσκει ότι κατήντησε μέσα σε λίγες εβδομάδες θρύλος, ένας ΜΑΝΑΒΗΣ εξεσφενδύνησε κατά της κεφαλής του ένα καλάθι. Πάραυτα το μεγαλύτερο ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΝ ίδρυμα της πόλεως κατέρρευσε. Ολίγες ημέρες αργότερα, μια ΓΡΑΙΑ επεχείρησε να τον σπαθίσει με την ομπρέλλα της. Την ίδια στιγμή, εξερράγη πυρκαϊά εις τον ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ναόν και τον απετέφρωσε. Έκτοτε κανείς δεν εσκέφθει πλέον να επιτεθεί κατά του ποδηλατιστού, ή να εναντιωθεί στο πέρασμά του. Η αλήθεια είναι πως ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΗΓΑΠΗΘΕΙ από τους κατοίκους. Αλλ’ ενώ, κατ’ αρχάς, όλοι τον εθεωρούσαν ως κακόν δαίμονα, ολίγον κατ’ ολίγον και χωρίς να ξέρει κανείς γιατί, ανεξαιρέτως, ήρχισαν να τον θεωρούν ως ΣΥΜΒΟΛΟ της νίκης, και, αναγκαστικά, ως πνεύμα αγαθόν. Κατά την τελευταία μάλιστα εβδομάδα, ο πληθυσμός είχε συντατίσει τελείως την τύχη του με την τύχη του ποδηλατιστού. Άλλοι του πρόσφεραν άνθη, άλλοι ολίγα τρόφιμα και άλλοι αεροθαλάμους, ή άλλα εξαρτήματα για το πεπαλαιωμένο ποδήλάτό του. Αυτός όμως απειποίετο τα πάντα και εξακολουθούσε τον δρόμο του νυχθημερόν, αναπαυόμενος δύο περίπου ώρες κατά εικοσιτετράωρον, επί ενός πάγκου, σε μίαν ήσυχη γωνιά του δημοσίου κήπου. Τον τρίτον όμως μήνα της πολιορκίας, ο άνθρωπος αυτός, διετύπωσε μίαν επιθυμίαν που ήτο και αξίωσις. Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ του είχε καλέσει ένα πρωί, για να του προσφέρει, εκ μέρους των κατοίκων, ένα ποδήλατο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ο ποδηλατιστής δεν εδέχθη τα δώρα, αλλά εζήτησε να λάβει την νεαρά και ωραία γυναίκα του δημάρχου εις γάμον. Ο δήμαρχος προσβληθείς, εκτύπησε τον άνδρα. Ο ποδηλατιστής κατέπεσε και πύπτων ετραυματίσθη σοβαρά. Μετ’ ολίγον, ο πληθυσμός της πόλεως εμάνθανε πως ο άνθρωπος αυτός έπνεε τα λείψατα εις το νοσοκομείον, παρά την περίθαλψιν των ιατρών.

Την ίδια ημέρα, ο δήμαρχος ΕΔΟΛΟΦΟΝΗΘΕΙ. Οι κάτοικοι, έντρομοι, εδέοντο στα σπίτια, στις εκκλησίας και εις τον προ του νοσοκομείου χώρον, και παρεκάλουν ΝΑ ΣΩΘΕΙ Ο ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟΣ. Αλλά καμμία ελπίς δεν εφαινετο να ροδίξει πουθενά. Τουναντίον, νέφη πυκνά συνεσσωρεύθησαν επάνω από την πόλιν, και το βρόδυ της ιδίας μέρας, ο εχθρός, καταρρίπτων τα τείχη, εισέδυσε σε μια μακρινή συνοικία, μεταφέρων την μάχη από τα περίχωρα εις τας οδούς της πόλεως. Την επομένη απέθανε ο ποδηλατιστής. Οι άνδρες εσφάγησαν, τα γυναικόπαιδα εξωγρήθησαν, η ΠΟΛΙΣ ΕΚΑΕΙ και επί των ερείπίων της οι ΚΑΤΑΚΤΗΤΑΙ ίδρυσαν το ποδηλατοδρόμιον, όπου διεξάγονται ΣΗΜΕΡΟΝ οι μεγαλύτεροι και σπλνότεροι αγώνες ποδηλάτων.»

Ανδρέας Εμπειρίκος: «Τα κείμενα»
Γραμμένο κάπου μεταξύ 1936-1946

από σελ. 5

και στην Ελλάδα. Γι αυτό απαιτείται μονιμότητα και διάρκεια στην οριοθέτηση από την πρέζα και την ιδεολογία της αλλά και από τις Ιθάκες και την ιδεολογία τους που στηρίζει τον κοινωνικό εκφασισμό. Η στάση μας είναι θετική, είναι πρόταση για γνήσια επικοινωνία ανθρώπων και για το τέλος των διαχωρισμών και της εξατομίκευσης. Παράλληλα με γρηγοράδα και ευελιξία ανατρέπουμε τις προπαρασκευαστικές ενέργειες του Κράτους για νομιμοποίηση της καταστολής.

Μια απλή αναφορά στην Διεθνή σκηνή θα μας κάνει να ανυψωθούμε τις πολλές διαστάσεις της Κατασταλτικής στρατηγικής της Ηρωϊνης.

1) Η ΣΙΑ προωθεί την λογική της αυτοχρηματοδότησης των Κόντρας από την πώληση κοκαΐνης στο Μαϊάμι κατά τα πρότυπα των ανατικομμουνιστών φυλάρχων και των στρατών της ηρωϊνης στο τρίγωνο Βιρμανία - Ταϊλάνδη - Λάος.

2) Το οργανωμένο έγκλημα σε μια σχέση συνδιαλλαγής και ανταλλαγής με τους μηχανισμούς καταστολής, αναλαμβάνει να κρατά σε φυτοπονημένη κατάσταση το εκρηκτικό δυναμικό των πολυάριθμων γκέιτο των σύγχρονων μεγαλουπόλων κατακερματίζοντας το εν δυνάμει ιστορικό υποκείμενο του κοινωνικού προλεταριάτου. Μέσα σε κυκεώνα εμπορευματικών σχέσεων πορνείας, κλοπών, πρέζας, νταβατζηλικιού, στοιχημάτων, κ.λ.π. Η κοινωνία των στεγανών είναι ήδη γεγονός.

Τι κάνουν οι άνθρωποι; Δεν αντιδρά κανένας; Η ιστορία των «νεαρών ντίλιγκερ» μιλάει εύγλωττα.

Αυτή η συμμορία νεαρών απασχόλησαν έντονα την «κοινή γνώμη» στις ΗΠΑ, τα ανώτατα κλιμάκια των μηχανισμών καταστολής, ακόμα και τα ομοσπονδιακά όρ-

γανα FBI-CIA. Πολλά από τα μέλη αυτής της συμμορίας έχουν δολοφονηθεί και πολλά αλλά έχουν περάσει εντελώς στην παρανομία. Γιατί όλα αυτά; Τι το ιδιαίτερο έχει μια συμμορία; Η Αμερική είναι γεμάτη από αυτές.

Πώς αυτοί οι νεαροί-ές έφτασαν να γίνουν κινούμενοι στόχοι των επαγγελματιών δολοφόνων που δουλεύουν με «συμβόλαια» που τους αναθέτουν οι μυστικές υπηρεσίες και το οργανωμένο έγκλημα;

Η απάντηση είναι ότι υπέπεσαν σε σοβαρά αμαρτήματα ενάντια στην Ιερά συμμορία του εγκληματικού κεφάλαιου και του Κράτους:

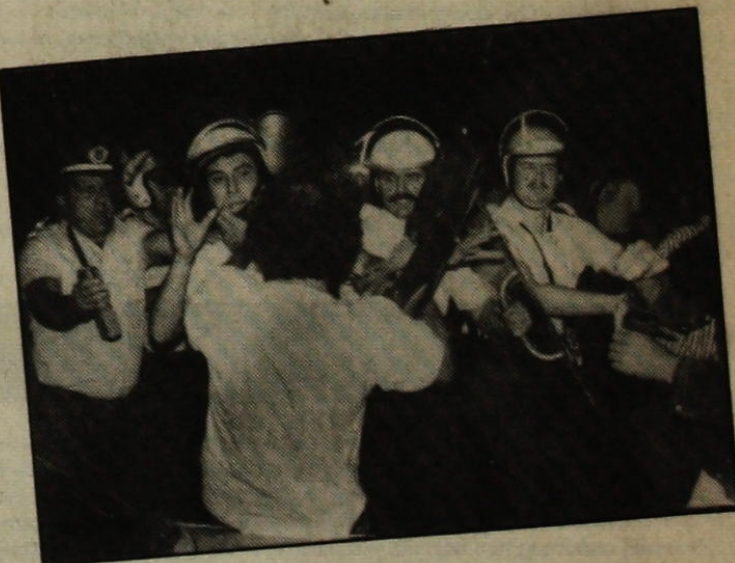
Αμάρτημα 1ον: Το όνομα «νεαροί Ντίλιγκερ» αρκεί σαν κόκκινο πανί για τον FBI, μια και ο κοινωνικός ληστής τραπέζων Ντίλιγκερ είχε ξεφυλίσει τους μηχανισμούς καταστολής την εποχή του Μεσοπολέμου, μη χάνοντας ευκαιρία να τονίζει το μίσος του για τους πλουσίους και την ιστορική παράδοση των κοινωνικών ληστών της Αμερικής.

Αμάρτημα 2ον: Οι «νεαροί Ντίλιγκερ» ήταν φυλετικά μικτή συμμορία, έχοντας ξεπεράσει έναν σημαντικότατο παράγοντα κατακερματισμού της συνείδησης που λειτουργεί έντονα στις Η.Π.Α.

Αμάρτημα 3ον: Όντας η πιο ισχυρή συμμορία της Ουάσιγκτον, αρνήθηκαν την συνεργασία, την χειραγώγηση, την ανάληψη κοινοτικών ευθυνών και αρμοδιοτήτων, που πολύ έξυπνα δίνει η αστυνομία ώστε να ικανοποιεί τις αποθλακωμένες συμμορίες με μια αίσθηση κύρους και σημαντικότητας, ενώ παράλληλα πετυχαίνει τον στόχο της, αφομοίωση και βοήθεια στην αστυνόμευση.

Αμάρτημα 4ον: Όταν το προζυκτικό σε συνεργασία με την αστυνομία άπλωσε δίχτυα στην περιοχή για να διαδρώσει και να αποχαυνώσει τις επικίνδυνα κοινωνικές αντιστάσεις, οι «νεαροί Ντίλιγκερ» απάντησαν ξυλοφορντώντας εμπόρους και έφτασαν, έπειτα από κλιμάκωση, στην εκτέλεση κάποιων από αυτούς.

Αμάρτημα 5ον: Μέσα τους οι «Ντίλιγκερ» είχαν εγκαθιδρύσει, όπως τόνισαν οι ίδιοι σε δημοσιογράφους του

περιοδικού «Time», μια διαδικασία λήψης αποφάσεων συλλογική με άμεση δημοκρατία, όπου συμμετείχαν και γυναίκες. Αυτό ήταν αρκετό για να ταξινομηθούν σαν «εμπρηστές στον κομμουνισμό».

Αμάρτημα 6ον: Όταν οι επαγγελματίες της Μαφίας χτύπησαν εκτελώντας μέλη τους, οι «νεαροί» δήλωσαν ότι «θα μάθουμε από τα λάθη μας». Έραθαν και απάντησαν ξεκινώντας ανοιχτό πόλεμο με την Μαφία κινούμενοι τώρα εντελώς συνωμοτικά.

Δυστυχώς τα στοιχεία μας από το περιοδικό «Time» σταματούν εδώ. Αυτά τα λίγα όμως είναι χρήσιμα για μια ενημέρωση και ανταλλαγή απόψεων. Θα επανέλθουμε με νέα στοιχεία.

Ανεργία: Η «ΤΕΛΙΚΗ ΛΥΣΗ» της ΘΑΤΣΕΡ

Υπάρχουν δύο υποτιθέμενα ανεξάρτητα νομοσχέδια που πλάνωνται στους κυβερνητικούς κύκλους της Αγγλίας: και τα δυο, για όσους δεν βλέπουν ότι θίγονται από το καθένα, μπορούν να θεωρηθούν φαινομενικά αθώες μεταρρυθμίσεις. Αν όμως ειπωθούν από κοινού τότε αυτά αντιπροσωπεύουν μια εξέλιξη σ' όλες τις προηγούμενες μορφές καταστολής αλλά διατηρώντας ακόμη ένα πολιτισμένο προσώπιο.

Το «εργασία για όλους» είναι το ένα και για την ηλεκτρονική παρακολούθηση των επί λόγω τιμής προσωρινά ελευθέρων ή με αστυνομική επιτήρηση ή ακόμη και των προφυλακισμένων είναι το άλλο. Και τα δυο όχι μόνο φαίνεται να γοητεύουν τους φιλελεύθερους αλλά είναι ολοκληρωτικός φιλελευθερισμός με κοινοβουλευτικά διακοσμητικά στολίδια και συνταγματική συναίνεση.

Δεν είναι «ευλογοφανές» ότι αυτοί που αποφεύγουν την δουλειά θα πρέπει να κάνουν κάτι για να κερδίσουν τα προς το ζην έστω και αν ακόμη πρόκειται να σκάβουν και ν' ανοίγουν τρύπες και μετά να τις ξαναγεμίζουν; Σίγουρα αυτοί δεν περιμένουν κάτι για το τίποτε;

Οι ηλεκτρονικές παρακολουθήσεις εξάλλου έγιναν γνωστές κατά την διάρκεια των επαφών του Black Cross στην Φλόριντα όπου και πρωτοεμφανίστηκαν. Τώρα μια εξεταστική επιτροπή της Βουλής των Κοινοτήτων συνιστά την χρησιμοποίησή τους στην Αγγλία «για να μειωθεί ο πληθυσμός των φυλακών» επιτρέποντας στους φυλακισμένους να μένουν σπίτι τους αλλά να παρακολουθούνται από ηλεκτρονικές συσκευές. Οι φυλακές γεμίζουν ολοένα και πιο ασφυκτικά γιατί όλο και περισσότεροι κόσμος ποινικοποιείται — ένα αποτέλεσμα που φαίνεται καλύτερα στις φασιστικές χώρες, όπου όταν οι φυλακές γέμισαν χρησιμοποιήθηκαν στρατόπεδα συγκέντρωσης. Η κράτηση στο σπίτι γίνεται λιγότερο για την πρόληψη του εγκλήματος και περισσότερο για να συμπεριλάβει όλο και πιο πολύ κόσμο σε μια ελεγχόμενη κατάσταση.

Η πρόταση αυτή πρέπει να ειπωθεί στο γενικό πλαίσιο του Νόμου για την Δημόσια Τάξη, που είναι το πρώτο στάδιο ενός δρομολογηθέντος σχεδίου που φέρνει όλη την κοινωνία σε μια κατάσταση ελεγχόμενης υποταγής. Λαϊκές συγκεντρώσεις θα οδηγούν σε μαζικές συλλήψεις ατόμων, μεταξύ των οποίων ελάχιστα πιθανόν να έχουν διαπράξει κάτι από ό,τι κανονικά ονομάζεται «εγκληματική» πράξη κι από τα οποία κανένα δεν προσποιείται ότι η φυλακή μπορεί να έχει την οποιαδήποτε αναμορφωτική επίδραση.

Με τις σε μεγάλη κλίμακα προφυλακίσεις διαδηλωτών, τα κινήματά τους — και έμμεσα και οι σύντροφοί τους — θα παρακολουθούνται ηλεκτρονικά. Με ένα προσωπικό σήμα (π.χ. τον αριθμό Εθνικής Ασφάλισης) και προστιθέμενα όλα τα στοιχεία σ' ένα κεντρικό φάκελλο, η εξουσία της κυβέρνησης αυξάνει τεράστια, ειδικά αν σκεφτεί κανείς ότι μερικά χρόνια πριν θα ήταν αδιανόητο να θεωρηθεί η δράση των αγγλικών εργατικών σωματείων σαν παράνομη.

Οι ηλεκτρονικές παρακολουθήσεις στο σπίτι δεν μειώνουν τον πληθυσμό των φυλακών αλλά τους δίνει την δυνατότητα να επεκταθούν σαν θεσμός στο υπόλοιπο του πληθυσμού. Είναι φανερό ότι εκείνοι που έχουν κατά νου την ηλεκτρονική παρακολούθηση όσων έχουν καταδίκες που εκκρεμούν ή όσων βρίσκονται στο τέλος μιας ποινής, σκέφτονται επίσης και την ποινικοποίηση της «από πρόθεση» ανεργίας — που κάλλιστα θα μπορεί να σημαίνει το σκλάβωμα ακριβώς σε εργασίες χωρίς κανένα μέλλον, προσφέροντας υπηρεσίες φθηνότερα από άλλους εργαζόμενους ή κάνοντας δουλειές που κανένας άλλος δεν θα αναλαμβάνει.

Με τις διαμαρτυρίες, τις δηλώσεις των σωματείων, την ανεργία, όλα συνδεμένα με την ποινικοποίηση και την τιμωρία της ηλεκτρονικής παρακολούθησης, το Κράτος θα αποκτήσει εξουσία ισοδύναμη μιας τυραννίας αλλά θα διατηρεί ένα πολιτισμένο προσώπιο χωρίς τις αλυσίδες, τις μπάλλες και την σφραγίδα του δούλου στους υπηκόους του. «Δεν στέλνουμε τους ανθρώπους αυτούς σε στρατόπεδα συγκεντρώσεων, απλά και μόνο σιγουρεύαμε έτσι ότι δεν θα κάνουν καμία αταξία» θα λένε οι δικτάτορες του κοινοβουλίου.

Αλλά σίγουρα δεν θα συγκεντρώνουν τους «παραβάτες» σε στρατόπεδα; Όπως αποκάλυψε η Black Flag περίπου τρία χρόνια πριν, υπήρχε μυστικό σχέδιο για την εγκατάσταση φυλακισμένων σε στρατιωτικά στρατόπεδα. Τώρα ο εθνικός τύπος της Αγγλίας βγάζοντάς το στην επιφάνεια το κάνει γνωστό. Όπως έγραψε τότε η Black Flag, το πρώτο στρατόπεδο που θα χρησιμοποιηθεί θα είναι το Ρολλερσάουν στο Σάλσμπερι Πλέιν. Σήμερα η κατάσταση έχει ως εξής: Τα στρατόπεδα θα χρησιμοποιηθούν για τους «λιγότερο επικίνδυνους» φυλακισμένους ή για τους ακτιβιστές/απεργούς που συλλαμβάνονται κατά την διάρκεια αναταραχών. Αυτοί είναι οι άνθρωποι που κανονικά θα αποφυλακίζονταν με εγγύηση αλλά τα στρατόπεδα θα προσθέσουν μια τρίτη, σημαντική ψυχολογική διάσταση στον εγκλεισμό. Η δημιουργία στρατόπεδων εργασίας για τους άνεργους θα είναι ένα συντησμένο φαινόμενο του νέου κόσμου των σκλάβων.

Η παραπέρα επίδραση κάποιου νόμου της κατασταλτικής νομοθεσίας μετά από κάποιον άλλο πρέπει να ειπωθεί σαν μέρος ενός ολόκληρου σχεδίου. Αρχικά πλάνωνται κάποιες εξωφρενικές προτάσεις σαν ένα δείγμα «εξτρεμισμού» από τους φανατικούς ακροδεξιούς, μετά γίνονται

αντικείμενο σοβαρών συζητήσεων από τους λαπάδες «ειδήμονες» και ένα αντισταθμιστικό μέτρο μπαίνει σ' εφαρμογή και τελικά η σύνθεση εμφανίζεται σαν πολιτική των Τόρυδων. Εξαιτίας της λαϊκίστικης έκκλησης καθενός τέτοιου νόμου ξεχωριστά (πχ. αυτός σταματά το «Εϊτζ κλπ»), σταδιακά καταντά παραλογισμός το να του ασκείς αντιπολίτευση — αυτά σύμφωνα με τους κεντρώους. Τότε το SDP²/Συμμαχία Φιλελεύθερων την αποδέχεται προσεκτικά και στο τέλος το εργατικό κόμμα λέει ότι αυτή ήταν ανέκαθεν η πολιτική του και ότι τόσο πολύ αντιπολίτευση θα το βλάψει εκλογικά. Αλλά η πραγματική αντίσταση δεν έχει τίποτε το σχετικό με την πολιτική των κομμάτων αλλά με μια πάλη ενάντια στο Κράτος.

Όπως σε κάθε μορφή τυραννίας, έτσι και εδώ η προώθηση του σχεδίου για ηλεκτρονική παρακολούθηση ή για τον εγκλεισμό σε στρατόπεδα ή για καταναγκαστική εργασία ή στρατολόγηση μπορεί σε τελική ανάλυση να πετύχει αν η κοινωνία συναινέσει σ' αυτό με την σιωπή της. Όπως μπορεί να δει κανείς από τους αιχμαλώτους πολέμου ή τους αιχμαλώτους σε στρατόπεδα συγκεντρώσεων, αυτοί που ενέδωσαν στην καταπίεση που τους ασκούσαν, αυτοί πέθαναν εξαιτίας της, ήταν αυτοί που επέτρεψαν στον εαυτό τους να τους γίνει πλύση εγκεφάλου: αντίθετα αυτοί που αντιστάθηκαν είχαν καλύτερη ευκαιρία να επιβιώσουν: Αν υποχωρήσεις μια φορά σε έχουν ήδη πιάσει.

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ

Εξετάζοντας τις δυο πολιτικές της κυβέρνησης φαίνεται ότι αυτές θα αυξήσουν τους τρόπους με τους οποίους είτε θα φυλακίζονται τα άτομα ή θα τοποθετούνται κάτω από επιτήρηση και θα θεσπίσουν νέα μέτρα που πραγματικά θα καθιερώσουν αμοιβές εργασίας στα όρια μισθωτής δουλειάς σαν μέρος του νέου προγράμματος που ξετυλίγεται του επανομαζόμενου «Εργασία για όλους».

Η σύγκριση μεταξύ των δύο πολιτικών πρέπει τώρα να αναχθεί σ' ένα παραπέρα στάδιο καθώς με τις αυξανόμενες κυβερνητικές αγγελίες είναι φανερό τώρα ότι η οικονομία στο σύνολό της κατευθύνεται προς έναν πλήρη μετασχηματισμό — έναν μετασχηματισμό που θα πραγματοποιηθεί οποιoδήποτε πολιτικό κόμμα και αν αναλάβει την εξουσία. Ονομάζουμε αυτήν την νέα οικονομία σαν Οικονομία των Φυλακών για λόγους που θα γίνουν παρακάτω κατανοητοί.

Η ΤΑΞΗ ΤΩΝ ΔΟΥΛΩΝ

Αρχικά ας ρίξουμε μια ματιά στο είδος της οικονομίας που υφίσταται σήμερα.

Ο πλούτος έχει ουσιαστικά μετακινηθεί από την βιομηχανική βάση και είναι σε γενικές γραμμές επικεντρωμένος σήμερα στη Δημοσιονομία, στο Τραπεζικό σύστημα και στις Επενδυτικές επιχειρήσεις όπου αυτός ο πλούτος παράγεται και όπου το Σίτυ έχει βασικά ανακτήσει τον ρόλο του σαν οικονομικός εκμεταλλευτής στο παγκόσμιο εμπόριο. Από τον πλούτο αυτό τίποτε δεν περνά κάτω προς τις εργαζόμενες τάξεις στην Βρετανία ή οπουδήποτε αλλού αλλά κρατείται στα όρια ενός μικρού κύκλου, με διεθνείς διασυνδέσεις, που χρησιμοποιεί το παραγόμενο κεφάλαιο για παραπέρα επενδύσεις κλπ.

Την ίδια περίοδο σημειώθηκε επίσης μια σημαντική ανάπτυξη στον επονομαζόμενο τομέα παροχής υπηρεσιών. Αυτό με τη σειρά του προκάλεσε μια τρομερή αύξηση στον αριθμό των χαμηλά αμοιβόμενων και περιστασιακά εργαζόμενων. Εξαιτίας της ανεργίας η οικονομία έκανε στροφή επιβάλλοντας χαμηλούς μισθούς και δημιούργησε μια νέα τάξη, την «τάξη των δούλων» — πολλοί από τους οποίους τώρα δεν γνωρίζουν τίποτε ή δεν έχουν μάθει ποτέ τι σημαίνει σωματείο ή βιομηχανική δράση και οι οποίοι δεν γνωρίζουν κανενός είδους ασφάλεια εργασίας. Τα εργατικά σωματεία είναι ανύπαρκτα να τους βοηθήσουν (επειδή ακριβώς το έχουν επιλέξει) και έτσι όλοι αυτοί είτε βρίσκονται σε σωματεία είτε όχι

απομονώνονται σιγά-σιγά, δέχονται την κατάστασή τους ή ψάχνουν κάποιον αλλού για βοήθεια.

ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

Επίσημα η ανεργία στη Βρετανία ανέρχεται σε 3 εκατομμύρια περίπου παρόλο που ο αριθμός αυτός είναι παραποιημένος και ο πραγματικός αριθμός είναι πιθανόν πλησιέστερα στα 4 εκατομμύρια. Αν όμως προσθέσει κανείς και τους περιστασιακά εργαζόμενους και αυτούς που εργάζονται στο σπίτι τότε το νούμερο αυτό αυξάνει στα 5 εκατ. περίπου.

Πρός το παρόν υπάρχει τάση σήμερα να μειωθεί ο αριθμός της επίσημης ανεργίας αναγκάζοντας νέα άτομα να πάρουν μέρος σε εκπαιδευτικά προγράμματα (στο μέλλον αυτά θα γίνουν υποχρεωτικά, σύμφωνα λέει με το νέο μανιφέστο των Τόρυδων) που δεν παρέχουν καμιά εγγύηση ενός πραγματικού επαγγέλματος. Αλλά και η κατάσταση αυτή επίσης αλλάζει. Ο περισσότερος κόσμος που εξωθήθηκε στα προγράμματα αυτά πρόκειται να αντιμετωπίσει την επέκτασή τους, με το σκεπτικό ότι το να εργάζεται κάποιος χωρίς πραγματική αμοιβή γρήγορα γίνεται αποδεκτό σαν κανόνας κύρια μεταξύ των νέων. Επιπλέον τα προγράμματα αυτά έχουν επεκταθεί ώστε να συμπεριλάβουν και ενήλικες που άρχισαν να συνηθίζουν και αυτοί στις χαμηλές αμοιβές εργασίας στα όρια μισθωτής δουλειάς. Το κακό είναι ότι αυτό είναι μόνο η αρχή του προγράμματος.

Ο σκοπός της κυβέρνησης είναι ν' αναπτύξει το πρόγραμμα περαιτέρω και να καθιερώσει τα εκπαιδευτικά προγράμματα με το σκεπτικό «να δουλεύεις για το επίδομα ανεργίας». Η κυβέρνηση σκοπεύει να φροντίσει γι' αυτό ώστε τα επόμενα 5 χρόνια, λέει, όποιος είναι άνεργος ή να τοποθετείται σ' ένα τέτοιο πρόγραμμα (με καθιερωμένες χαμηλές αμοιβές) ή να του βρίσκεται δουλειά για να παίρνει το επίδομα ανεργίας ή άλλες παροχές κοινωνικής πρόνοιας. Το τελικό αποτέλεσμα θα είναι να εξαλειφθεί η επίσημη ανεργία στην ολότητά της. Η κυβέρνηση θα είναι σε θέση τότε να ισχυρίζεται ότι ο καθένας εργάζεται κατά τον όλο ή βήτα τρόπο και ότι έτσι όλοι αυτοί βοηθούν την εθνική οικονομία να προσαρμοσθεί στην ριζική αλλαγή που επιχειρεί για την δημιουργία «πραγματικών θέσεων εργασίας».

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΕΣ ΘΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Όπως το είδος της εργασίας που αναγκάζονται να κάνουν όσοι συμμετέχουν στα εκπαιδευτικά προγράμματα δεν είναι ποραγματική εργασία το ίδιο θα συμβαίνει και με το είδος της εργασίας που αναμένεται να κάνουν κάτω από το πρόγραμμα «εργασία για όλους». Και οι ενδείξεις είναι ότι αυτό θα εμφανισθεί μάλλον αρχικά σαν συμπληρωματικό των διαφόρων εκπαιδευτικών προγραμμάτων παρά ανοικτά από μόνο του. Είναι επίσης πιθανόν ότι αν χάσουν τις εκλογές οι Τόρυδες τότε τα άλλα πολιτικά κόμματα που θα είναι στην εξουσία θα επαναφέρουν το νομοσχέδιο αυτό αλλά με διαφορετικό όνομα και με την συνεργασία των εργατικών σωματείων.

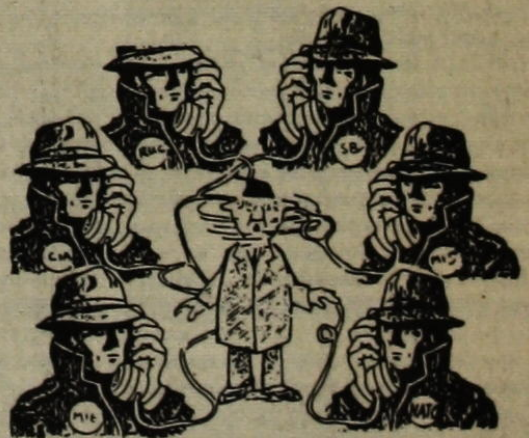
Αλλά για πόσο χρονικό διάστημα αυτά τα μη πραγματικά επαγγέλματα (σαν υποαπασχόληση) θα παραμένουν μη πραγματικά; Τελικά η οικονομία θα προσαρμοσθεί στην κατάσταση αυτή.

Ο μακροπρόθεσμος στόχος λοιπόν δεν είναι η καθιέρωση απλά χαμηλών αμοιβών για την εργασία αλλά η θερμοθέτηση και αποδοχή, μέσω των εκπαιδευτικών προγραμμάτων, εργασίας τύπου δουλειάς σαν κανόνα σε μια αναπτυσσόμενη κατώτερη τάξη.

Με άλλα λόγια, ό,τι σήμερα θεωρείται ότι είναι μη πραγματική εργασία θα γίνει στο μέλλον ένα σημαντικό μέρος του κύριου ρεύματος της οικονομίας.

Η ειρωνεία βέβαια βρίσκεται στο ότι το «δουλειά για όλους» που ήταν κάποτε ολόγαν των κρατικοσοσιαλιστών θα γίνει πραγματικότητα σαν πολιτική της δεξιάς.

Αυτή η νέα οικονομία, κάτω τουλάχιστον από την κυβέρνηση των Τόρυδων, θα δημιουργήσει νέα στρώματα φτώχειας και μια φιλοσοφία που θα φτάσει ως την κατάργηση της πολιτικής στέγασης και της υπηρεσίας δημόσιας υγείας και θα υιοθετήσει αυστηρές ποινές για απεργιακή δράση.

ΝΑ ΠΛΗΡΩΝΕΙΣ ΑΝΑΛΟΓΑ ΜΕ ΤΟ ΠΟΣΟ ΣΑΠΙΖΕΙΣ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

Αλλά τι σχέση μπορεί να έχουν όλα αυτά με τις φυλακές — εκτός ίσως από το γεγονός ότι μεγαλύτερη φτώχεια θα οδηγήσει σε περισσότερες παραβάσεις νόμου και συνεπώς σε περισσότερους εγκλεισμούς στις φυλακές;

Λοιπόν σε σχέση με την πολιτική στο ζήτημα της απασχόλησης που αναφέρθηκε πιο πάνω είναι η άλλη δηλωμένη πολιτική για την ιδιωτικοποίηση των φυλακών με την υπόδειξη ότι ακόμη και οι φυλακισμένοι, κάτω από την λογική της ιδιωτικοποίησης και του καπιταλισμού, θα πρέπει να πληρώνουν τα έξοδά τους.

Ίδρυση Δ.Ν.Τ.

Κατά το τέλος του 2ου παγκόσμιου πολέμου το αμερικάνικο κεφάλαιο είχε πια υποκαταστήσει το αγγλικό στο ρόλο του, ως η μεγαλύτερη οικονομική δύναμη στο κόσμο. Με την ανάμειξη των ΗΠΑ στον πόλεμο το αμερικάνικο κεφάλαιο κατάφερε ν' αυξήσει την παραγωγικότητά του σε σχέση με το ευρωπαϊκό μέσω μιας τεράστιας παραγωγής εξοπλισμών. Η εργατική τάξη των ΗΠΑ όπως και η ευρωπαϊκή και η γαπωνέζικη σφαγιάζονταν στα πεδία των μαχών ενώ στα εργοστάσια εντατικοποιήθηκε η εργασία και επιμηκύνθηκε η εργάσιμη μέρα. Για να σιγουρευτεί η θέση του αμερικάνικου κεφάλαιου ως πρώτη δύναμη, έπρεπε η καπιταλιστική παγκόσμια αγορά να προσαρμοστεί στις νέες απαιτήσεις της αυξανόμενης διεθνοποίησης του κεφαλαίου.

Έπρεπε δηλ. να κατοχυρωθεί η ελεύθερη κυκλοφορία εμπορευμάτων και κεφαλαίου. Οι εμπειρίες του κρατικού παρεμβατισμού, οι κυμαινόμενες τιμές συναλλάγματος και η αδυναμία μετατροπής του ήταν ακόμα νωπές στους κύκλους των καπιταλιστών. Έτσι το αμερικάνικο κεφάλαιο καταπίδασε με την τοποθέτηση των ακρογωνιαίων λίθων μιας νέας παγκόσμιας οικονομικής τάξης.

Έτσι στο Bretton-Woods (ΗΠΑ) το 1944, συναντήθηκαν εκπρόσωποι από 44 χώρες (ΗΠΑ, Μ. Βρετανία, Γαλλία, Σοβ. Ένωση, Τσεχοσλοβακία, Ιταλία και τις περισσότερες λατινοαμερικάνικες χώρες). Εδώ σε συντομότητα χρονικό διάστημα κατοχυρώθηκε μια νέα τάξη παγκόσμια εμπορίου και συναλλάγματος, κατάλληλη για την επεκτατική τάση του κεφαλαίου (ιδίως των ΗΠΑ). Δηλ. υιοθετήθηκε «σύστημα σταθερών και προσαρμοσίμων συναλλαγματικών ισοτιμιών» και συγκεκριμένα αποφασίστηκε ότι οι τιμές των συναλλαγμάτων θα καθορίζονται επίσημα και θα διατηρούνται περίπου σταθερές. Παράλληλα το δολάριο των ΗΠΑ έγινε παγκόσμια νομισματική αξία του καπιταλιστικού κόσμου. Επειδή τα 3/4 των αποθεμάτων χρυσού βρίσκονταν σ' αμερικάνικα χέρια, αυτόν τον καιρό, οι ΗΠΑ σιγοούρεψαν την αντιστοιχία του δολλαρίου με χρυσό σε 35 δολ. την ουγγιά και ανέλαβαν την υποχρέωση ν' αλλάζουν με χρυσό όλα τα δολάρια που θα τους πρόσφεραν ξένες κυβερνήσεις. Έτσι το δολάριο απόκτησε σταθερή απόλυτα τιμή πράγμα απόλυτα αναγκαίο για σταθερή αντιστοιχία με τ' άλλα νομίσματα στο διεθνές εμπόριο.

Η μετατρεψιμότητα και η σταθερότητα όμως που κατοχυρώθηκαν έτσι, ήταν μόνο μια προϋπόθεση για την εγγύηση της ελεύθερης διαιώνισης εμπορευμάτων - κεφαλαίου. Γιατί όπως είναι γνωστό σε περίπτωση εμφάνισης ελλειμμάτων στον ισοζύγιο πληρωμών ενός κράτους το πρώτο πράγμα που γίνεται είναι η λήψη προστατευτικών μέτρων για την μείωσή τους. Αλλά η διατήρηση του ελεύθερου εμπορίου ήταν απαραίτητη για να μπορέσει να επιβληθεί η μεγαλύτερη παραγωγικότητα του αμερικ. κεφαλαίου απέναντι στον ενδοϊμπεριαλιστικό ανταγωνισμό στην διεθνή αγορά. Έτσι δημιουργήθηκαν 3 διεθνείς οργανισμοί που σκοπό τους είχαν την διατήρηση της λειτουργικότητας της καπιταλιστικής παγκόσμιας αγοράς.

Η συμφωνία GATT (General Agreement of tariffs and trade) είχε σαν σκοπό την κατάργηση των τελωνειακών και εμπορικών φραγμών. Οι όροι της όμως παραβιάζονταν συνεχώς και αποτελούσαν σημεία τριβής μεταξύ «αναπτυγμένων» και «αναπτυσσόμενων» χωρών καθώς και μεταξύ των «αναπτυγμένων» χωρών.

Το Δ.Ν.Τ. (Διεθνές νομισματικό ταμείο) — IMF ιδρύθηκε με στόχο να εμποδίσει την επανάληψη των οικονομικών προβλημάτων του '30 και να εξασφαλίσει συνθήκες σταθερότητας στις διεθνείς πληρωμές. Για λίγο ο τρόπος λειτουργίας του έγινε αντικείμενο αντιπαράθεσης. Ο Άγγλος οικονομολόγος Keynes πρότεινε ένα σχέδιο το οποίο απορρίφθηκε απ' τους αμερικάνους διαπραγματευτές, που τελικά κατάφεραν να περάσουν το σχέδιο White που προέβλεπε ότι για να μην καταφεύγουν οι χώρες μ' ελλείμματα ισοζυγίου πληρωμών στον κρατικό παρεμβατισμό θα παίρνουν δάνεια για την κάλυψη των ελλειμμάτων, αλλά ο διεθνής οργανισμός που θα δώσει τα δάνεια θα διαθέτει τόσο την δύναμη όσο και τα όργανα για να επιβάλλει σκληρότατους όρους στην υπόχρεο χώρα δηλ. να αναμειγνύεται και να καθορίζει την οικονομική της πολιτική.

Η διεθνής τράπεζα για την ανασυγκρότηση και ανάπτυξη (IBRD) είχε σαν σκοπό της «την υποστήριξη της ανασυγκρότησης και ανάπτυξης των κρατών-μελών με την παροχή επενδύσεων κεφαλαίου με παραγωγικό αποτέλεσμα». Το οποίο σημαίνει όμως ότι η διεθνής τράπεζα υποστηρίζει μόνο προγράμματα που αποσκοπούν στην αξιοποίηση του κεφαλαίου καθώς και αυτά για την επέκταση των καπιταλιστικών συνθηκών παραγωγής. Στενά συνδεδεμένες με την διεθνή τράπεζα είναι η IFC (International finance corporation) και η IDA (International Development Agency). Σκοπός της τράπεζας, η αποδιάρθρωση των οικονομικών των χωρών της περιφέρειας και η ενσωμάτωσή τους στην καπιταλιστική παγκόσμια αγορά.

Τα συνολικά αποτελέσματα του Bretton-Woods αντικατοπτρίζουν την ηγεμονία του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Η καπιταλιστική παγκόσμια αγορά είχε πλέον διαρρυθμιστεί ιδανικά έτσι ώστε να μετατρέψει το προβάδισμα στην παραγωγικότητα του αμερικαν. κεφαλαίου σε επιπλέον κέρδος. Η ανοιχτή παγκόσμια αγορά είχε διαμορφωθεί έτσι ώστε οι επικρατούσες εθνικές και πολυεθνικές εταιρίες να 'χουν πρόσβαση ανεμπόδιστα σ' όλες τις περιοχές και να εκμεταλλευθούν ιδανικά τα κατά τόπους πλεονεκτήματα στην παραγωγή. Ταυτόχρονα χώρες που κατά την διάρκεια της αποαποικιοποίησης έγιναν «ανεξάρτητες» κατά κύριο λόγο και θέλανε να συμμετάσχουν στο ΔΝΤ ή την Διεθνή τράπεζα αναγκάστηκαν να συμμετάσχουν και στους δύο οργανισμούς και έτσι ενσωματώθηκαν αμέσως στην καπιταλιστική παγκόσμια τάξη.

Η νέα τάξη στην παγκόσμια αγορά αναγνωρίστηκε απ' όλα τα κράτη, ακόμα και την Σοβ. Ένωση χωρίς μεγάλη αντίσταση.

Όλοι υποτάσσονταν στην κυριαρχία των ΗΠΑ. Με την αρχή ψυχρού πολέμου, ενσωμάτωση της Δυτ. Ευρώπης στην καπιταλιστική παγκόσμια αγορά επιταχύνθηκε μέσω ενός προγράμματος αξίας δις δολαρίων (μεταξύ άλλων σχέδιο Marshall). Ταυτόχρονα πάγωσαν όλα τα δάνεια του ΔΝΤ και της Διεθνούς Τραπέζης προς την Σοβ. Ένωση. Τότε η τελευταία δεν επικύρωσε τις συμφωνίες του Bretton-Woods και αποχώρησε από το ΔΝΤ και Διεθνή ακολουθούμενη απ' όλες τις ανατολικές χώρες. Παράλληλα τα εκτεινόμενα αντιϊμπεριαλιστικά απελευθερωτικά κινήματα στην περιφέρεια στις δεκαετίες του 40-50 έθεσαν σε κίνδυνο την ανεμπόδιστη αξιοποίηση του κεφαλαίου και είχαν σα συνέπεια μια συνεπή πολιτική απέναντι στην Σοβ. Ένωση με την δημιουργία του ΝΑΤΟ αφενός και αφετέρου ένα νέο τρόπο άσκησης επιρροής στις φτωχές χώρες που αποικιοποιήθηκαν κατά τις δεκαετίες 50-60 (δηλ. έγιναν τυπικά ανεξάρτητες αλλά οικονομικά ο ρόλος τους παρέμεινε αυτός της προ-σφοράς πρώτων υλών και φτηνού εργατικού δυναμικού).

Η υποδούλωση των χωρών αυτών λειτουργούσε τώρα μέσω του διεθνούς «καταμερισμού εργασίας» και τις υπάρχουσες σχέσεις ιδιοκτησίας.

Ο ρόλος του Δ.Ν.Τ. στις δεκαετίες 50-60

Στη δεκαετία του 50 και ως τα μέσα της δεκαετίας του 60 το δολάριο ήταν αδιαμφισβήτητο ως διεθνής νομισματική μονάδα. Η τιμή του ήταν σταθερή. Αφού αποτελούσε διεθνές μέσο αγορών και πληρωμών, οι ΗΠΑ εξήγαγαν τεράστια κεφάλαια υπό μορφή δολλαρίων στον κόσμο. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα το εμπορικό ισοζύγιο των ΗΠΑ ν' α'ιαι θετικό αλλά το ισοζύγιο πληρωμών ν' α'ιαι αρνητικό. Η διεθνοποίηση του κεφαλαίου υπό την ηγεσία των ΗΠΑ οδήγησε στην ανάγκη δημιουργίας νέων παραγωγικών χωρών και αγορών. Η Δυτική Ευρώπη σύντομα δεν επαρκούσε ως πεδίο τοποθέτησης του αμερικανικού κεφαλαίου, πόσο μάλλον αφού το ευρωπαϊκό κεφάλαιο αναπτυσσόταν ισχυρά σε ενδο-ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό. Έτσι έπρεπε η περιφέ-

Η δημιουργία και ο ρόλος του ΔΝΤ και της Διεθνούς Τράπεζας

ρεια να γίνει προσήτη για την αξιοποίηση του κεφαλαίου. Ο μοχλός γιαυτό ήταν εν πρώτοις στα 50-60 η Διεθνής Τράπεζα. Οι πιστώσεις της είχαν σαν σκοπό αποκλειστικά την ανάπτυξη της υποδομής και παροχής ενέργειας. Δηλ. κατασκευές λιμανιών, αεροδρομίων, φραγμάτων, δρόμων στην ουσία προετοιμασία για παραγωγικές επενδύσεις πολυεθνικών εταιριών. Βέβαια είναι πλεονασμός να αναφέρουμε ότι τα προαναφερθέντα έργα πραγματοποιήθηκαν από τις πολυεθνικές και ότι στα χέρια τους επέστρεφαν τα δάνεια που παίρνονταν από την Διεθνή Τράπεζα.

Η επίθεση αυτή του κεφαλαίου στρέφονταν ενάντια στον λαό των χωρών της περιφέρειας που αναγκάστηκε να κινητοποιηθεί για την υπερχόμενη βιομηχανοποίηση.

Όμως η συσσώρευση του κεφαλαίου στην περιφέρεια διακινδύνευσε (πέρα από τα οικονομικά αιτήματα της μικρής εργατικής τάξης των χωρών αυτών) πρωταρχικά από την άρνηση πολλών αγροτών να γίνουν αντικείμενο εκμετάλλευσης ως εργάτες γης ή βιομηχανίας. Δεν περίμεναν να επιβιώσουν ως μισθωτοί σκλάβοι αλλά να ικανοποιήσουν τις ανάγκες τους.

Μια αύξηση του προσφερόμενου εργατικού δυναμικού ήταν όμως αναγκαία για να καλυφθεί απ' τη μια η αυξανόμενη ζήτηση στην αγροτική βιομηχανία και την βιομηχανία πρώτων υλών, που εξαπλώθηκαν μετά την αποαποικιοποίηση και απ' την άλλη για να κρατηθούν χαμηλοί οι μισθοί μέσω μιας υπερπροσφοράς εργατικού δυναμικού. Αυτό οδήγησε στην προπαγάνδισή της «πράσινης επανάστασης» εν μέρει (Μεξικό -Φιλιππίνες) ήδη από την δεκαετία του 40 και 50. Αυτή η στρατηγική του κεφαλαίου, μ' άλλα λόγια η κεφαλοποίηση του αγροτικού τομέα σε συνδυασμό με την προσφορά φθηνών αγροτικών προϊόντων από τις μητροπόλεις στην περιφέρεια (που πατρωνίζονταν κύρια απ' την Διεθνή τράπεζα και τις πολυεθνικές) στρέφονταν ενάντια στους αγρότες και ταυτόχρονα παρέχει μια εναλλακτική πρόταση απέναντι στην «κόκκινη επανάσταση». Είχε δηλ. σαν στόχο να πλήξει τόσο την Κούβα όσο και να ειρηνεύσει τα μαχόμενα κινήματα. Μέσω της παραγωγής τροφίμων με την εφαρμογή τεχνολογικών μέσων και χημικών λιπασμάτων, καθώς και την συστηματική υποστήριξη των μεγαλοκτηματιών σε συνδυασμό με ευρείας κλίμακας γαιοκλοπή και καταστροφή των δομών των χωριών, προσπάθησαν να εξαναγκάσουν τους αγρότες να δουλέψουν ως εργάτες γης ή να μεταναστεύσουν στις πόλεις, οπότε θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν απ' την βιομηχανία.

Αποτελέσματα των παραπάνω όμως ήταν κατά τα μέσα της δεκαετίας του 60 μια τέτοια «φυγή απ' την ύπαιθρο», που σε συνδυασμό με την ταυτόχρονη εγκατάληψη των εκβιομηχανιστικών προγραμμάτων σε πολλές χώρες της περιφέρειας, είχε σαν αποτέλεσμα μια τέτοια αύξηση πληθυσμού που ήταν αδύνατο να απορροφηθεί από την βιομηχανία και τις πολυεθνικές του αγροτικού τομέα. Έτσι οι μάζες οδηγήθηκαν στην φτώχεια και την εξαθλίωση τόσο στην πόλη όσο και στην ύπαιθρο (γκέτο -πείνα) αλλά και ξέσπασε ένα κύμα εξεγέρσεων στην περιφέρεια κατά τα τέλη της δεκαετίας του 60.

Στις μητροπόλεις οξύνονταν ο ενδοϊμπεριαλιστικός ανταγωνισμός, το προβάδισμα στην παραγωγικότητα του Αμερικανικού Κεφαλαίου καλύφτηκε από το γαπωνέζικο και ευρωπαϊκό κεφάλαιο. Η εργατική τάξη των μητροπόλεων είχε καταφέρει να κερδίσει μεγάλες κοινωνικές παροχές και ψηλούς μισθούς. Κατά τα τέλη του 60 και στις μητροπόλεις ξέσπασε ένα εξεγερσιακό κύμα. Συνεπώς οι στόχοι των ιμπεριαλιστών δεν πραγματοποιήθηκαν τόσο στις μητροπόλεις όσο και στην περιφέρεια.

Το τέλος του συστήματος του Bretton-Woods

Το αυξανόμενο παθητικό του προϋπολογισμού των Η.Π.Α., που προκλήθηκε από τον πόλεμο του Βιετνάμ και απ' την οικονομική πολιτική για την κάλυψη των «εκκρεμιών» απ' τους Αμερικάνους εργάτες) κοινωνικών προγραμμάτων οδήγησε στην πτώση του δολλαρίου. Ο πληθωρισμός ανέβηκε. Το 1971 η αντιστοιχία του δολλαρίου με χρυσό έπαψε να ισχύει. Η υποχρέωση των ευρωπαϊκών εθνικών τραπεζών να στήριζαν το δολάριο, επιβαρύνοντας και αγοράζοντας δολάρια, είχε σαν αποτέλεσμα να συσσωρευθούν τεράστια αποθέματα συναλλάγματος σε δολάρια καθώς και ν' αυξηθεί ο ρυθμός πληθωρισμού σ' Ευρώπη - Ιαπωνία. Όμως ο πληθωρισμός συντελούσε στο να ικανοποιούνται ευκολότερα τα οικονομικά αιτήματα της ευρωπαϊκής εργατικής τάξης που κατά τα τέλη της δεκαετίας του 60 ήταν «ξεδιάντροπα» ψηλά.

Η τεχνητά, μέσω της πληθωριστικής των ευρωπαϊκών και γαπωνέζικων νομισμάτων, ψηλά συγκρατημένη τιμή του δολλαρίου, έκανε δυνατή μια έντονη εξαγωγική δραστηριότητα του ευρωπαϊκού και γαπωνέζικου κεφαλαίου. Μέχρι το 1973 οι ευρωπαϊκές τράπεζες στήριζαν το δολάριο. Μετά όμως αποφάσισαν τα ευρωπαϊκά κράτη να απελευθερώσουν τις τιμές των συναλλαγμάτων τους και στη συνέχεια δημιούργησαν το «ευρωπαϊκό φίδι» (Δ. Γερμανία, Βέλγιο, Ολλανδία, Λουξεμβούργο, Δανία, Νορβηγία, Σουηδία) 1976 με ηγετικό νόμισμα το μάρκο στο οποίο ήταν προσδεμένα τ' άλλα νομίσματα. Το «ευρωπαϊκό φίδι» είναι ο πρόδρομος του ευρύτερου «Ευρωπαϊκού νομισματικού συστήματος» (1979). Πάντως το 1973 ήταν πλέον γεγονός ότι ο ευρωπαϊκός ιμπεριαλισμός δεν χρειαζόταν πλέον την ψηλή τιμή του δολλαρίου για να πετύχει την ικανοποίηση των εξαγωγικών συμφερόντων του, η παραγωγικότητα του αμερικανικού κεφαλαίου όχι μόνο είχε επιτευχθεί αλλά και ξεπεραστεί. Έτσι το σύστημα του Bretton-Woods, των σταθερών αντιστοιχιών με το δολάριο έφτασε το τέλος του και η θέση του τελευταίου ως διεθνής νομισματική αξία είχε κλονιστεί εξαιρετικά.

Η αρχή της υπερχρέωσης της περιφέρειας

Μετά το τέλος του συστήματος του Bretton-Woods και την αύξηση της τιμής του πετρελαίου το 1973, οι χώρες του ΟΡΕΚ επένδυσαν τα Πετροδολάρια τους στις ευρωπαϊκές οικονομικές και πιστωτικές αγορές. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα μια παγκόσμια άνοδο των αγορών κεφαλαίων και πιστώσεων. Δημιουργήθηκαν οι ονομαζόμενες ξeno-αγορές που κινούνταν έξω απ' τον έλεγχο των εθνικών τραπεζών. Τα χρήματα όμως δεν επενδύονταν παραγωγικά (παρατηρήθηκε παγκόσμια μείωση των ρυθμών ανάπτυξης) αλλά χρησιμοποιήθηκαν για την κάλυψη των ελλειμμάτων των ισοζυγίων πληρωμών των «αναπτυγμένων» κρατών και δόθηκαν μ' ευνοϊκούς όρους ως δάνειο στις χώρες της περιφέρειας (μ' επιτόκια εν μέρει καλύτερα απ' το ρυθμό πληθωρισμού).

Με την αυξανόμενη ενσωμάτωση της περιφέρειας στην καπιταλιστική διεθνή αγορά στις δεκαετίες 50-60, εντάχθηκαν οι αλληλεξαρτήσεις για την εξέλιξη της διεθνούς αγοράς. Η πολύκροτη πτώση των τιμών των πρώτων υλών, από τα μέσα της δεκαετίας του '70, στην διεθνή αγορά και η άνοδος της τιμής του πετρελαίου (προκλήθηκε απ' τον ΟΡΕΚ και τις πολυεθνικές πετρελαιοειδών) καθώς και των τιμών των μέσων παραγωγής (που επιδεινώθηκε απ' τον πληθωρισμό του δολλαρίου) οδήγησαν στην περιφέρεια σε μεγάλες εξαγωγικές συναλλαγμάτων. Η ζήτηση πιστώσεων για την κάλυψη των αυξανόμενων ελλειμματικών ισοζυγίων πληρωμών, μεγάλωνε σταθερά. Οι ιδιωτικές οικονομικές αγορές έδωσαν πρόθυμα τα σωρευμένα τους πετροδολάρια για τον σκοπό αυτό. Η περιφέρεια τραβήχτηκε σ' έναν σπινόμενο κύκλο υπερχρέωσης. Για τις περισσότερες χώρες δεν υπήρχε πλέον λόγος για να μπουν στο Δ.Ν.Τ. γιατί υπήρχαν επίσης οι ιδιωτικοί πιστωτές.

Μετά το 70 και ως το 73-74, οι επενδύσεις των πολυεθνικών σε χώρες της περιφέρειας, γινόνταν με μικρούς ρυθμούς, γιατί τα ποσοστά κέρδους ήταν χαμηλά, λόγω εθνικών και διεθνών αγώνων της εργατικής τάξης (αιτήματα για μεγάλες αυξήσεις) ενώ παράλληλα ο ιμπεριαλισμός δέχονταν επίθεση από απελευθερωτικά κινήματα (Βιετνάμ κ.τ.λ.).

Μέσω της εφαρμογής των προγραμμάτων «Βασικών αναγκών» της Διεθνούς τράπεζας και των αποστολών «βοήθειας» από τις μητροπόλεις, τραβήχτηκε μια γραμμή αθλιότητας έτσι ώστε να διατηρηθεί ένα μέρος της κατώτερης τάξης της περιφέρειας εκμεταλλεύσιμο, ενώ ταυτόχρονα ένα άλλο μέρος της καταδικάστηκε σε λιμοκτονία μέσω της «κρίσης στα μέσα διατροφής», που λανσάρισε το αμερικάνικο κύρια κεφάλαιο.

Η υπερχρέωση της περιφέρειας που άρχιζε έτσι, ήταν κατάλληλη για να επανεγκατασταθεί το επικρατές των επενδύσεων στις περιοχές αυτές. Ως στρατηγική είχε σκοπό να ξαναδημιουργήσει την εξάρτηση των χωρών της περιφέρειας απ' το διεθνές κεφάλαιο (οικονομικό - βιομηχανικό) και να σπάσει την αντίσταση της εργατικής τάξης της περιφέρειας μέσω της μαζικής εξαθλίωσης.

Η πιο προοδευτική πλευρά της τεχνητής ευφυΐας είναι κατασκευασμένη από συστήματα γνώσης (Knowledge Based Systems - K.B.S.), τα οποία και είναι ικανά να λειτουργήσουν όπως η ανθρώπινη ευφυΐα (ή σχεδόν). Αυτά τα συστήματα αντιλαμβάνονται και εκπέμπουν σήματα, εμπεριέχουν μια μνημιακή γνωστική βάση, επεξεργάζονται διάφορες λειτουργίες (δηλ. αναγνωρίζουν, συσχετίζουν, απομνημονεύουν, ενθυμούνται, ελέγχουν, διδάσκουν κλπ). Έχουν όμως κάποια ανυπερέβλητα όρια, αυτά που έχουν όλες οι μηχανές. Έχουν ανάγκη από σήματα «καθαρά» δηλ. σήματα με απλή και άμεση μορφή. Το σχέδιο του ελέγχου και της διαχείρισης επεξεργασμένο από το κεφάλαιο, μη μπορώντας να προσαρμόσει τις μηχανές στους ανθρώπους, και όντας αναγκασμένο αργά ή γρήγορα να προβεί στην αντικατάσταση των ανθρώπων από τις μηχανές, προσαρμόζει τους ανθρώπους σε αυτές.

Η παλιά κατάσταση

Θα ήταν ποιο σωστό να μιλήσουμε για την γνώση σαν κεφάλαιο, μόνο μέσα στα όρια του παλιού βιομηχανικού κόσμου, όπου και χρησιμοποιήθηκε η γνώση από την πλευρά του κεφαλαίου προωθητικά στην καπιταλιστική παραγωγή του.

Τώρα μέσα στην προοπτική βαθειών αλλαγών που βρίσκονται σε εξέλιξη, αυτή η θέση αν και ακόμη δεν έχει γίνει εντελώς αναληθής, τελειώνει με το να είναι πιά μερική. Το κεφάλαιο συνεχίζει να χρησιμοποιεί την γνώση, μόνο που την κάνει τώρα ακριβώς το κέντρο της ανάπτυξης του, όμως με έναν τρόπο πιο επιτακτικό, και που με την ωρίμανση των βαθειών αλλαγών που συντελούνται στην εποχή μας — και που θα μπορούσαμε να ονομάσουμε μετα-βιομηχανική — μεταμορφώνεται αυτό το ίδιο σε γνώση.

Αυτό εξηγεί ίσως και την προοδευτική ελάττωση της σπουδαιότητας που έχουν οι χρηματοδοτικές φυσιογνωμίες του κεφαλαίου σε σχέση με αυτές τις διαχειριστικές της γνώσης. Και εξηγεί επίσης την τροποποίηση της έννοιας της γνώσης που γίνεται κάτι ποσοτικό, συσσωρευόμενο, πωλητέο, αποκτήσιμο, εναλλάξιμο, υπηρεσία και εμπόρευμα με την στενή έννοια.

Η καινούργια κατάσταση

Η δημιουργία των συστημάτων γνώσης έγινε δυνατή χάρις στην ανάπτυξη της πληροφορικής. Αυτά τα συστήματα (Knowledge Based Systems - K.B.S.) είναι η πιο βιομηχανοποιημένη πλευρά της τεχνητής ευφυΐας και αποτελούν τον πιο ενδιαφέροντα κλάδο ερευνών στην ηλεκτρονική. Λαμβάνοντας υπ' όψη πως, για την βιομηχανία δεν είναι τώρα τόσο σπουδαίο να βάλει κάποια τάξη στο εσωτερικό της, όσο να προσαρμόσει τις παραγωγικές της ικανότητες στην χαοτική πραγματικότητα (όχι μόνο κοινωνική αλλά περισσότερο οικονομική), φαίνεται πόσο αναγκαία είναι μια διαχείριση της γνώσης η οποία και να μπορεί να διατηρηθεί αλλά και να μην είναι κληροδοτημένη σε φυσικά πρόσωπα ικανά να δημιουργήσουν προβλήματα οποιουδήποτε είδους. Η ολοκληρωτική ευλυγισία στις αποφάσεις είναι απεναντίας πραγματοποιήσιμη μέσα από αυτά τα συστήματα γνώσης, σε αντίθεση με τις στρατιές των μεσαίων στελεχών, τους παλιούς θεματοφύλακες της εφαρμοσμένης ενεργητικής γνώσης, οι οποίοι υπήρχε πάντα η πιθανότητα κάποια στιγμή να εξαπολύσουν οικονομικές και κοινωνικές συγκρούσεις.

Η ακαμψία του παλιού οικονομικού και συνδικαλιστικού χώρου φαίνεται εδώ σε όλη της την πραγματικότητα. Να ελευθερωθεί από αυτό το βάρος είναι ουσιώδες για την μεταβιομηχανική κοινωνία. Η επαναδιάρθρωση εργάζεται προς αυτή την κατεύθυνση κάνοντας άλματα σχετικά με την διαχείριση της γνώσης.

Τα επίπεδα των αποφάσεων

Η παραδοσιακή πληροφορική επεξεργαζόταν τα προβλήματα με γραμμικό τρόπο, θεωρώντας δηλ. τις ιδιαίτερες όψεις ενός προβλήματος σαν στοιχεία προπολογίσματος, γνωστά. Το επίπεδο απόφασης δεν ήταν αυτονομημένο αλλά για να ενεργήσει είχε την ανάγκη από μια σειρά κατωτέρων επιπέδων, που θα μπορούσαν πολύ γενικά να οριστούν σαν επίπεδα «εκτελεστικών» όμως το μεγαλύτερο μέρος των σύγχρονων προβλημάτων ενός κάποιου επιπέδου δεν μπορεί να επιλυθεί με την προσφυγή στην γραμμική πληροφοριοποίηση. Είναι προβλήματα που μπορούν να επιλυθούν μόνο με λογικές «στατιστικές» που είναι ολοκληρωτικά διαφορετικές από τις «αλγοριθμικές» του γραμμικού τρόπου επεξεργασίας.

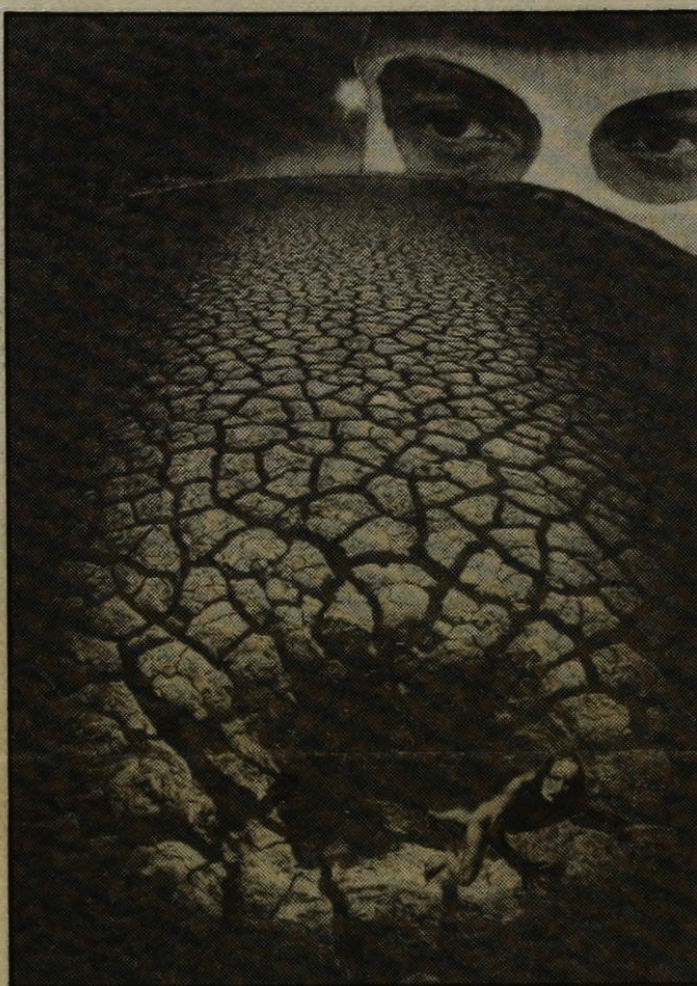
Η παράλληλη λύση

Πρόκειται για ένα πρόβλημα ταχύτητας. Η παλιά ηλεκτρονική αρχιτεκτονική εν σειρά (Von Neumann) βρίσκεται στο στάδιο της αντικατάστασής της με μια αρχιτεκτονική που έχει την ικανότητα να χρησιμοποιεί συστήματα «εν παράλληλω» και τα οποία είναι ικανά να ξεπερνούν την ταχύτητα του φωτός. Με αυτήν την έννοια τα σημερινά διαθέσιμα πληροφοριακά συστήματα είναι σε θέση να χρησιμοποιούν όλη την υπάρχουσα γνώση, μόνο που υπάρχουν μερικά εμπόδια ως προς την απεικόνιση αυτής της γνώσης.

Τι κάνει το «σύστημα γνώσης»

Αν πρόκειται να εμβαθύνουμε εδώ πάνω στο «ηθικό» πρόβλημα του εάν είναι σωστό ή όχι να κατασκευαστεί μια μηχανή που να μπορεί να

ΒΑΣΙΚΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ ΓΝΩΣΗΣ (ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ ΕΠΑΚΟΛΟΥΘΑ)

σκέπτεται, και έτσι δυνητικά να είναι σε θέση να αντικαταστήσει τον άνθρωπο. Μας φαίνεται πως είναι ένας λανθασμένος προβληματισμός, τουλάχιστον στην τωρινή κατάσταση πραγμάτων.

Τα συστήματα αυτά δεν «σκέπτονται» τουλάχιστον με τον ανθρώπινο τρόπο, δηλ. δεν συμπεριφέρονται με «έξυπνο τρόπο». Απεναντίας είναι «συστήματα ευφυΐας» δηλ. είναι συστήματα που τους έχει δοθεί τεχνική ευφυΐα, και τα οποία λειτουργούν όπως οποιαδήποτε ευφυΐα (και η ανθρώπινη) δηλ. έχουν ένα σκοπό, αντιλαμβάνονται σήματα, εμπεριέχουν μια μνημονική βάση γνώσης, επεξεργάζονται λειτουργίες, αναγνωρίζουν, συσχετίζουν, απομνημονεύουν, διδάσκουν. Και είναι τόσο πιο ικανά όσο πιο μεγάλη είναι η γνωστική βάση που χρησιμοποιούν. Η ικανότητά τους να δημιουργούν καινούργια γνωστικά στοιχεία δια μέσου της αλληλουχίας της λήψης των σημάτων, είναι στοιχείο που προεκτείνει την αρχική τους γνώση. Μπορούμε να πούμε λοιπόν πως «μαθαίνουν» με έναν εκθετικό τρόπο, αναπτύσσονται δηλ. αυξάνοντας την έκταση της γνωστικής τους βάσης, αυξάνοντας έτσι τις ικανότητες επεξεργασίας.

Είμαστε λοιπόν μπροστά σε ευφυή συστήματα ικανά να συσχετίζουν με δημιουργικότητα, δημιουργώντας νέες υποθέσεις δεδομένων που προσθέτουν στην αρχική τους γνωστική βάση. Με αυτό τον τρόπο δεν έχουμε μόνο «διαδικασίες» ή «προγραμματισμούς» κατασκευασμένους από μακρές σειρές πράξεων, αλλά απαναντίας έχουμε ένα οργανικό σύστημα από γνώσεις, ικανό να δώσει λύσεις με τις σχετικές επεξηγήσεις, υπολογίζοντας δηλ. τις πιθανότητες, το κόστος, τα οφέλη, τις εναλλακτικές λύσεις κλπ.

Τα όρια της μηχανής

Ένα «σύστημα γνώσης» μπορεί να έχει μια υψηλή ευφυΐα στο επίπεδο

όμοιων λειτουργιών. (με όρους ταχύτητας, αλληλουχίας, εύρους της μνήμης κλπ), αλλά μπορεί να αποδειχθεί πολύ λίγο έξυπνο όταν λειτουργεί σε πολύπλοκα και πολλαπλά επίπεδα. Σε αυτή την περίπτωση λέγεται ότι του λείπει «η ισορροπία» ή με διαφορετικούς όρους, δεν έχει μεταξύ των μερών του ικανοποιητικό βαθμό συντονισμού.

Έτσι δημιουργούνται μεγάλα προβλήματα στην ποιο ενδιαφέρουσα ίσως χρήση αυτών των συστημάτων, δηλ. στην ενεργό χρησιμοποίηση τους για την αντικατάσταση της ανθρώπινης δραστηριότητας, προβλήματα από τα οποία μερικά είναι: (και τα οποία βρίσκονται στον δρόμο του να ξεπεραστούν), η αναγνώριση και αναπαραγωγή της φωνής, η κατανόηση του νοήματος, η αναγνώριση των σχημάτων και της προοπτικής των, ο χειρισμός των αντικειμένων και ο έλεγχος των κινήσεων, τα προβλήματα τα σχετικά με την εξαγωγή συμπερασμάτων, επιχειρημάτων, επιλογών, σχεδίων κλπ.

Διάφορα προβλήματα ξεπεράστηκαν με ευφυή τρόπο όπως π.χ. τα σχετικά με την ρομποτική, αλλά αυτές οι «διαδικασίες ξεπεράσματος» από την στιγμή που εισχωρούν σε κάποιο σύστημα γνώσης, υποβαθμίζονται, δηλ. από την στιγμή που αυτό αρχίζει να απλώνεται για να κωδικοποιήσει κάποιες άλλες κινήσεις. Με λόγια ποιο απλά: είναι εύκολη η κατασκευή ενός ρομπότ, αλλά που γίνεται δύσκολη όταν σε αυτό συνδεθεί ένα σύστημα γνώσης: τότε το ρομπότ αρχίζει να τραυλίζει.

Έτσι το εμπόδιο που φαίνεται πως είναι το πιο δύσκολο στο να ξεπεραστεί, είναι εκείνο που αποκαλείται «ο τοίχος της κοινής αίσθησης». Και εδώ η σύγκριση γίνεται σε σχέση με την ανθρώπινη ευφυΐα. Αυτή έχει ένα δικό της ειδικό χαρακτηριστικό: επεξεργάζεται και υποβάλλει σε κρίση τα δεδομένα, όχι μόνο πάνω στην βάση της κωδικοποιημένης γνώσης αλλά και σε σχέση με την «κοινή αίσθηση» δηλ. αυτής των μικρών και απειροελάχιστων γνώσεων που χρησιμεύουν για φίλτρο, που διαρθρώνουν, επικυρώνουν τις ενδεχόμενες ανακρίβειες του σήματος.

Γίνεται λοιπόν κατανοητό το που βρίσκεται το θεμελιώδες πρόβλημα αυτών των μηχανών: πρακτικά η πιο συνηθισμένη δυνατότητα του ανθρώπου να σκέπτεται, να κινείται, να ομιλεί, να γράφει, να κατασκευάζει αντικείμενα κλπ. στις περισσότερες περιπτώσεις είναι παραλογισμοί που όμως λειτουργούν πολύ καλά, και που απεναντίας συχνά είναι ένα στοιχείο εξαιρετικό της ζωής και της ανθρώπινης δημιουργικότητας. Και αυτό το «περίπου» το «κατά προσέγγιση» το οποίο αντιλαμβανόμαστε όλα είναι αυτό που μπλοκάρει αθεράπευτα την μηχανή.

Η στρατηγική του κεφαλαίου

Το κεφάλαιο μη μπορώντας να «εξανθρωπίσει» την μηχανή οποιαδήποτε να μηχανοποιήσει τον άνθρωπο, δηλ. να τον κατασκευάσει ελαστικό, προσαρμόσιμο, χωρίς πρωτοβουλία, διαθέσιμο στο να δέχεται τις επιρροές ενός κατασκευασμένου περιβάλλοντος, κάνοντας τον ικανό στο να επεξεργάζεται μόνο σήματα ελάχιστα διαφορετικά μεταξύ τους. Με άλλα λόγια το κεφάλαιο υψώνει σιγά-σιγά έναν τοίχο, αυτόν της αδιαφορίας. Η ελάττωση των ανηδράσεων και των αντιστάσεων από την πλευρά των μη-προνομιούχων γίνεται το πιο θεμελιακό στοιχείο της αναδιάρθρωσης του.

Άρθρο μεταφρασμένο από το Ιταλικό περιοδικό «ANARCHISMO, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1988»

Ανθρώπινη ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ και μαζικές ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ, η ΝΑΖΙΣΤΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ εξελιίσσεται!

Για να περιγράψουμε και να κατανοήσουμε τον χώρο της γενετικής τεχνολογίας, θα πρέπει κατ' αρχήν να εξηγήσουμε κάποιες βασικές έννοιες.

Υπό τον όρο **γενετική τεχνική** κατανοούμε την έρευνα και επέμβαση στο κληρονομικό υλικό φυτών, ζώων και ανθρώπων.

Με την βοήθεια της **αναπαρ-**

γωγικής τεχνικής είναι π.χ. δυνατόν, να επιτευχτεί τεχνητά ανθρώπινη και ζωώδη ζωή και να επηρεαστεί η αναπαραγωγή. Κάθε κύτταρο ενός φυτού, ενός ζώου ή ενός

ανθρώπου έχει συγκεκριμένα για το είδος του **χρωμοσώματα**, τα οποία διαφοροποιούνται και σε αριθμό, τύπο και σύνθεση. Τα χρωμοσώματα είναι οι φορείς της κλη-

ρονομικής πληροφορίας και βρίσκονται σε μορφή νήματος σε κάθε κύτταρο.

Τα χρωμοσώματα δημιουργούνται από **κληρονομικό υλικό** (DNA) και λευκώματα. Το γονίδιο εξ' αυτού, είναι η μονάδα σ' ένα διπλό νήμα DNA του χρωμοσώματος που περιέχει την πληροφορία για ένα λευκωμα.

Η γενετική έρευνα παρουσιάζεται πάντα ωραία, όταν προβάλλεται για την αντιμετώπιση της πείνας στον τρίτο κόσμο.

Ήδη την δεκαετία του 60, με την βοήθεια της «πράσινης επανάστασης» η πείνα θα έπρεπε να είχε καταπολεμηθεί.

Μέσω της έρευνας στα αναπνεύσιμα κράτη, καλλιεργούνται νέα ήδη φυτών, τα οποία έχουν εντελώς διαφορετικές ιδιότητες: ενάντια στα παράσιτα ή χρειάζο-

νται ελάχιστο νερό, αντέχουν σε πολύ ζέστη ή δέχονται θετικά συγχεκριμένα λιπάσματα.

Και εδώ είναι το αξιοσημείωτο.

Όλα αυτά τα φυτά-θαύματα των ερευνητών γενετικής αναπτύχθηκαν, για να βοηθήσουν στην επιβίωση του τρίτου κόσμου, αλλά για να δημιουργήσουν ακόμη μια μεγάλη εξάρτηση. Πρόκειται απλά για τον εκσυγχρονισμό της αποικιοκρατίας.

Τα ανεπτυγμένα κράτη θέλουν να πουλήσουν τα ιδιαίτερα καλά παραγωγικά φυτά τους σε μεγάλες ποσότητες στον τρίτο κόσμο, έτσι συγχρόνως είναι αναγκαία και τα λιπάσματα: έτσι προωθούνται μαζικά. Και για να καρπωθούν ακόμη μεγαλύτερο κέρδος, χρησιμοποιούνται σε ακραίες περιπτώσεις ειδι-

συν. στη σελ. 13

ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ! Η ΚΟΙΝΗ ΓΛΩΣΣΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΩΝ...

συνθηκών κράτησης του, ενώ αντιμετωπίζει σοβαρά προβλήματα υγείας. Στις εκκλήσεις του προς τη διεύθυνση της φυλακής για να εισαχθεί στο νοσοκομείο αυτή έμεινε αδιάφορη. Έτσι σε κάποια στιγμή απελπισίας επιχειρεί να κρατήσει ένα δεσμοφύλακα όμηρο στο κελί του αλλά την ίδια στιγμή τρεις άλλοι εφορμούν καταπάνω του ξυλοκοπώντας τον άγρια. Γι αυτή του την ενέργεια καταδικάζεται σε έξι χρόνια φυλακή ενώ ταυτόχρονα βρίσκεται απομονωμένος 23 ώρες το 24ωρο, και λίγο μετά μεταφέρεται στη φυλακή όπου βρίσκεται τώρα. Τη πρώτη του Νοέμβρη κατεβαίνει σε απεργία πείνας για ένα μήνα, ενώ λίγο καιρό αργότερα καταπίνει μια μηχανή ξυρίσματος που απλώς του στοίχιζε μια επιπλέον απομόνωση και α-

για λόγους υγείας, αφού εξετάστηκε από ψυχιάτρους, αγνοώντας την άρνηση του για ιδεολογικούς λόγους.

— Έξη μέλη της οργάνωσης «βορειοαμερικάνοι Αντιιμπεριαλιστές»: Raymond Luc Levasseur, Jaan Laaman, Carol Manning, Barbara Curzi, Tom Manning και Richard Williams, κατηγορούνται για δυναμικές επιθέσεις ενάντια σε επιχειρήσεις της Νέας Υόρκης σε διαμαρτυρία για την κατάσταση στη Νότια Αφρική και την στήριξη του ρατσιστικού καθεστώτος απ' τον Αμερικανικό Ιμπεριαλισμό. Για κάθε έναν έχει προταθεί η καταδίκη τους σε 60 χρόνια φυλακή.

— Για τους πέντε του Βανκούβερ: Ο JULIE BELMAS βγήκε από τη φυλακή σαν «μετανοημένος»,

Το φαινόμενο Le Pen

Έκανε μεγάλη αίσθηση και σχολιάστηκε ποικιλοτρόπως, η άνοδος του φασισμού στη Γαλλία. Ο Le Pen πήρε 15% στις προεδρικές εκλογές. Για τις βουλευτικές τα διάφορα γκάλοπ του δίνουν ένα 8%.

Που οφείλεται αυτό το φούντωμα της ακρο-δεξιάς;

Δεν πρόκειται ούτε για θαύμα, ούτε για φαινόμενα των καιρών. Όσοι γνωρίζουν την γαλλική πραγματικότητα, δεν ξαφνιάστηκαν από το 15%. Η άνοδος του Le Pen είναι ένα φυσικό και αναμενόμενο στάδιο της εξέλιξης της Γαλλικής κοινωνίας.

Καταρχήν όλοι και όλα, στο γαλλικό σύστημα δουλεύουν για το Εθνικό Μέτωπο (το κόμμα του Le Pen).

Ο κοινωνικός φασισμός και ρατσισμός είναι μια πραγματικότητα, σήμερα στη Γαλλία, ένα πλέγμα θεσμών κι ανθρώπων σχέσεων που βάσισε την επιβολή του στο μολυσματικό κι επικίνδυνο πτώμα του γαλλικού σωβινισμού, του ρατσισμού, της από χρόνια περιορισμένης σε ρασιοναλιστικά πλαίσια αστικής σκέψης.

Όταν η κυρίαρχη ιδεολογία έχει κουτσουρέψει την επικοινωνία και μισερέψει την ανθρώπινη αλληλεγγύη και συντροφικότητα είναι φυσικό να τρέφει τα ζόμπι του φασισμού.

Όταν οι γάλλοι πολιτικοί αποδεικνύουν έμπρακτα ότι είναι κουτοί δεινόσαυροι, και ο Le Pen δηλώνει από την Τ.Β. ότι δεν είναι πολιτικάντης αλλά «ταραξίας» και μιλάει για μαρσάρισμα του κράτους και «αναρχο-καπιταλισμό» αποδεικνύει ότι αυτός τουλάχιστον είναι ένας έξυπνος βροντόσαυρος.

Σε μια Γαλλία που διατηρεί ακόμα αποικίες (Ν. Καληδονία, νησιά Μαουρί κ.α.) και έχουμε καθημερινά ρατσιστικά εγκλήματα, είναι εύκολο να πιάσει η απάτη του Le Pen για τον συσχετισμό ανεργίας - μιγκρέδων.

Όταν η αστική τάξη, στην κατοχή «απαλλάχτηκε από τον κόκκινο κίνδυνο» με μόνη θυσία τη μείωση των κρουσάν από 3 σε 2, όταν οι Γάλλοι έχουν να ζήσουν δικτατορία από τον καιρό του Ναπολέοντα, και τα φοιτητικά φωνάζουν στους δρόμους ότι τα CRS (γαλλικά ΜΑΤ) είναι «αδέρφια τους», είναι φυσικό να καλοτρέφονται βρυκόλακες σαν τον Le Pen.

Το 15% δεν μας ξάφνιασε καθόλου! Άλλωστε στις τελευταίες δημοτικές εκλογές το Εθνικό Μέτωπο είχε πάρει μέχρι και 18%.

Πολλές ομάδες στη Γαλλία πριν τις εκλογές είχαν προγραμματίσει εκδηλώσεις, ενάντια στο Le Pen σαν συνέχισμα του αντιρατσιστικού αγώνα τους.

— Δύο Ιταλοί αναρχικοί σύντροφοι βρίσκονται έγκλειστοι σε στρατιωτικές φυλακές εξ αιτίας της άρνησής τους να υπηρετήσουν το σφαγείο του στρατού. Giuseppe Coniglio — 14 μήνες φυλακή και Agostino Manpi. Δύο ακόμη Ιταλοί αναρχικοί κατηγορούνται για συμμετοχή σε ένοπλη ομάδα και βομβιστικές επιθέσεις οι: Domani-co Trifilio και Domenico Salemmme. Διεύθυνση: MARIA CARMELA PACE via Mariano Smiriglio 26 90100 PALERMO (ITALIA)

— Για την έμπρακτη αντικρατική — αντικαπιταλιστική του δράση βρίσκεται έγκλειστος στις αμερικανικές φυλακές ο σύντροφος John Perotti, αναρχοσυνδικαλιστής, μέλος της I.W.W. όπου υφίσταται έντονα τις προκλήσεις και τη βία των ανθρωποφυλάκων.

— ANTONIO FERREIRA, φυλακισμένος αναρχικός στη φυλακή Vale de Judens της Πορτογαλίας. Τώρα βρίσκεται στην απομόνωση εξ αιτίας της αδιάλλακτης στάσης του απέναντι στους ανθρωποφύλακες και της εξεγερτικής του προσωπικότητας, που ήταν κι η αιτία για μια σειρά στάσεις μέσα στο κάτεργο. Χαρακτηριστικό της έντονης δραστηριοποίησής του μέσα στη φυλακή είναι το ότι πολλοί κρατούμενοι ποινικοί που τώρα είναι ελεύθεροι και συμμετείχαν σ' αυτές τις στάσεις, συμμετέχουν από κοινού με ελευθεριακές ομάδες στις κινητοποιήσεις που γίνονται για την απελευθέρωση του. Είναι καταδικασμένος σε 12 χρόνια κάθειρξη.

— Άμεσο κίνδυνο αντιμετωπίζει η ζωή του αναρχικού αγωνιστή Martin Foran φυλακισμένου στο Parkhurst. Ο Foran βρέθηκε στα καλά καθούμενα, στην κυριολεξία, κατηγορούμενος για μια κλοπή για την οποία καταδικάστηκε σε πολλά χρόνια φυλάκισης, όχι μόνο χωρίς κανένα αποδεικτικό στοιχείο αλλά και παρά την ομολογία του δράστη αυτής της κλοπής λίγο καιρό αργότερα! Η απόφαση βγήκε με μόνο αποδεικτικό στοιχείο το λόγο της Μπασκιναρίας. Το τελευταίο καιρό η υγεία του έχει επιδεινωθεί εξ αιτίας των σκληρών

παγώρευση επικοινωνίας μέχρι τα τέλη του Απριλίου του '88. Εξ αιτίας όλων αυτών, η υγεία του έχει επιδεινωθεί άσχημα με άμεσο κίνδυνο να πεθάνει. Μια μεγάλη καμπάνια για την απελευθέρωση του διεξάγεται από την BLACK FLAG.

— Δύο αναρχικοί αυστριακοί αρνήθηκαν να υπηρετήσουν τελευταία τη στρατιωτική θητεία με αποτέλεσμα ο μόνος ο BAS-SAM-AL-TAHER να καταδικαστεί πρωτόδικα δύο χρόνια φυλακή, περιμένοντας τώρα το εφετείο ο δε άλλος ο Wolfgang Mubstein να ε-ξαιρεθεί της στρατιωτικής θητείας

αλλά ξανάδε σύντομα τα κάγκελα της φυλακής μετά από μια κλοπή σε ένα Σουπερ Μαρκετ. Ο Doug Stewart θα απελευθερωθεί αφού έκλεισε και τα 6 χρόνια της ποινής του μιας και οι αιτήσεις για αποφυλάκιση έπεσαν στο κενό, λόγω της συνεχούς άρνησής του κυβερνήτη. Ο Gerry Hannah καταδικασμένος σε 10 χρόνια φυλακή είναι ήδη ελεύθερος και οι Brent Taylor — Ann Hansen εκτίουν ποινές 22 και 25 χρόνων αντίστοιχα. [ΠΗΓΗ: LIBERTAD μεσο έκφρασης της C.A.S.P.A.]

Η CNT-AIT Κινδυνεύει

Η Ισπανική Αναρχοσυνδικαλιστική Ομοσπονδία CNT-AIT βρίσκεται ένα βήμα κοντύτερα στο να κηρυχθεί «εκτός νόμου» μετά από δικαστική απόφαση που πάρθηκε στις 2 Δεκεμβρίου του 87 και που θεωρεί πως η μικρότερη, ρεφορμιστική «CNT» είναι η μόνη «νόμιμη» CNT.

Η υπόθεση ξαναδικάζεται την σαν την μόνη «νόμιμη» CNT. Η CNT-AIT έχει ήδη κερδίσει την δική της.

Το 1979 μια ομάδα 53 αντιπροσώπων που αντιπροσώπευε το 10% των μελών της CNT αποχώρησαν επειδή απορρίφθηκε η προτασή τους να πάρει μέρος η CNT... στις συνδικαλιστικές εκλογές (!!!)

Η ομάδα αυτή που αυτοαποκαλείται CNT- Ενωτική (sic) έβαλε σκοπό όχι μόνο να γίνει η «επίσημη» CNT αλλά και να πάρει στην κατοχή της τα αρχεία και την περιουσία της CNT. Φυσικά έχει αφήσει κάθε πρόσημο ότι είναι αναρχοσυνδικαλιστική ή αναρχική οργάνωση. Ο Χασέ Μάρς γενικός γραμματέας της CNT-U δήλωσε το 1986 ότι η οργάνωσή του: «δεν είναι ιδιοκτησία των αναρχικών».

Φυσικά το ισπανικό κράτος έχει ρίξει τα φώτα της δημοσιότητας στην ψευτο CNT ενώ ταυτόχρονα προχωράει στην ποινικοποίηση της CNT-AIT. Τουλάχιστον 40 μέλη της βρίσκονται στις φυλακές με βαριές κατηγορίες.

Έχοντας αποτύχει στις προσπάθειές της να διαλύσει την CNT, η «σοσιαλιστική» κυβέρνηση είναι αποφασισμένη να υποστηρίξει την ρεφορμιστική CNT αναγνωρίζοντας την σαν την μόνη «νόμιμη».

Μπροστά σ' αυτή την επίθεση όλοι οι αναρχικοί πρέπει να εκδηλώσουν την αλληλεγγύη τους στην CNT-AIT για να μην περάσουν τα σχέδια του κράτους.

Πάντως οι Ισπανοί σύντροφοι δηλώνουν:

«Η CNT είναι έτοιμη για όλα. Νόμιμη ή παράνομη θα συνεχίσει να παλεύει για τα συμφέροντα της εργατικής τάξης. Θα υπερασπιστούμε αυτό που μας ανήκει μέχρι το τέλος».

ΓΑΛΛΙΚΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ-ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 84

Απεργίες πείνας-Ενταση

Στην φυλακή FLEURY-MEROGIS, αρχές του Σεπτεμβρίου, έγιναν συμπλοκές, στο γυναικείο τμήμα, εξ αιτίας των απαίσων συνθηκών υγιεινής, και της γκετοποίησης (των πολιτικών κρατούμενων, των λεσβιών κτλ).

Τό κίνημα διαμαρτηρίας χτυπήθηκε άγρια από την καταστολή.

Στις 14 του Σεπτεμβρίου, η αναρχική αγωνίστρια HELYETE BESSE, καθώς και 4 άλλοι αγωνιστές που κατηγορούνται ότι ανήκαν στην ACTION DIRECTE, (CLAUDE HALFEN, NICOLAS HALFEN, REGIS SCHLEICHER, VICENZO SPANO), άρchiσαν απεργία πείνας αρνούμενοι κάθε ιατρικό έλεγχο, για να αναγνωριστούν σαν πολιτικοί κρατούμενοι και εκφράζοντας έμπρακτα την αλληλεγγύη τους στους Βάσκους αγωνιστές που τό Γαλλικό κράτος επρόκειτο να εκδόσει.

Στην Ρουέν η MARINA DA SILVA, φυλακισμένη κι αυτή για τις ιδέες της συμμετείχε στο κίνημα διαμαρτηρίας. Στο FLEURY-MEROGIS, 6 κρατούμενες κάνουν απεργία πείνας συμπαρεστέκομενες στην HELYETE BESSE που έχει στο μεταξύ μεταφερθεί στο νοσοκομείο των φυλακών FRESNES.

Στις αρχές Οκτώβρη πάνω από 600 φυλακισμένοι στο FLEURY-MEROGIS, κατεβαίνουν σε απεργία

πείνας. Τό κίνημα ενάντια στις φυλακές φουντώνει εκδηλώνοντας όλη την ένταση που υπάρχει σ αυτές. Στο αντρικό τμήμα του FLEURY-MEROGIS κυκλοφορεί ένα κείμενο διαμαρτηρίας.

Οι διεκδικήσεις που περιέχει και που χρησιμεύουν σαν πλατφόρμα στο κίνημα είναι: - Σταμάτημα των πειθαρχικών πεινών. - Νά πάψει η εξουσία να εφευρίσκει υποκινητές και καθοδηγητές. - Νά αυξηθούν οι μισθοί των κρατούμενων που εργάζονται. - Νά εφαρμοστούν αληθινά διαδικασίες 'επανεισαγωγής στην

κοινωνία'. - Δυό ώρες περίπατος, δυό φορές την μέρα. - Σταμάτημα των εξεταστικών ελέγχων των επισκεπτών. - Αναγνώριση του δικαιώματος ελεύθερων συνομιλιών και σεξουαλικών σχέσεων. - Νά σταματήσουν οι ρατσιστικές ενέργειες. - Νά γίνει ανάκριση για τις συνθήκες θανάτου των: AKIM TIEWCEN, JACQUES LEVY, CHASTENET. Εδώ πρέπει να τονιστεί ότι τό κείμενο έχει τό χαρακτήρα της καταγγελίας των συνθηκών κράτησης και όχι της ρεφορμιστικής λίστας αιτημάτων.

5 ΜΑΗ 85 -ΕΚΡΗΞΗ ΟΡΓΗΣ

Κυριακή 5 Μάη, οι κρατούμενοι στην FLEURY-MEROGIS, εξαγείρονται, καταλαμβάνουν την ταράτσα, ενώ οι ταραχές επεκτείνονται αλυσισιδωτά στις φυλακές BOIS-D' ARCY, FRESNES, NICE, BASTIA, AMIENS, METZ, κ.

Στην FRESNES, έχουμε έναν νεκρό και δεκάδες τραυματίες, οι φυλακισμένοι στην FLEURY-MEROGIS βάζουν φωτιά στο κτήριο και μπροστά στην επερχόμενη καταστολή, άλλοι υπερκαταναλώνουν ψυ-

χοφάρμακα και κόβουν τις φλέβες τους, ενώ άλλοι προετοιμάζονται για άμυνα στη σκεπή.

Ο κρατικός κατασταλτικός μηχανισμός, βρίσκειται απροετοίμαστος

και αντιδρά με καθυστέρηση. Χαρακτηριστικό είναι τό σχόλιο του FRANCE-INTER (κρατικός ραδιοφωνικός σταθμός) στις 9 Μάη: 'Ενώ πιστεύαμε ότι η τάξη ήταν καθεστώς στις γαλλικές φυλακές, μάθαμε ότι οι κρατούμενοι στην FLEURY-MEROGIS είχαν κάνει κατάληψη της στέγης του κτηρίου. Μέχρι τώρα αγνοούσαμε τό αιτήματα... κλπ'.

Τό Γαλλικό κράτος, ξαφνιασμένο από την εξέγερση, έψαξε να βρει καθοδηγητές και σάν τέτοιους κατηγορήσε μέσω των μαζικών μέσων ενημέρωσης, την ACTION DIRECTE, το F.L.N.C. (AYTONOMISTIKO KINHMA KOPSIKHS) τό RADIO-LIBERTAIRE και το ASPF. Εχοντας καταστήσει την εξέγερση, μπορεί κανείς να ψευδολογεί ασύστολα αυτό όμως δεν σημαίνει ότι γίνεται και πιστευτός.

Είναι ξεκάθαρο ότι τό Γαλλικό κίνημα ενάντια στις φυλακές είναι μαζικό και αυτόνομο και δεν έχει ανάγκη από καθοδήγηση και πατρωνάρισμα. Τά φυλακισμένα μέλη της ACTION DIRECTE είναι φυσικό να συμμετέχουν σε τέτοιες διαδικασίες, αλλά ή μέχρι τώρα πρακτική τους, κάθε άλλο παρά πατρωνάρισμα δείχνει.

Ο κρατούμενος που παρουσιάστηκε από την εξουσία σαν καθοδηγητής του F.L.N.C. είναι ένας απλός κρατούμενος του ποινικού δικαίου από την Κορσική.

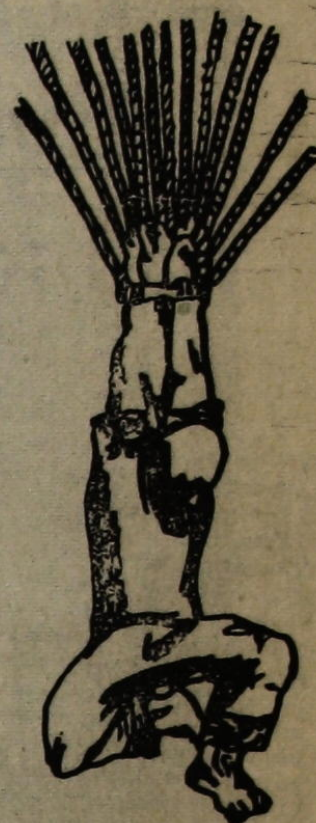
Τό A.S.P.F. (ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ ΓΑΛΛΙΑΣ) λειτουργεί μέσα στο πλαίσιο του αντιεξουσιαστικού

συνδικαλισμού, και προάγει τον αγώνα ενάντια στις φυλακές χωρίς ρεφορμισμούς και καθοδηγήσεις.

Τό RADIO-LIBERTAIRE, σαν όργανο της Γαλλικής Αναρχικής Ομοσπονδίας, παλεύει εναντίον σε κάθε εγκλεισμό, έχει εβδομαδιαία εκπομπή για τις φυλακές, άρα είναι φυσικό να ενοχλεί την εξουσία. Αλλωστε, πριν από την εξέγερση, 73 κρατούμενοι στη FLEURY-MEROGIS είχαν συντάξει ένα κείμενο - καταγγελίας των συνθηκών κράτησης, γεγονός που αποδεικνύει τη συλλογικότητα του αγώνα ενάντια στις φυλακές.

Αυτό τό κείμενο δεν παρουσιάστηκε από τά μαζικά μέσα ενημέρωσης και μόνο τό αναρχικό κίνημα τό έκανε γνωστό μέσα από τά μέσα αντιπληροφόρησης που διαθέτει. Οι κρατούμενοι στη FLEURY-MEROGIS ούτε στο κείμενο τους, ούτε κατά τη διάρκεια της εξέγερσης έβαλαν αιτήματα μιας και τό μοναδικό τους πρόταγμα είναι μία συνολική άρνηση των φυλακών.

Τό Γαλλικό κράτος, στριμωγμένο ανάμεσα στις ενέργειες του κινήματος ενάντια στις φυλακές από τη μία, και στο αίτημα των δεσμοφυλάκων από την άλλη για μεγαλύτερη καταστολή, δυσκολεύεται να ελέγξει την κατάσταση και να εξωαλύνει τις κυρίαρχες κοινωνικές αντιθέσεις.

Η ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΧΤΥΠΑΕΙ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΟΤΑΓΕΣ -Η ΣΚΕΥΩΡΙΑ ΚΑΤΑΡΕΕΙ.

Στις 15 Νοέμβρη 1984, οι YVES DESCHAMPS 33 χρονών και ό THIERY DESTRIES, 20 χρονών, εκδότες του περιοδικού ΟΤΑΓΕΣ (Ομηροί) που υπερασπίζονται τους φυλακισμένους, πιάστηκαν από την αστυνομία και κατηγορήθηκαν για 'περίθαλψη εγκληματιών' και για 'κατοχή όπλων'.

Η υποστήριξη τους από τό κίνημα ενάντια στις φυλακές καθώς και οι ανακρίσεις του αστυνομικού σεναρίου ανάγκασαν τις δικαστικές αρχές, τό Μάη του 1985 να τους κρίνουν αποφυλακιστέους και να αναβάλουν την δίκη τους.

ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ENSISHEM

Τό Σάββατο 16 Απρίλη 1988, οι 241 κρατούμενοι του ENSISHEM, εξεγέρθηκαν, κατέλαβαν τη φυλακή τους και τις έβαλαν φωτιά.

Η εξέγερση καταστάθηκε την επόμενη μέρα, και τά Γαλλικά ΜΑΤ, οδήγησαν τους κρατούμενους πίσω στο κελιά τους που ακόμα κάπνιζαν.

Παρότι τό κτήριο έχει πάθει σοβαρές ζημιές, έχουν και έπιπλα στρώματα, έχει κοπέι τό νερό και οι εγκαταστάσεις υγιεινής είναι σχεδόν ανυπαρκτες, οι φυλακισμένοι κλεί-

στηκαν ανά τρεις σε κελιά και επτά από αυτούς κρατούνται στην απομόνωση.

Ο υπουργός δικαιοσύνης, αρνούμενος την μεταφορά τους σε άλλες φυλακές, δήλωσε ότι αφού έχασαν πάνω στο κλαρί που καθόντουσαν, θα μείνουν στο κτήριο ενώ αυτό θα επισκευάζεται.

Από την Δευτέρα 18 Απρίλη, οι κρατούμενοι άρχισαν απεργία πείνας, η ατμόσφαιρα είναι εκρηκτική και αναμένεται συνέχεια.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΩΝ ΟΜΑΔΩΝ

Τρεις διαδοχικές συναντήσεις έλαβαν χώρα κατά τα τέλη Γενάρη στη πόλη της Σαραγόσας με τη συμμετοχή περίπου 30 ελευθεριακών ομάδων - ανάμεσα στις οποίες οι ΚΑΟΣ και Α.Ν.Α. (Agencia de Noticias Alternativa) - μια συμμετοχή που ήταν ή μεγαλύτερη απ' όσες συναντήσεις έχουν γίνει μέχρι τα τώρα.

Παρουσιάστηκαν πολλές εργασίες γύρω από θέματα όπως Αντιμιλιταρισμός, φυλακές, παιδεία, αθεϊσμός, μέσα επικοινωνίας κ.λ.π. με κυρίαρχα τα ζητήματα της πάλης ενάντια στη καταστολή και τη παιδεία.

Οι επόμενες συναντήσεις θα πραγματοποιηθούν στη Βαλένσια οργανωμένες απ' το ελευθεριακό κέντρο "ΑΤΕΝΕ".

18ο Συνέδριο ΑΙΤ-ΙWA

68 εκπρόσωποι 13 τομέων και περίπου 150 παρατηρητές και καλεσμένοι, συμμετείχαν στο 18ο συνέδριο της Διεθνούς Ένωσης Εργαζομένων (ΑΙΤ-ΙWA).

Στάλθηκαν και διαβάστηκαν στο συνέδριο μηνύματα αλληλεγγύης των οργανώσεων: Solidarnosc (Αλληλεγγύη Πολωνίας) περιοχή Basse Silésie (Κάτω Σιλεσία), «Anarchist Black Cross» Λονδίνου, F.A.I. Διεθνής των Αναρχικών Ομοσπονδιών (I.F.A.), συντακτική επιτροπή της αναρχο-συνδικαλιστικής εφημερίδας «A Batalha» (Πορτογαλία)

Χαιρετισμός της Solidarnosc

«Στο όνομα των μελών της Αλληλεγγύης, της περιοχής Basse Silésie, στέλνω στο συνέδριό σας τους εγκάρδιους μας χαιρετισμούς.

Εδώ και 8 χρόνια, στην αρχή σαν νόμιμο συνδικάτο, και μετά το Δεκέμβριο του 81 μέσα απ την παρανομία, μαχόμαστε στη χώρα μας για τις ίδιες ιδέες που έχετε και σεις: την αλληλεγγύη, την ελευθερία και την αυτοδιεύθυνση.

Ακριβώς, όπως για σας έτσι και για μας ο συνδικαλισμός και η αυτοδιεύθυνση είναι τα κύρια μέσα για την χειραφέτηση των εργατών. Το εκφράσαμε καθαρά και ειλικρινά στο πρόγραμμα της Αλληλεγγύης που υιοθετήθηκε δημοκρατικά από τό συνέδριό μας το 1981.

Τό Συνδικάτο μας έχει συμπαγείς καταβολές στην διπλή παράδοση του πολωνικού και του παγκόσμιου συνδικαλισμού. Ας θυμηθούμε την Ζ.Ζ.Ζ., την συνομοσπονδία που ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος εμπόδιζε να μπει στην Α.Ι.Τ. το 1939. Ας θυμηθούμε τον αγώνα, εδώ και 65 χρόνια, της οργάνωσής σας ενάντια στην αδικία, τον τρόπο και τις διώξεις των ατόμων και των κοινωνικών ομάδων. Είμαστε σίγουροι ότι θα συνεχίσετε τον αγώνα σας και σας υποστηρίζουμε με όλη μας τη καρδιά.

Επίσης ελπίζουμε την υποστήριξη σας στην Solidarnosc και τον αγώνα της. Πιστεύουμε ότι το «Σιδηρούν Παραπέτασμα» δεν μπορεί να μας χωρίσει. Οχι, δεν μπορεί παρά να δυναμώσει την συνεργασία μας και την διεθνή αλληλεγγύη.

Πιστεύω ότι εκφράζω τα συναισθήματα όλων των μελών της Solidarnosc λέγοντάς σας:

- Ζήτω η αλληλεγγύη των εργατών όλου του κόσμου.
- Ζήτω η Α.Ι.Τ.
- Ζήτω η Solidarnosc.
- Τρόμος, αδικία και δικτατορία No Passaran!»

Στο όνομα της Solidarnosc, από την περιοχή Basse Silésie, Wladyslaw Fraszynski, μέλος της εθνικής διεύθυνσης της Solidarnosc.

Σημείωση: Η Ν.Σ.Φ. (Νορβηγικός τομέας της Α.Ι.Τ.) κάνει μια σημαντική δουλειά αλληλεγγύης προς τους πολωνούς εργάτες. (από τό Le combat Sindicaliste, Μάης '88, Νο 79)

συν. από σελ. 11

κές θεριστικές μηχανές που θερρίζουν τα φυτά αποδοτικά. Οι χώρες του τρίτου κόσμου που παραδόθηκαν ολοκληρωτικά σε μια τέτοια εξάρτηση (και τέτοιες είναι σχεδόν όλες), γνωρίζουν σήμερα, τι σημαίνει να προσφέρεις για αντάλλαγμα σε χαμηλότερες τιμές γι' αυτήν την «βοήθεια ανάπτυξης» στα ανεπτυγμένα κράτη πλούσιες πρώτες ύλες ή να συνηγορείς στην εκμετάλλευση της χώρας σου.

Αλλά όσο ακριβώς είναι δυνατόν να διαχειριστεί κανείς τό γενετικό υλικό στα φυτά, είναι και στα ζώα και τους ανθρώπους. Με την βοήθεια γενετικοδιαχειριστικών περαμάτων μπορεί ο άνθρωπος να προσαρμοστεί σε κάποια μέτρα, ώστε να ανταποκρίνεται σε ειδικές απαιτήσεις, να γίνει ανθεκτικός σε συγκεκριμένα δηλητήρια του περιβάλλοντος ή να ολοκληρώνει συγκεκριμένες επιδόσεις εργασίας γρηγορότερα και καλύτερα.

Αυτό βέβαια δεν αναφέρεται ποτέ από την έρευνα. Το μόνο που βγαίνει στην επιφάνεια, είναι ότι με την γενετική έρευνα είναι δυνατόν, να αναγνωριστούν και να καταστραφούν στο πρώτο τους στάδιο προβληματικά έμβρυα. Το ότι όμως πίσω από την γενετική τεχνολογία τελικά κρύβεται λαϊκή πολιτική, σχεδιασμός οικογένειας και ανθρώπινη πειθαρχία αποσιωπάται. Με την βοήθεια της γενετικής και αναπαραγωγικής τεχνολογίας έχουν ήδη καταφέρει να συνθέσουν με τεχνητή γονιμοποίηση το επιθυμητό «ανθρώπινο υλικό».

Παραπέρα τρεπ καθιστούν την εγκυμοσύνη απόλυτα ελεγχόμενη και οδηγούν στο ότι θα πρέπει τα έμβρυα ενός φύλου να αποβάλλονται με έκτρωση. Στην Ινδία και στην Κίνα είναι για παράδειγμα θηλυκά.

Με την γενετική και αναπαραγωγική τεχνολογία έχουν δηλαδή οι κυρίαρχοι ένα όργανο στο χέρι, το οποίο δίνει την δυνατότητα, να ελέγχεται και να επηρεάζεται πολύτροπα η εγκυμοσύνη και η γέννηση. Σε σχέση μ' αυτά θα πρέπει να αντιμετωπιστούν και τα «συμβουλευτικά κέντρα ανθρωπιστικής γενετικής», τα οποία βέβαια προωθούνται και δυναμώνονται από τό ίδιο τό κράτος.

Τό ότι η γενετική τεχνολογία έχει και μια στρατιωτική σημασία στις Β-(βιολογικές) και C-(χημικές) ασκήσεις όπλων, αποκρύπτεται επίσης.

Χαρακτηριστικό και δυστυχώς ξεχασμένο, είναι ότι η πρώτη φάση των ερευνών της γενετικής τεχνολογίας και τα πρακτικά συμπεράσματα λαμβάνονται πάνω σε ζώα. Σύμφωνα με την σημερινή κυριαρχούσα πορεία της έρευνας, η γενετική τεχνολογία είναι αδύνατη δίχως πειράματα σε ζώα.

Και εδώ γίνεται για άλλη μια φορά ξεκάθαρο, η σύνδεση πειραμάτων σε ζώα και άνθρωπο και η παράλληλη έρευνα και εξέλιξή τους.

Μετάφραση από τό Aktion Nr. 34 2-88

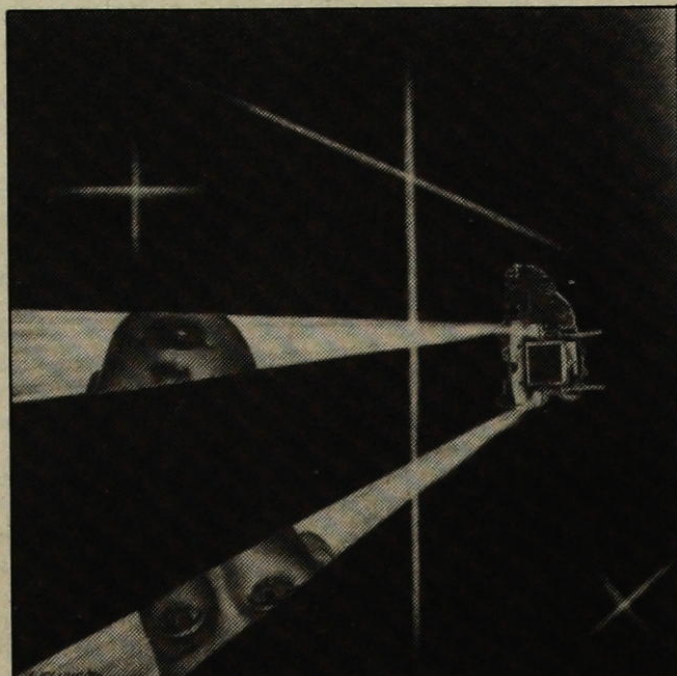
ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΡΝΕΣ

«Ένας μοναχικός ποιητής του κινηματογράφου»

Ισχυρισμός

Ο Κινηματογράφος ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ το έργο των Δισεκατομμυρίων.
Ο Κινηματογράφος ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ το έργο Αστέρων.
Ο Κινηματογράφος ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ το θέαμα των πολυεθνικών.
Ο Κινηματογράφος ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ εγγραφή VIDEOTAPE.
Ο Κινηματογράφος ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ το έργο της όμορφης φωτογραφίας, του τέλειου πλαισίου, της ηχητικής μπάντας καθαράς κατά συνθήκη, της πλούσιας σκηνογραφίας.
Ο Κινηματογράφος ΔΕΝ υπάρχει χωρίς φιλμ.
Αλλά ένα φιλμ, υπάρχει μόνο όταν ξεκινά από την απόφαση στο βάθος των σπλάχνων εκείνου που το κάνει, και ΟΧΙ από την ηλίθια αποφασιστικότητα των προγραμματιστών, Χειριστών της κουλτούρας, Παραγωγών της ψυχής, Διευθυντών επιχειρήσεων, Λειτουργιών διαφόρων, Τραπεζίτων, Γραφειοκρατών, Βοηθημάτων κ.λπ.
Ο Κινηματογράφος είναι τα φιλμ Μας.
Ο Κινηματογράφος είναι η άρνηση του τεχνικισμού και του σημειολογισμού.
Ο Κινηματογράφος Είναι ο τόπος που Εσύ και Εγώ γνωρίζαμε, «Εγώ» και «Άλλοι αγκαλιάζαμε».
Ο Κινηματογράφος Είναι όλα τα φιλμ που δεν έγιναν, αλλά θεωρήθηκαν εκστατικά μέσα στην έκρηξη της Υπαρξης.
Ο Κινηματογράφος Είναι η απελευθερωτική φόρτιση του Περιθωρίου στην αναζήτηση του ιδιόμορφου κόσμου.
Ο Κινηματογράφος Είναι ο χώρος της Κατάρας και της Μέθης.
Ο Κινηματογράφος Είναι αιώνια αναλογία του Είναι.
Ο Κινηματογράφος Είναι η Κοινωνία που αναπαράγεται κάτω από μια μοναδική συνθήκη: να αφήσει να διαφανεί το Είναι, το Κοσμικό, πίσω από τις πλευρές του Λογισμού.
Ο Κινηματογράφος Είναι το σημείο συνάντησης-σύγκρουσης μεταξύ του πραγματικού και του αδυνάτου, του φανταστικού και του αδύνατου.
Ο Κινηματογράφος Είναι αυτή η Υπόσχεση - Απειλή: η επιστροφή του Αδυνάτου, η Θρασύτητα του Απρόβλεπτου.

Σταύρος Τορνές

κυρίως με εκείνον τον μεγάλο Luis BUNUEL: όπως και ο αυτόν έτσι και δω η δεινότητα του ύφους ξεπερνάει τη δεινότητα της τεχνικής με την φαινομενική απλότητα που αποκτούν οι «χειρονομίες» μιας αποκαλύψεως.

Από τον «Θηραϊκό όρβρο» (1967) που πραγματοποίησε μαζί με τον Κώστα Σφήκα, ως και τον «Ερωδιό για την Γερμανία» 1987 μπορούμε να εντοπίσουμε στο έργο του ορισμένα σταθερά στοιχεία, αλλά και κάποιες διαφοροποιήσεις. Σταθερή είναι για παράδειγμα μια κάποια απόσταση που κρατά — μικρή ή μεγάλη — από την πραγματικότητα, ή ακόμα μια κάποια φανταστική διάσταση, μυθική ή αρχαϊκή που χαρακτηρίζει τις ταινίες του, ενώ αντιθέτως ποικίλουν από ταινία σε ταινία οι βαθμοί αφαίρεσης, απόσπασης από το πραγματικό και παραβολοποίησης.

Οι ταινίες του Τορνές είναι εκφράσεις της αγάπης του για τα ζώα και τους ανθρώπους. Μια αγάπη που παίρνει υπόσταση μόνο ο ερμηκός στράτες και άγονες γραμμές. Μια αγάπη για ζωή, που ποδοπατείται καθημερινά στις λεωφόρους για σχήματα ταχείας κυκλοφορίας. Μια αγάπη που σπλίζεται, βάσει σε κίνηση «γελοία» σαράβαλα (σαν της Καρκαλούς) και απογειώνεται πάνω σε

Η κουβέντα

Την Τετάρτη 27 Απριλίου, έγινε μια συνάντηση-πρωσίαση με τον Σταύρο Τορνέ. Μετά από μια σύντομη εισήγηση στο μεχρι τώρα έργο του σκηνοθέτη, ακολούθησε κουβέντα με ερωτήσεις του κοινού:

Ερώτηση: Ο Κινηματογράφος εκτός από μέσο έκφρασης του σκηνοθέτη, αποτελεί και ένα μέσο επικοινωνίας. Αυτή η επικοινωνία όμως από κάποιους περιορίζεται, από ορισμένους καταστέλλεται κι ωστόσο ο αγώνας για τη συντήρηση και το άπλωμά της συνεχίζεται. Σε σχέση μ' αυτά που 'χουν συμβεί, αλλά και το τωρινό αδιέξοδο, πως βλέπεις τα πράγματα Σταύρο;

Τορνές: Πάντα κοιτάγα προς το μέλλον, κι εδώ σήμερα δεν μαζευτήκαμε για να συζητήσουμε για το «πως θα διώξουμε τους ξένους εργάτες» αλλά για να επικοινωνήσουμε και να γνωριστούμε.

Ερώτηση: Αυτό να το πάρουμε σαν σπόντα για τον Le Pen;

Τορνές: Φυσικά! Άλλωστε δεν κατηγορήσα το Γαλλικό λαό.

Ακολούθησαν κάποιες ερωτήσεις που σχετίζονταν με την κινηματογραφική γλώσσα του σκηνοθέτη.

Όταν ζητήθηκε από τον Τορνέ, να προλογίσει την τελευταία του ταινία, αυτός είπε:

Τορνές: Αντί για το θέμα της ταινίας, προτιμώ να μιλήσω για κάποια άλλα πράγματα, που ίσως και να μην σας ενδιαφέρουν και να 'ναι κουραστικά.

Κοινό: Δεν πειράζει πέστα.

Τορνές: Εντάξει, ποτέ δεν είχαμε λεφτά, αλλά σε τούτη την ταινία δεν είχαμε να φάμε. Βοήθησε πολύς κόσμος μόνο και μόνο από μεράκι. Ποτέ δεν ξέραμε αν θα κατορθώσουμε να τελειώσουμε τούτο το φιλμ. Και κει που πεινάγαμε ερχόταν κάποιος με φράγκα και λέγαμε «τι ωραία θα φάμε».

Ο «Ερωδιός για την Γερμανία» είναι μια πραγματικά συλλογική ταινία. Κι αυτό που πετύχαμε, δηλαδή αυτό το πνεύμα συντροφικότητας και αλληλεγγύης είναι αληθινά δικό μας και δεν μπορεί να μας το πάρει κανείς. Γι' αυτό δεν λέω «η ταινία μου» αλλά «η ταινία ΜΑΣ».

Αποδείξαμε ότι μπορεί να φτιαχτεί μια καλή ταινία και χωρίς τα λεφτά του κράτους. Εντάξει, αυτοί μπορεί να σου δώσουν κάποια χρήματα, αλλά θα πρέπει να κάνεις το φιλμ, όταν και όπως αυτοί θέλουν. Δεν είναι καθόλου τυχαίο που τούτη η ταινία έγινε τον ίδιο χρόνο με «Το δέντρο που πληγώναμε» του Δήμου Αβδελιώτη.

Είμαστε κάποιοι άνθρωποι που έχουμε μια «διαφορετική» αντίληψη για τον κινηματογράφο, κι είμαστε κοντά ο ένας στον άλλον. Ίσως να μπορούσαμε να μιλήσουμε και για κάποιο κίνημα που γεννιέται... Το μέλλον θα δείξει!

Ευχαριστώ.

Λίγα λόγια για τις ταινίες του

α) ΜΠΑΛΑΜΟΣ

Ο Μπαλαμός είναι ένας περιπλανώμενος που ζει ο' ένα φανταστικό κόσμο. Εραστής της ελευθερίας θέλει ν' αποκτήσει ένα όλογο και να ταξιδέψει μαζί του.

Ο Μπαλαμός, είναι μια κραυγή διαμαρτυρίας για την εκμετάλλευση ανθρώπων και ζώων.

β) ΚΑΡΚΑΛΟΥ

Μια πολυδιάστατη ταινία, με αναρχική αντίληψη του θέματος, με πολλά λαμπρά άξονες δράσης και περάσματα στο χώρο και το χρόνο. Μια ταινία για το θάνατο που φέρει η εξουσία και για την ΣΣΗ της απελευθερωμένης δράσης και δημιουργικότητας.

γ) ΝΤΑΝΙΛΟ ΤΡΕΛΕΣ

Ένα ντανταϊστικό παιχνίδι, που οδηγεί έναν άνθρωπο αλεπού προαποποίησης της πανουργίας, της αχρείστης, της εξουσίας και του σαρκασμού. Έχουμε πρόσωπα ετερόκλητα, οι φύλες και οι γλώσσες συναντιούνται στα βουνά και τα ποτάμια της Ηπείρου. Μιλούν εδώ, τόσο τα λατινικά όσο και τις σφαιρικές διαλέκτους μεταβιβάζουν γνώσεις ή εμπειρίες τα κορμιά και οι μορφές μιλούν την ιδιαίτερή τους γλώσσα, σ' αρμονία ή αντίθεση με τη φύση, το νερό, το δέντρο, την πέτρα.

δ) Ένας Ερωδιός για τη Γερμανία

Ένα φιλμ για την εμπνευσμένη απεικόνιση των ανθρώπινων σχέσεων. Ζώα και «ποητές» που πουλιούνται, θύαλα στο βωμό μιας μίζερης επιβίωσης. Φυσικά η ζωή αντιδρά, το σκάει προς την αυτοπία, σπάζοντας τα ασφυκτικά πλαίσια της κοινωνικής πραγματικότητας.

συν. από σελ. 9

Να πληρώνεις δηλαδή εσύ ο ίδιος για την φυλακή σου; Διαλύστε κάθε αμφιβολία σας: αυτό ήδη είναι γεγονός στις ΗΠΑ υπό την αιγίδα του ανάλογου οργανισμού ιδιωτικών φυλακών που η Βρετανική κυβέρνηση επικαλείται σαν τον οργανισμό που θα ανοίξει τον δρόμο για την ιδιωτικοποίηση των φυλακών στο Ηνωμένο Βασίλειο (ΗΒ).

Ο οργανισμός αυτός είναι ο Σωφρονιστικός Σύλλογος Αμερικής. Σαν μέσος του προγράμματός του προσφέρει διαφορετικές βαθμίδες φυλάκισης που να ταιριάζουν στα οικονομικά μέσα των παραβατών-φυλακισμένων. Οι «πελάτες» μπορούν ουσιαστικά να επιλέγουν τις συνθήκες φυλάκισης που θέλουν από τις πιο στοιχειώδεις ως τις σίγουρα ανθυγιεινές. Πολλοί πελάτες είναι έτοιμοι για να πληρώσουν όχι μόνο για να αποφύγουν την αρρώστια και βαρβαρότητα των περισσότερων υποβαθμισμένων φυλακών αλλά επίσης και για την ασφάλεια που προσφέρεται από μια έξτρα αμοιβή. Πολλοί πληρώνουν για την φυλακή τους με δόσεις και άλλοι με δάνεια. Μερικοί πουλάνε την περυσία τους για να πληρώσουν ένα καλύτερο κελί.

Στο ΗΒ το σχέδιο προβλέπει να εισάγει την ιδιωτικοποίηση αρχικά με νέα κέντρα προφυλάκισης, μετά με νέες φυλακές και τελικά στις παλιότερες φυλακές. Αν ακολουθήσουμε την λογική του συστήματος των ΗΠΑ στα όρια του τότε σίγουρα δεν θα αργήσει να αναγνωριστεί με νόμο και το «πλήρωσε σύμφωνα με το πόσο σπίζεις μέσα στη φυλακή». Κι αν οδηγηθούμε τελικά στο στάδιο όπου οι εισφορές από τους πελάτες γίνουν υποχρεωτικές τότε σε περίπτωση που τα δάνεια ή άλλοι χρηματικοί πόροι δεν είναι διαθέσιμοι, πιθανόν να χρησιμοποιηθεί σαν πληρωμή ή κατάσχεση αγαθών.

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ

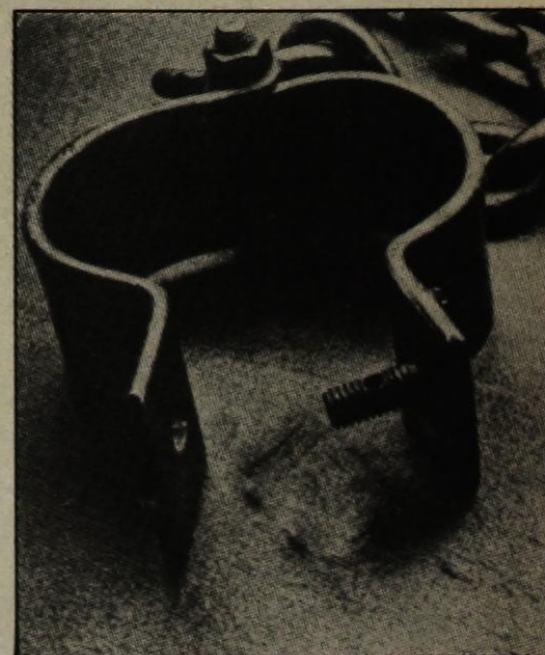
Βέβαια είτε κανείς φυλακίζεται στις δημόσιες φυλακές είτε σε μια ιδιωτική δεν υπάρχει καμιά διαφορά. Στην Ισπανία για παράδειγμα υπάρχει ένα μικτό σύστημα που μερικές φορές λειτουργεί προς όφελος των φυλακισμένων. Αλλά το ζήτημα εδώ είναι ότι πληρώνοντας για την φυλακή

σου είναι σαν να φυλακίζεσαι ή να τιμωρείσαι δυο φορές. Όπως ακριβώς το να πουλάς την εργατική σου δύναμη για εργασία με αμοιβή σε επίπεδο δουλειάς-δουλειάς είναι έγκλημα με δύο επωφελομένους, τον Εργοδότη και το Κράτος.

Έτσι την ίδια στιγμή, όσο αυξάνει η φτώχεια, όσο ο θεσμός των φυλακών γίνεται αυταρχικός κι επιπλέον σαν επικερδής βιομηχανία (με τι προϊόν άραγε;) μπορεί και αυτοσυντηρείται, τόσο και ο εγκλεισμός στη φυλακή, αυτός καθ'αυτός, θα αποτελέσει ένα βασικό κομμάτι της παραγωγικής διαδικασίας ακόμη και της εθνικής οικονομίας. Οι ενδείξεις μέχρι στιγμής είναι ότι η είσοδος των ηλεκτρονικών συσκευών παρακολούθησης (η νέα εκδοχή — υψηλής τεχνολογίας — της φυλάκισης στο σπίτι) επίκειται γρήγορα και ότι αυτές θα περιέχουν μέσα στο ηλεκτρονικό τους σήμα τον προσωπικό αριθμό της Εθνικής Ασφάλισης⁴. Ο αριθμός αυτός ήδη χρησιμοποιείται για να ελέγχει την απασχόληση, την δημόσια ασφάλεια καθώς επίσης σαν αξιόπιστο στοιχείο για τον έλεγχο των φακέλων, των κατόχων. Αυτή είναι μια άμεση σύνδεση ανάμεσα στην τιμωρία και την εργασία: τόλμησε να βαδίσεις έξω από τα καθιερωμένα πρότυπα και γρήγορα θα δεις πως περικλύονται οι ελευθερίες σου.

Έτσι στην πραγματικότητα, δεν βλέπουμε μόνο την ανατολή ενός νέου οικονομικού συστήματος — την Οικονομία των Φυλακών — βασισμένο στη θεσμοθέτηση χαμηλών αμοιβών αλλά επίσης και την έναρξη της εποχής της Κοινωνίας των φυλακών, όπου η φυλακή γίνεται η πιθανότερη εκδοχή για τους κοινωνικά διαφωνούντες και όπου αυτός ακριβώς ο εγκλεισμός θα αποτελεί βασικό στοιχείο στις προσωπικές εκτιμήσεις-αξιολογήσεις του καθενός.

Όπως αναφέρθηκε προηγουμένως, το νέο πενταετές πρόγραμμα στη Βρετανία σκοπεύει να επεκτείνει το σύστημα των φυλακών — να το μετατρέψει σε μια υπό εξέλιξη Βιομηχανία — και όχι να το περιορίσει όπως θα ήθελε να γίνει πιστευτό η κυβέρνηση. Η επέκταση αυτή θα γίνει σε 3 κατευθύνσεις: με την ιδιωτικοποίηση του μεγαλύτερου τμήματος των φυλακών, με την μετατροπή στρατοπέδων σε κέντρα προφυλάκισης και με την υιοθέτηση της κατακράτησης στο σπίτι που θα ελέγχεται με ηλεκτρονικές συσκευές. Ουσιαστικά το σχέδιο αυτό σκοπεύει σε μια αύξηση του εγκλήματος και περαιτέρω στην ποινικοποίηση της πολιτικής και ποινικής διαφώνιας, έτσι θα αποτελεί βασικό στοιχείο στην διαδικασία του κοινωνικού ελέγχου για την επίτευξη στο μέγιστο ουσιαστικής υπακοής (πράγμα που μάλιστα ισοδυναμεί με το μέγιστο στην δυναμική του καπιταλισμού).

Απ' την άλλη πλευρά το Πενταετές αυτό πρόγραμμα αντικατοπτρίζει την απουσία ενός μακροχρόνιου σχεδίου απ' όσους αντιστέκονται στη τυραννία αυτή. Η αδυναμία αυτή μπορεί να ξεπεραστεί μόνον όταν όλοι αυτοί οργανωθούν σε μια μακροπρόθεσμη βάση, σαν κίνημα και με ένα πρόγραμμα δράσης.

1. Δοκιμή φύλλο 21: ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΗΝΩΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ.
  2. SDP = Σοσιαλιστικό Κόμμα
  3. Pay-as-you-Rot κατά το Pay-as-you-Earn (P.A.Y.E.) που είναι σύστημα πληρωμής του φόρου εισοδήματος επί των τρεχόντων κερδών, σύμφωνα με το οποίο οι εργοδότες ευθύνονται για την κατακράτηση του φόρου των μισθών.
  4. National Insurance Number: Ο αντίστοιχος θα λέγαμε αριθμός ασφάλισης του ΙΚΑ αλλά που χρησιμοποιείται σαν τον δικό μας ΕΚΑΜ.
- Δες Δοκιμή φύλλο 21: ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΗΝΩΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ.

Ο ALBERT CAMUS

Στο παρακάτω κείμενο θα προσπαθήσουμε να κάνουμε μια σκιαγράφιση του πορτραίτου του Albert Camus, παρουσιάζοντας συνοπτικά, τους αγώνες του στο πλευρό των αναρχικών καθώς και τη ρήξη των με τους μαρξιστές, τόσο στο επίπεδο της πρακτικής όσο και της φιλοσοφικής σκέψης.

Το δέσιμο των αναρχικών, με τον δημιουργό του «επαναστατημένου ανθρώπου», είναι γνωστό σ' όλους. Η συμπάθεια, για έναν συγγραφέα, ξεκομμένο από την ιντελιγκέντσια που υπηρετούσε το κομμουνιστικό κόμμα, δεν πηγάζει μόνο από το λογοτεχνικό του έργο.

Ο Albert Camus, γράφοντας για τον άνθρωπο, για το άτομο και το πρόβλημα των συνθηκών ζωής του, καθώς και για την εξέγερσή του που στοχεύει στον ήλιο της κοινωνικής επανάστασης, δεν περιορίστηκε στην απλή καταγγελία των αυθαιρεσιών της εξουσίας και τα πολιτικά λεκτικά φλας, αλλά αγωνίστηκε στην καρδιά του εργατικού επαναστατικού κινήματος, μένοντας σταθερός στην πεποίθησή του ότι «η απελευθέρωση του ανθρώπου περνάει μέσα απ' την κατάργηση κάθε ολοκληρωτισμού».

Υπερασπίστηκε Ισπανούς αγωνιστές μέσα στα κάτεργα του Φράνκο, τον Maurice Laisant που διώχθηκε για την διαμαρτυρία του στο όνομα των ελευθέρων δυνάμεων της ειρήνης ενάντια στον πόλεμο της Ινδοκίνας.

Συμμετείχε στην καμπάνια που είχαν ξεκινήσει οι Maurice Joyeux και Maurice Lemaître, για τον επαναπατρισμό του αντιμιλιταριστή Céline.

Πάλεψε μέσα σε μια αμερικανοευρωπαϊκή ένωση, που είχε σαν σκοπό της την αποτελεσματική προσφορά σ' όλα τα θύματα του ολοκληρωτισμού της Ανατολής και της Δύσης.

Πολύ πριν επικρατήσει η μόδα του διανοούμενου που «αγωνίζεται» μόνο και μόνο με το να βάζει αυτάρεσκα την τζιφρά του σε κείμενα διαμαρτυρίας, ο Α. Camus αγωνιζόταν στην πράξη, στεκόμενος στο πλευρό άγνωστων αγωνιστών, που συνομαρσιζμένοι από την ιντελιγκέντσια, αγωνίζονταν, ενάντια σε κάθε φάσισμό και για μια ελευθερία που κι ο ίδιος προσπαθούσε να προσδιορίσει μέσα από το λογοτεχνικό του έργο.

Στις διάφορες συγκεντρώσεις, δίκες αλλά και στα άρθρα που έστελνε στα le Libertaire, Le monde Libertaire, Témoins, La Revolution prolétarienne, υπεράσπιζε τους αναρχικούς εκτιμώντας μάλιστα ότι «δεν ήταν παρά ένας διανοούμενος, που δεν είχε, έτσι, να δώσει μαθήματα στους εργάτες για το πως θα 'πρεπε να κάνουν την επανάσταση».

Η Ρήξη με τον Sartre και τους Μαρξιστές

Όταν εκδόθηκε «Ο επαναστατημένος άνθρωπος» τον Οκτώβρη του 1951, το Κομμουνιστικό κόμμα Γαλλίας και οι δορυφόροι του, του επεφύλαξαν μια ψυχροπολεμική υποδοχή.

Πράγματι, μέσα απ' ένα άρθρο με τίτλο «Albert Camus ή η ψυχή της επανάστασης» στο περιοδικό του J.P. Sartre «Μοντέρνοι Καιροί» ο Francis Jeanson κατηγορήσε τον Camus για αντικομμουνισμό και έλλειψη ιστορικών προοπτικών.

Αργότερα και ενώ φλερτάρει με το Κ.Κ.Γ. τη στιγμή που το Σταλινικό σκιάχτρο σκίαζε τη Σοβιετική Ένωση, ο Sartre έγραψε στους Μοντέρνους Καιρούς του Ιούλη του 1952 «Ένας αντικομμουνιστής είναι ένας σκύλος επιμένω σ' αυτό...»*

Η ρήξη, που μετά την έκδοση του «Επαναστατημένου Ανθρώπου...» έγινε πολεμική, προϋπήρχε μιας και ο Camus ήταν ανέκαθεν ενάντιος των μαρξιστών, σε πολιτικό αλλά και σε φιλοσοφικό επίπεδο.

Ο Camus εντόπιζε και σημείωνε το απρόοπτο για να βγάλει μέσ' απ' αυτό την αναγκαιότητα της εξέγερσης, ενώ ο Sartre κορόιδεψε το απρόβλεπτο καθώς και τον αυθορμητισμό της εξέγερσης.

Για τον Sartre, η ύπαρξη έπαιρνε νόημα, μόνο μέσα από ιστορικές πράξεις, κι έτσι έβαζε το πρόβλημα της αποτελεσματικότητας και όχι της ηθικής. Μιας αποτελεσματικότητας με την έννοια της ιστορικής σημασίας βέβαια!

Από την άλλη ο Camus, χωρίς να αλλοτριώνει τις έννοιες όπως Ελευθερία, Δικαιοσύνη, Ισότητα... κ.α., κατάγγελλε την Μπουρζουαζία και τον Σταλινισμό, αγωνιζόμενος στο πλευρό των Αναρχικών.

Ο Albert Camus έμεινε αδιάλλακτος στις αρχές του και το έργο και η πρακτική του παραμένουν παραδείγματα κουράγιου κι ελπίδας.

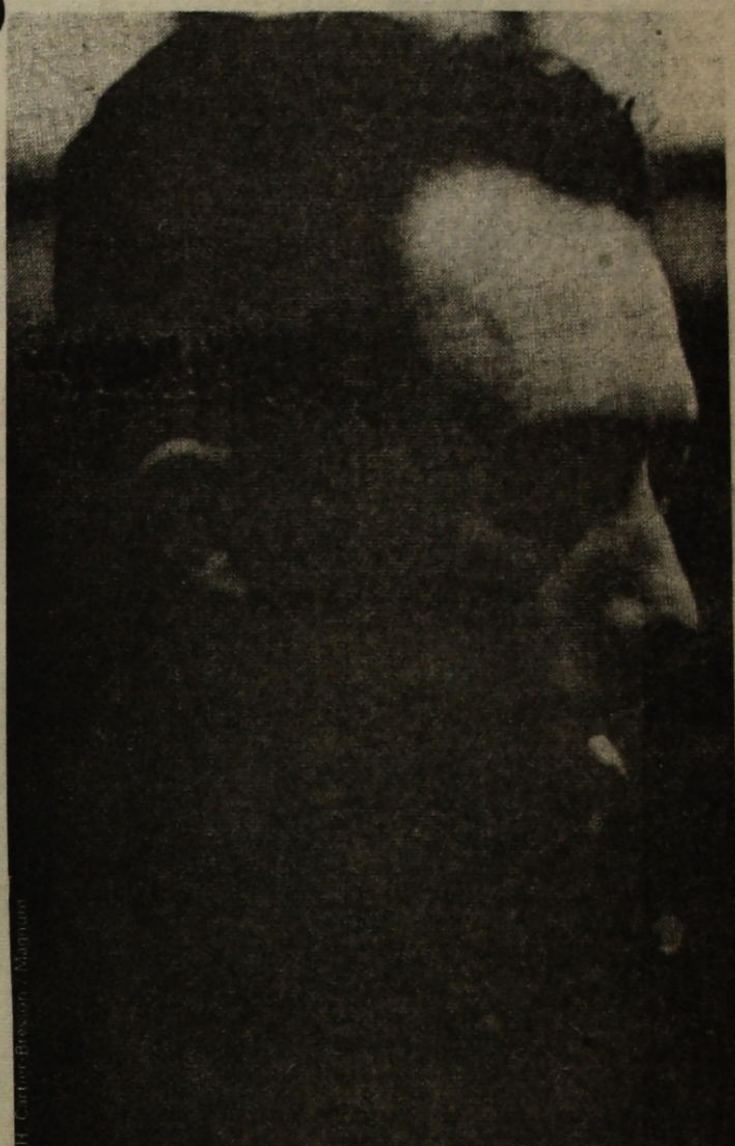
Ήταν φυσικό να διαχωρίσει τη θέση του από τους υπαρξιστές μαρξιστές. Έλεγε γι' αυτούς: «Κάτι μέσα τους, τους σπρώχνει στην δουλοπρέπεια».

Είχε δίκιο!!!

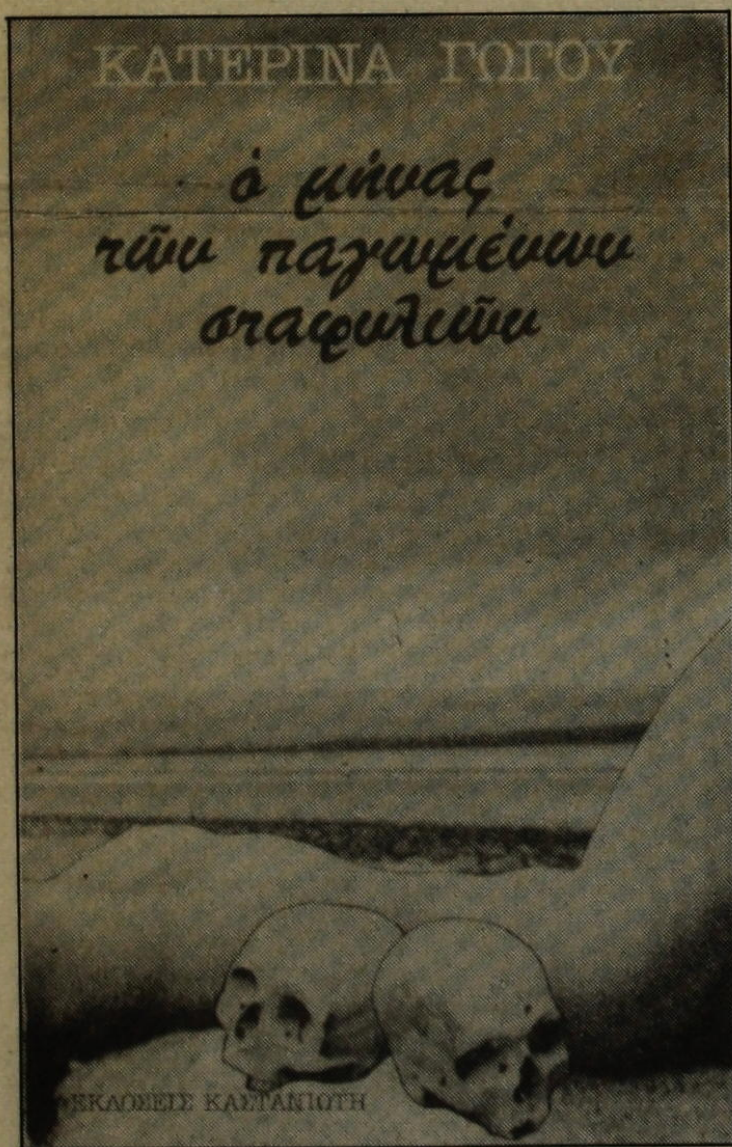
(Monde Libertaire No 568)

(*1) Λίγο μετά τη δήλωσή του αυτή μπήκε στο Κομμουνιστικό Κόμμα.

και οι Αναρχικοί

Albert Camus, ο επαναστατημένος άνθρωπος.

— Κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ «ο μήνας των παγωμένων σταφυλιών» της Κατερίνας Γώγου, όπου τα προσωπικά της βιώματα δένουν με τα βιώματα του χώρου και ειδικά της Πλατείας Εξαρχείων.

Αντιγράφουμε:

Κι ανυπόδετη κι ἄρρωστη γύρναγα
Κρύωνα.
Καί ὅπου ἔστρεψα
ὄξος καί πρέζα καί χολή

Και μέσα στα οραματά της ο Χρήστος ο Τσουτσουβής.

Στάθηκα πεσμένη ἐκεῖ
ῶρες... ὥρα πολλή...
Τότε
μέσα ἀπὸ κ'εῖ
πνιγμένος στ' ἀναρριχητικά
βγήκε ἕνας φίλος χαμένος
Έεε... τοῦ λέω, Χρίστο...
Ήσυχασε... Πήγαινε νά κοιμηθεῖς...
Εἶσαι καιρὸ σκοτωμένος.
Έεε... μοῦ λέει, Ρηνούλα, λυπημένος πολὺ
Ήσυχασε... Πήγαινε νά ξαπλωθεῖς...
Ἀπὸ σφαῖρα ἢ ἀσπρη
εἶσαι καιρὸ πεθαμένος

Πιερλεόνε Πόρκου

ΕΝΑΝΤΙΑ
ΣΤΗΝ ΠΥΡΗΝΙΚΗ
ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ

Από τη διαφωνία,
στον εξεγερτικό αγώνα

Εκδότης: Γιώργος Συκιώτης
Βουλγαροκτόνου 27 Α

Πιερλεόνε Πόρκου
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΥΡΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ
Από τη διαφωνία στον εξεγερτικό αγώνα

Η σκέψη μας πρέπει να ξεπεράσει όλους τους χώρους των ιδεολογιών, έτσι ώστε το αντιπυρηνικό κίνημα και γενικότερα το κίνημα της προλεταριακής αυτοχειραφέτησης, να αντιληφθεί την αναγκαιότητα της ποιοτικά διαφορετικής επίθεσης που πρέπει να πραγματοποιηθεί σε όλες τις δομές της κυριαρχίας.

Η απαραίτητη αναγκαιότητα να δεχθούν επίθεση οι δομές του κράτους — είτε οι κεντρικές, είτε οι περιφερειακές — πηγάζει από το γεγονός ότι κατ' αυτό τον τρόπο γίνεται δυνατό να υποστεί επίθεση η ασφάλεια του ίδιου του κράτους, καθιστώντας έκδηλη τη διαδικασία ελέγχου και κυριαρχίας που ασκείται από μέρους του επάνω στην κοινωνική δομή.

Είμαστε πεπεισμένοι ότι το αντιπυρηνικό κίνημα θα μπορεί να υιοθετήσει θέσεις πιο ριζοσπαστικές μόνο εάν κατορθώσει να αρνηθεί την πρακτική της υπεράσπισης μιας οικονομικής τάξης βασισμένης πάνω στην έρευνα εναλλακτικών πηγών ενέργειας, τοποθετώντας την επίθεσή του επάνω στην κοινωνική υπόθεση.

Η μοναδική συνεπής συμπεριφορά που μπορεί να υπάρξει απέναντι στις κρατικές δομές είναι αυτή του βίαιου αμφοτάξ, είτε ενάντια σ' αυτές τις ίδιες, είτε ενάντια στις διαδικασίες τους — του ελέγχου και του κοινωνικού προγραμματισμού της ύπαρξης — που υποβαθμίζουν τα άτομα σε ρομποτικοποιημένες μηχανές.

Ενάντια στις πρακτικές της κοινωνικής λοβοτομής που πραγματοποιεί το κράτος, είναι ανάγκη να δοθεί απάντηση με την πρακτική των εξεγερτικών απόπειρων.

Ο αντιπυρηνικός αγώνας εάν δεν σταματήσει στο μύθο του ποσοτικού, αλλά αναπτυχθεί δίνοντας μεγαλύτερο βάρος στις ποιοτικές και δημιουργικές πλευρές, θα είναι ένας αγώνας ακριβώς να ανακαλύψει τα ισχυρά κινήματα της ανατρεπτικής αυτοαπελευθέρωσης πάνω στη συγκεκριμένη προοπτική των πραγματικών επαναστατικών δυνατοτήτων.

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΤΗΤΑ
ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ
ΚΑΙ Η ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ
ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΣΚΕΨΗΣ

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ 2

— Η διεύθυνση των Γραφείων της Ένωσης Αναρχικών στην Θεσ/νίκη είναι: οδός Σπάρτης 41, Τ.Θ. 11251 Θεσ/νίκη 541 10

— Η διεύθυνση της Ένωσης Αναρχικών στο Αργίνιο είναι: οδός 309ου Συντάγματος 8

— Η ένωση στα πλαίσια των εκδοτικών της δραστηριοτήτων κυκλοφόρησε δυό μπροσουρές:

1. ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΥΡΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ, από την διαφωνία στον εξεγερτικό αγώνα, του Πιερλεόνε Πόρκου και

2. Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ και Η ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΣΚΕΨΗΣ.

Η διάθεσή τους γίνεται από τα Γραφεία της Ένωσης και από βιβλιοπωλεία που διακινείται η «ΑΝΑΡΧΙΑ».

Εκδόσεις ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

— Τα γραφεία της Ένωσης Αναρχικών βρίσκονται Χαριλαου Τρικούπη και Βουλγαροκτόνου 27α, 2ος όροφος και είναι ανοιχτά κάθε μέρα 6 ως 9 μ.μ.

— Προηγούμενα φύλλα της ΑΝΑΡΧΙΑΣ διατίθενται στα γραφεία της εφημερίδας στην ίδια διεύθυνση στον 2ο όροφο. Στα γραφεία της εφημερίδας διατίθενται επίσης και τα φύλλα της αναρχικής εφημερίδας ΔΟΚΙΜΗ που έχει σταματήσει την έκδοσή της.

Νέα από το Δεύτερο συνέδριο της οργάνωσης ενάντια στο ρατσισμό

16 και 17 Γενάρη στο Παρίσι

σιδηροδρόμους, η πλειοψηφία των οποίων είναι μειονότητες.

— Μαζί με το Εθνικό Μέτωπο ένα μέρος της Γαλλίας ξαναγυρίζει πίσω

Αυτή είναι η Γαλλία του Vichy και του ΟΑΣ (Εθνικιστική τρομοκρατική οργάνωση).

Αυτοί που εξυμνούν τη Χριστιανική Δύση, το Στρατό, τη δουλειά, τις εξουσίες, τη Λειτουργία της Λατινικής παράδοσης την περασμένη και τωρινή αποικιοκρατία, την αμιγή φυλή.

Αυτοί είναι η ίδια η Γαλλία που

— Αριστεροί και δεξιοί μπροστά στο Εθνικό Μέτωπο

Οι εκλογικές ομοιότητες ανάμεσα στα Δεξιά Φιλελεύθερα κόμματα και το Εθνικό Μέτωπο στα κοινοβουλευτικά συμβούλια πόλεων έδειξαν τη σύγκληση απόψεων και συνθημάτων.

Η μετάβαση από την παραδοσιακή δεξιά στην Άκρα Δεξιά και αντίστροφα είναι λογική μέσα στη δημιουργία ενός συστήματος όλο και πιο ριζικά αντιδραστικού (πολιτική ενάντια στις μειονότητες, αντισοσιαλιστική προπαγάνδα, καταστολή).

Το σοσιαλιστικό κόμμα θεσπίζοντας την αναλογική αντιπροσώπευση έδωσε μια εγκυρότατη έκφραση και άνοδο στο Εθνικό Μέτωπο, δίνοντάς του έτσι την ευκαιρία να γίνει κοινό παραδεκτό κόμμα.

Αν και το σοσιαλιστικό κόμμα χρησιμοποίησε το Εθνικό Μέτωπο για να χτυπήσει τα παραδοσιακά φιλελεύθερα κόμματα της δεξιάς, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι έκανε συγκεκριμένες ενέργειες για να σταματήσει την είσοδο ξένων στη Γαλλία και για τους ήδη υπάρχοντες προσπάθησε να δημιουργήσει το καθεστώς των «γκέτο».

Το κομμουνιστικό κόμμα δε με τη σωβινιστική του πολιτική και αρνούμενο να δεχτεί το πραγματικό φασιστικό κίνδυνο έδωσε την ευκαιρία για να αναπτυχθεί η εθνικιστική ιδεολογία.

— Οι αγώνες της Εθνικής οργάνωσης ενάντια στο Ρατσισμό. 1983 έως 1987

Η εμφάνιση του Εθνικού Μετώπου και η απουσία μαζικής αντιπαράθεσης στις εκδηλώσεις του Λεπέν μας υποχρεώνει να σας ενημερώσουμε για:

- 1) την ολική αντίθεση μας στην πραγματοποίηση οποιασδήποτε εκδήλωσης απ' τους φασίστες.
- 2) τον αγώνα μας ενάντια σε όλες τις ιδέες και τους νόμους που οδηγούν στο Φασισμό.
- 3) τους τρόπους δράσης: α) Με τις οργανωμένες ή αυθόρμητες διαδηλώσεις, πολλές φορές βίαιες (Εκδηλώσεις ενάντια στο Λεπέν Μάιος/Ιούνιος '83 στη Reims, Lille, Toulouse...). Με την εμφάνιση αυτόνομων αντιφασιστικών ομάδων.

β) Με τη συμμετοχή στους αγώνες ενάντια στα «γκέτο».

γ) Τους Αγώνες για τα δικαιώματα των μειονοτήτων (όπως π.χ. το δικαίωμα της οικογένειας κάποιου Αφρικανού που ζει στη Γαλλία, να έρθει να εγκατασταθεί κι αυτή στη Γαλλία).

δ) Με τους αγώνες για τα δικαιώματα των πολιτικών προσφύγων και ενάντια στη καταστολή των απελευθερωτικών κινήσεων και αγωνιστών (όπως Βάσκοι, Ιρλανδοί, κ.λπ.).

ε) Τους αγώνες ενάντια στους δολοφόνους μπάτσους και την ανύπαρκτη δικαιοσύνη.

στ) Τη συμμετοχή μας στην αντιπαράθεση με τις ακροδεξιές οργανώσεις όπως: (CIAN, CNIP, CHEVALIERS DE DOUBAIX, Nouvelle Acropole).

ζ) Με το να αγωνιστούμε μαζί με Νεολαία ενάντια στις ολοκληρωτικές ιδεολογίες στο σχολείο, και τη στρατικοποίηση του σχολείου.

η) Με το να αγωνιστούμε για τα ανθρώπινα δικαιώματα ανεξάρτητα απ' την Εθνικότητα. Και βέβαια με τη συμπράξή μας στους αυτονομιστές Κανάκ.

Είναι απαραίτητο να φτιάξουμε ένα αυτόνομο αντιφασιστικό κίνημα που δεν θα έχει σχέση με εκλογικά σφέλη και θα είναι προετοιμασμένο για την εξαφάνιση της φασιστικής ιδεολογίας και του Ρατσισμού, όπως του Εθνικού Μετώπου.

— Ας παραμερίσουμε τον Λεπέν στο ντουλάπι της ιστορίας

Στόχος μας πρέπει να είναι η δημιουργία μιας στρατηγικής για την αντιμετώπιση του φαινομένου Λεπέν τόσο μέσα από τον Τύπο όσο και μέσα στους δρόμους.

Είναι βέβαια απαραίτητο να οργανώσουμε ριζικές και θεατρικές ενέργειες σε κάθε πόλη πριν και μετά απ' τις εκδηλώσεις του Εθνικού Μετώπου, ή άλλων ακροδεξιών οργανώσεων.

(από ενημερωτικό φυλλάδιο)

Το Radio-Libertaire σε δίκη

Το 1984, το T.D.F και η Ανώτατη Επιτροπή Τηλεοπτικοκοινωνικών, κατηγόρησαν το Radio-Libertaire καθώς και πέντε άλλα ράδια ότι εξέπεμπαν με υπερβολική ισχύ.

Η διαμάχη τελείωσε μ' ένα πρωτόκολλο συμφωνίας που ικανοποιούσε απόλυτα το R.L.

Αλλά το T.D.F. έχασε να αποσύρει την αρχική του μήνυση! Ε λοιπόν, σ' αυτή τη χώρα όπου «η Δίκη» του Κάφκα δεν πρέπει να είναι το αγαπημένο βιβλίο των δι-

καστών, βρέθηκε ένας απ' αυτούς να σέρνει στα δικαστήρια το R.L για μια υπόθεση τελειωμένη και ξεχασμένη, εδώ και τριάντισι χρόνια.

Η δίκη θα γίνει στις 31 Μαΐου '88 στο Παρίσι.

Θα είναι ευκαιρία για τους υπεύθυνους του R.L να ξαναδηλώσουν την αποφασιστικότητα του σταθμού της Γαλλικής Αναρχικής Ομοσπονδίας, να συνεχίσει τον αγώνα του για την διατήρηση της ύπαρξής του.

(από Le Monde Libertaire 19 Μάη '88).

— Αίτια της δημιουργίας της Εθνικής οργάνωσης ενάντια στο Φασισμό

Το Εθνικό μέτωπο πρωτοεμφανίστηκε στις 5 Οκτώβρη του 1972, δημιουργημένο από άτομα που έφυγαν απ' την "Loudne Nouveau". Σήμερα έχει 2 εκατομ. ψηφοφόρους, συσπειρώνει εκατοντάδες άτομα, έχει 10 Ευρωβουλευτές, 135 δημοτικούς συμβούλους και 33 βουλευτές στο Γαλλικό Κοινοβούλιο. Το Εθνικό Μέτωπο είναι ένα αποκαλυπτικό γεγονός στην πολιτική ζωή της Γαλλίας.

Το φαινόμενο — Λεπέν — Το παιδί της κρίσης

Μετά τη χρονιά 1981-82 η σοσιαλιστική κυβέρνηση άρχισε μια νέα αυστηρή καπιταλιστική πολι-

τική του Ιουνίου του '82.

Ένταση της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης στην Οικονομία (Μεταλλουργία - Βιομηχανία), αύξηση της ανεργίας (2 εκατομ. άνεργοι το '82).

Συντηρητικό βήμα στο καθολικό σχολικό σύστημα. Εντατικοποίηση της πολιτικής ενάντια στις μειονότητες (κλεισίμο συνόρων, συλλήψεις «παράνομων» ατόμων). Όλη αυτή η πολιτική έφερε εύκολα στην επικαιρότητα την «θεματολογία» του Εθνικού Μετώπου. Η δημιουργία άλλωστε ολοένα και περισσότερων νέων νομοθετικών ρυθμίσεων ενάντια στις μειονότητες (πολλές απελάσεις, άρνηση να έρχονται στη Γαλλία οικογένειες κάποιων ξένων μεταναστών) είναι ένα από τα πολιτικά στοιχεία της χρονιάς 1982-83 που επέτρεψαν στο Εθνικό Μέτωπο να εκθέσει τις χειρότερες και πιο ολοκληρωτικές ιδέες για τα θέματα αυτά. Χαρακτηριστικό παράδειγμα άλλωστε αποτελεί η αναγγελία πολιτικής ενάντια στις μειονότητες, από τη κυβέρνηση κατά τη διάρκεια της απεργίας των εργαζόμενων στους

μισεί τα εργατικά συμβούλια, τις εκτρώσεις, την ομοφυλοφιλία, τους Εβραίους, τους Άραβες, τους Αφρικανούς.

Ακροδεξιά δεν είναι μόνο το Εθνικό Μέτωπο. Μαζί του στη προπαγάνδα βρίσκονταν εφημερίδες και περιοδικά (NATIONAL, ASPECT DE LA FRANCE και οι: CNMR, CLAN, ομάδες των SKINHEADS, SOS FRANCE και άλλοι). Οι φασίστες πέτυχαν να ενώσουν και να κινητοποιήσουν αδιάφορους ακροδεξιούς οργανώνοντας τους μέσα σε φιλικά σωματεία και κοινωνικο-επαγγελματικούς οργανισμούς. Όλοι αυτοί οι «Καλοί Γάλλοι».

Οι «Καλοί Γάλλοι» που κάνουν όλο και πιο πολλά εγκλήματα και ενέργειες ενάντια στις μειονότητες, σε απεργούς, αγωνιστές κλπ. Οι περισσότεροι απ' αυτούς βρίσκονται σε μια πιεστική κοινωνική κατάσταση, όπως άνεργοι, χωρίς λεφτά και δικαιώματα, φτωχοί νεολαίοι και είναι οι πιο απλοί ιδεολόγοι του Εθνικού Μετώπου, καθώς ιδεολογία είναι να γυρίσουν οι μειονότητες στις πατρίδες τους.

Συναντήθηκαν πολλές νέες ομάδες άλλες για να ενισχύσουν την οργανωτική επιτροπή και άλλες για να πληροφορηθούν και να πληροφορηθούν.

Συγκρίθηκαν τα κοινά σημεία των κολλεκτίβων και των ομάδων που έδρασαν σε διάφορες περιοχές, σε αντιπαράθεση με τις εκεί τοπικές ομάδες Φασιστών, Ρατσιστών, Νεοναζί και SkinHeads, αλλά επίσης και τα κούφια λόγια των πολιτικών λόγων και ενεργειών σχετικά με την ασφάλεια, τις μειονότητες, την ανεργία, αστυνομία, και καταπολέμηση της τρομοκρατίας.

Στους επόμενους μήνες που οι εκδηλώσεις υπέρ του Λεπέν ακολουθούσαν η μία την άλλη, έγιναν κινητοποιήσεις από Αντιφασίστες σε κάθε περιοχή με συναυλίες, εκδηλώσεις, πορείες κ.λπ. Έτσι προετοιμάζεται ένα νέο σχήμα οργάνωσης που δηλώνει τη διαφώνια μας και την ολική μας άρνηση να συνυπάρξουμε με το Εθνικό Μέτωπο καθώς και με τα κόμματα που βρίσκονται κοντά στο Λεπέν.